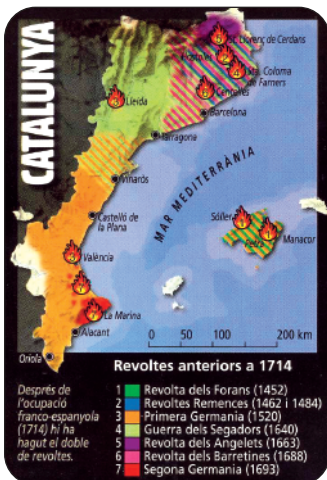

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVII. NÚMERO 618

1ER DE GENER DEL 2008

PREU: 2 €

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 4 anys que en Josep Lluís Garcia va obrir Sa Papereria, on ven material escolar, llibres de text, premsa i revistes. És professor de Tai Jitsu (Es Dojo). C. Aragó, 136. Telèfon 971 244 311

Fa 45 anys que fou inaugurat el Bar Sito, obert des de les 06.30 h fins a les 23.00. Hi disfrutau de tapes, entrepans i berenars, també hi podeu veure els partits de la Champions. Els seus gerents, n'Ignasi Vich i en Joan Vicent Vich són els de la fotografia. Plaça Son Fortesa, 4. Tel. 971 271 045

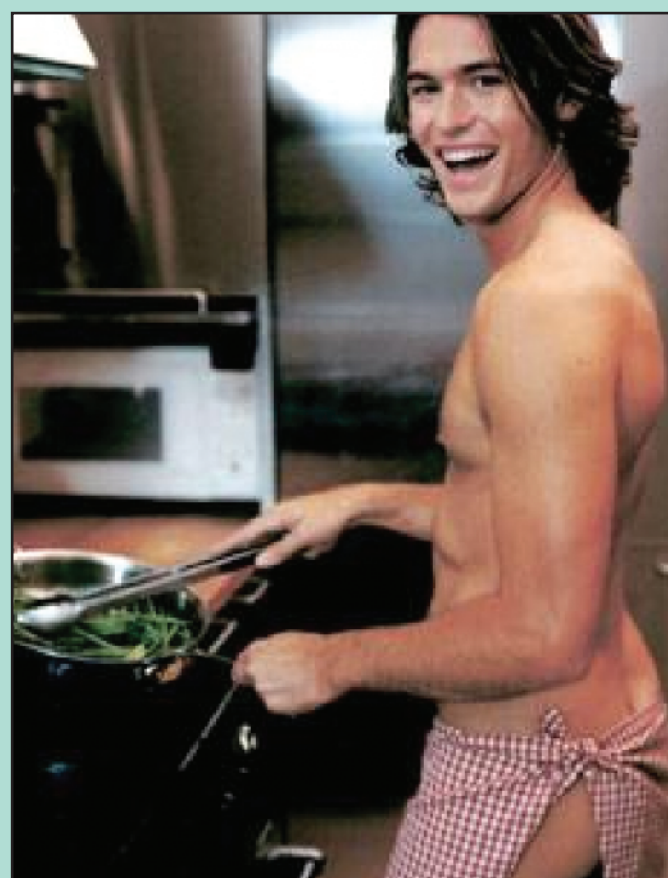
Fa 8 anys que en Ramon Velez regenta el Taller Salard (xapa i pintura) al Camí Salard, 14. Telèfon 971 478 467

Són na Mita, na Marta, n'Isi i en Joan, l'alegre plantilla de Galatxo, empresa dedicada a la producció i venda de roba i de serigrafies. C. Aragó, 155, telèfon 971 256 38. E-mail galatxo@galatxo.com

Pollastre de la setmana

Brauli

**En Brauli és un cuiner de primera
Que es passa el dia prop de l'aigüera
De la mala olor que fa
Sense roba el fan anar
Les cuineres agràides
Li preparen amanides
I alguna d'amagat
Fins i tot un ou ferrat**

Presentació a **Pineda de Mar** del llibre

Elogi de la transgressió

(La Busca edicions)

a cura de Raimon Miranda, escriptor,
i amb la presència Quim Gibert, coautor

Dia: Divendres, 18 de gener de 2008

Hora: 8 del vespre.

Lloc: Biblioteca Manuel Serra i Moret.

Adreça: Plaça de les Mèlies, 21

Presentació a **Reus** del llibre

Elogi de la transgressió

(La Busca edicions)

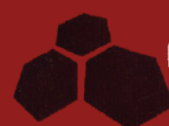
a cura de Josep Murgades, filòleg, i
amb la presència de Ramon Camats i
Quim Gibert, coautors.

Dia: Divendres, 25 de gener de 2008

Hora: 8 del vespre.

Lloc: Centre de Lectura

Adreça: carrer Major 15, Reus

**mallorquina
de pavimentos**

Formigó polid * Morter autonivellant * Morter alleugerat
de poliestiré expandit * Formigó estampat

Carrer del Canonge Sebasità Garcia Palou, 52 * INCA
Tel. 678 737 928 * 652 384 927
Tel. i Fax: 971 505 674

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Violència de gènere... neutre

Fa tota la impressió que en el tema de la violència de gènere (masculina cap a femenina, s'entén) s'escapa alguna cosa; es queda alguna cosa en el tinter.

Hi ha més denúncies, hi ha més consciència social, hi ha més protecció de les víctimes, hi ha més penes, hi ha més persecució i hi ha més escarni dels maltractadors. I malgrat tot això, malgrat que en els darrers anys s'han multiplicat per molt les mesures protectores, hi ha més dones mortes. S'està treballant, i força, en la prevenció: xerrades a les escoles, cursets, tallers, anuncis a la televisió, programes, cançons... No obstant això, s'està veient que la prevenció de la violència de gènere és difícil, justament perquè massa vegades és imprevisible. Hi ha almenys dues menes de violència difícilment aturables perquè no es veuen a venir fins que són a sobre: la derivada de situacions extremes o simplement excepcionals, i l'acumulada. En una discussió absurda, per exemple, és pot acabar escalant en el conflicte fins a límits d'autèntica violència: un cop de porta, una ampolla contra la paret, una puntada de peu contra un moble... És una discussió en què el qui es queda sense arguments i es veu incapaç de convèncer l'altre amb paraules normals decideix atacar de paraula (insults, generalment) i físicament el contrincant.

De vegades l'escalada és mútua i es mesura amb poc encert el moment d'aturar-la. Hi ha també violència saturada, acumulada. Entre dues persones que es coneixen bé després de temps de convivència comu-

na, sempre hi ha un tema, un comentari, un gest que se sap que és l'idoni per ferir la parella.

També se sap exactament quin és el to, l'actitud, la paraula que fa saltar la parella com un ressort. Per descomptat que se sap com anar omplint gota a gota el vas de la impaciència aliena! Les relacions humanes són molt complexes i, quan ni l'amor ni el respecte són pel mig, la indiferència o la mesquinesa burxen en totes les nafres. Fer una lectura maniquea entre bons i dolents (generalment, bones i dolents) com fa la societat és absurda i inoperant. És difícilíssim detectar en quin punt es traspassa la línia de la tolerància. Ho és per als mateixos intervinents en la disputa: com no ho serà per algú extern que intenta evitar la desgràcia? Els mediadors, els assistents socials, els agents d'ordre i els veïns arriben tard en massa casos. L'apassionament dels crims mostra sovint un engegament irracional, una situació extrema (de vegades l'assassí intenta suïcidarse i de vegades ho aconsegueix); massa sovint és un crim ordit amb una determinació malaltissa (l'assassí es lliura a les autoritats o mata de passada a tota la família i es queda al lloc dels fets).

I justament en aquest punt s'hi hauria de parar més atenció. Què pot dur una persona (un home, generalment) a arruïnar la seva vida i la de la seva família sense de vegades ni un bri de penediment? Què pot fer que una persona (generalment, un home) reverteixi en odi extrem una relació conjugal (de vegades, una relació d'anys) que es basava en compartir llit, fills,

taula, problemes, il·lusions, inquietuds...? Entre l'amor i l'odi, hi ha l'oblit o el passar de tot: per què no s'hi aturen els maltractadors i els assassins?

Entre el moment en què un membre de la parella (generalment, la dona) decideix posar fi a la relació de convivència i el moment en què es produeix l'agressió (generalment de l'home), s'hi hauria de treballar més. És possible que la gent no sàpiga separar-se; és possible que la gent hagi de ser ensenyada a separar-se. Des del moment en què s'anuncia, fins al moment en què es fa efectiva, passant per tots els detalls dolorosos de la separació (la tria de la roba, la repartició de les pertinences, els acords davant advocats i jutges...).

És possible que sigui convenient deixar de banda la hipocresia social d'entendre que <<cal suportar-se, superar-se i estimar-se>>, i és possible que no calgui obrir cap expectativa per a la reconciliació. És possible que la llei hi hagi d'intervenir més, més ràpid i de més a prop. Una separació s'hauria de realitzar amb fermesa, però amb intel·ligència; amb promptitud, però amb equitat. Hi ha un tema especialment delicat en la separació conjugal: els fills. I els fills no són ni de gènere masculí, ni de gènere femení; en una família, els fills són de gènere neutre. Aquesta és una de les grans assignatures pendents en les separacions i, probablement, una de les qüestions (la repartició) que genera més violència. Per llei i per anuència social, un membre de la parella (generalment, la dona) se sol quedar les criatures, i l'al-

tre membre (generalment, l'home), el règim de visites cada <<x>> temps. En una situació de parella normal en què no hi ha hagut ni maltractaments, ni cap mena de violència prèvia, sinó simplement un punt i final, la decisió d'atorgar d'ofici, en cas de litigi entre home i dona, la tutela a la mare, és arbitrari i pot generar dos tipus de violència: la posterior (algú pot desesperar de no poder besar cada vespre abans d'anar a dormir els seus fills) i la prèvia (el xantatge de la dona: <<No veuràs més els teus fills!>>). Se sol passar de puntetes sobre aquesta qüestió, òbviament no resolta, i farien bé les autoritats d'adonar-se que només hi ha una cosa que un pare i una mare s'estimin més que la seva vida: els seus fills. - Dj 6 Des 2007 21:48

<http://groups.google.com/group/lleisdignes/t/cf6cf9f34199a698?hl=ca>

La jutgessa degana avisa que la legislació de trànsit pot col·lapsar els jutjats

EFE/DDEG, Barcelona

La jutgessa degana de Barcelona, Maria Sanahuja, va afirmar ahir que amb els mitjans actuals que té la Justícia i la policia <<qualsevol situació, com la de trànsit, pot suposar més col·lapse>> en els judicis ràpids.

Sanahuja es va referir així a l'aplicació de la reforma del Codi Penal, que inclou penes de presó per delictes de trànsit greus. En declaracions a Com-Ràdio, Sanahuja va explicar que l'any que ve hi haurà un

jutjat penal més a Barcelona, però <<difícilment, si realment tinguéssim l'allau que en principi es preveu pel nombre d'infraactors detectats, podríem assimilar-ho>>. La degana va afegir que <<el que fa falta és tenir jutjats i cossos de seguretat en condicions per afrontar qualsevol problema>> i va subratllar que <<el legislador, abans de posar-se a escriure, que és molt fàcil, ha de mirar quina infraestructura tenim>>. Les opinions de Maria Sanahuja divergeixen completament de les de la consellera de Justícia, Montserrat Tura, qui aquesta mateixa setmana vaticinava que la reforma del Codi Penal, que fixa com a delictes circular sobrepasant els límits de velocitat o la taxa d'alcohol, originarà uns 20 judicis diaris a Catalunya però que aquesta xifra de nous judicis per delictes relacionats amb el trànsit és <<assumible>> a Catalunya, on existeixen poc més de 600 jutjats en els quals s'inicien a l'any 1,3 milions de processos judicials. Tura es va mostrar <<clarament a favor>> de la nova normativa, que es va començar a aplicar l'1 de desembre passat i que fixa com a delictes circular sense carnet de conduir o amb tots els punts retirats, superar els 0,60 mil·ligrams d'alcohol per litre d'aire espirat o excedir en 60 quilòmetres per hora el límit en via urbana i en 80 quilòmetres per hora el límit a la carretera. - Dj 6 Des 2007 21:49

<http://groups.google.com/group/lleisdignes/>

<http://es.groups.yahoo.com/group/problemdivorciados/>

FEPAE, el braç armat del PP

L'entitat que dirigeix Soledad Sarrabia continua amb les seves actuacions, sempre en defensa dels interessos del PP. Si fa uns mesos es tractava de fer oposició a l'Ajuntament progressista amb les delimitacions de la Llei de Costes al Molinar, que era competència exclusiva de l'Estat, ara ha trobat un filó amb la rehabilitació dels habitatges de Corea, al Camp Redó. Amb l'estil demagògic que la caracteritza, la FEPAE-PP promou un moviment de

revolta contra la regidoria que dirigeix José Manuel Gómez. El delictes? Promoure una rehabilitació del barri que eviti l'expulsió de la població amb pocs recursos econòmics. A partir d'aquí es tracta d'anar repetint mentides contra l'Ajuntament, d'acusar el regidor responsable d'insultar i de boicotejar qualsevol intent de negociació. No importa que la majoria de la població del barri estigui interessada en arribar a un acord per rehabilitar Corea; no

importa que els diversos governs del PP hagin marginat la zona. Des de que José María Rodríguez es va inventar la FEPAE per acabar amb el moviment veïnal crític, l'important ja no són els interessos dels ciutadans. Aquesta organització va ser concebuda com a braç armat del PP, per defensar els seus interessos electorals. I aquesta tasca l'exerceix prou bé.

Reproduït de www.tribunamallorca.org

BERNAT JOAN I MARÍ

Quan, fa ja bastants anys, em vaig posar a buscar en la literatura històrica i sociolingüística catalana què hi havia sobre processos de normalització lingüística reeixits, vaig quedar a punt de depressió. La cosa no podia anar pitjor. Els catalans ens havíem reconcentrat en aquells casos de precarietat com la nostra o superior, i, en canvi, havíem deixat de banda els casos exitosos. De manera que, en aquestes condicions, ens emmirallàvem més en el fracàs que no en l'èxit. O utilitzàvem situacions més precàries que no la nostra amb la intenció de conhortar-nos. Fèiem com aquell que veu que els seus veïns són més desgraciats i es calma a si mateix dient: encara podríem estar pitjor.

En comptes de deprimir-me, vaig escriure una mica sobre els casos reeixits en processos de normalització lingüística. Només serveixi aquesta pinzellada com a anècdota per intro-

duir una síndrome molt nostrada, extraordinàriament catalana, que encara ens tenalla: la de girar l'esquena als bons exemples i de rebregar-nos en els dolents. Després, de retop, això ens porta, a nivell internacional, a no entendre mai qui són els nostres aliats (als quals solem fustigar de mala manera, mentre feim la gara-gara als nostres adversaris més declarats).

Aquesta síndrome és la que fa que, quan processos sobiranistes que poden acabar amb èxit (o siga, amb la independència) es presenten amb força, hi hagi tota una sèrie de forces centrípetes, que ens menen directament a mirar cap a un altre costat, a no fixar-nos en allò que per a nosaltres poden ser bons exemples (i, per als nostres adversaris, correlativament, mals exemples).

Quan es va produir l'onada d'independències nacionals i de processos democràtics, radicalment democràtics, que es varen produir a l'Est d'Europa després de la caiguda del Mur de Berlín, el procés ens va agafar amb el pas canviat. Aquí

vivíem encara de les rèmores del marxisme (i àdhuc leninisme, en alguns casos més o manco bigarrats), i gent que s'autoconsiderava independentista posava en dubte els processos d'independència viables que s'estaven produint a Europa mateix. Així, moltes vegades es deixava sentir més clarament (sovint per allò que no es deia, i no per allò que es manifestava, que no solia ser gran cosa) la nostàlgia de la Unió Soviètica o la pena pel fracàs del comunisme que no l'alegria per la llibertat dels pobles de la Bàltica, posem per cas. I això s'esdevenia entre persones que feien bandera de l'independentisme, per molt estrany que pugui semblar.

Aquella batalla va enfrontar dues maneres d'entendre la política internacional: la jacobina (amb el suport de qui creà l'invent, és a dir de França) i la liberal (amb Amèrica al capdavant). La història de l'últim quart del segle XX constitueix bàsicament un enfrontament entre aquestes dues visions del món. Evidentment, el marxisme es pot llegir en clau d'ex-

crecència del jacobinisme i cal llegir Geet Mak o d'altres genis de l'europeisme per entendre que Lenin era, bàsicament, un espia que treballava pel kàiser de Prússia. Tot això és França. I França —estesa a Alemanya, a la Unió Soviètica i a una certa manera d'entendre Europa (que no té res a veure amb l'Europa dels pobles, per cert)— va perdre la batalla clau de finals del segle XX. I la va perdre a Alemanya, a causa de la caiguda del Mur de Berlín. La nova Alemanya que en va sorgir, democràtica i unida, liberal i respectuosa amb el dret d'autodeterminació, va posar l'Europa francesa en evidència, en reconèixer la independència d'Eslovènia, Croàcia o les repúbliques bàltiques de manera unilateral.

En aquesta batalla a tota ultrança entre França i els Estats Units, els catalans ens apuntarem en massa a l'antiamericanisme. Com si fos França la que ens hagués d'obrir el camí de la llibertat. I aquí tenim la clau per entendre moltes coses. La clau que explica, per exemple, perquè la gent està contra la guerra, però

no contra totes les guerres. Perquè l'agressió de Rússia a Txetxènia passa desapercebuda, o perquè fins i tot hi hagué manifestacions al carrer contra la intervenció aliada als Balcans per evitar que continuàs el genocidi contra els musulmans de Bòsnia.

També explica per què no hi ha hagut cap manifestació al carrer, a Barcelona ni a cap altra ciutat important dels Països Catalans, per celebrar la independència de Montenegro. I és possible que tampoc no n'hi hagi cap per celebrar la independència de Kosovo, quan aquesta sigui declarada. Com tampoc no n'hi ha per reivindicar els drets nacionals del Kurdistan, trepitjats de manera constant.

Algú em podria dir que no ho celebrem perquè montenegrins, kosovars, kurds, ens queden molt lluny. Concedim-ho. Efectivament, fora més preocupant si no sortíssim a celebrar la llibertat d'Escòcia, una decisió sobirana de Flandes o un referèndum exitós del Quebec.

Bons i mals exemples

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor d'*Elogi de la transgressió*.

«Per què el gos no va bordar?» és un dels interrogants més populars de l'univers sherlockholmià. I és que alguna cosa no va a l'hora quan, malgrat observar moviments estranys a casa mateix, un gos guardià no s'atreveix a fer lladrucs. Tret, com diu el sociolingüista Jordi Sedó (Barcelona, 1954), que el gos no hagi rebut «perquè bordava impertinent i ara, amb la cua ben baixa, mira de no enfurismar més». Aquest és un fragment extret de *La llengua catalana, senya d'identitat nacional*, llibre de Sedó que ha editat fa uns mesos l'Ajuntament de

l'Ametlla del Vallès, en el qual denuncia el temor dels catalanoparlants a exercir els seus drets lingüístics per: «por de sortir-ne perjudicats si exigeixen un dret que els mateixos tribunals que el vulneren haurien de protegir».

En aquesta mateixa línia, Jordi Sedó també critica el govern català i aquells ajuntaments que no fan complir la Llei de Política Lingüística. I que, en canvi, saben perfectament com actuar quan algú no abona les contribucions municipals, causa destrosses al mobiliari urbà, aparca en doble fila: «Per què, doncs, amb la llengua, tenen aquesta permissivitat? Com és que no actuen amb la mateixa contundència...?»

La llengua catalana, senya d'identitat nacional és un

recull d'articles de premsa entorn les constants vitals del català, agrupats per temes (denúncia, ús, actituds, autoestima, identitat, escola, immigració, futur...). L'autor es mostra preocupat en l'ús interpersonal de la nostra llengua en constatar que, segons uns estudis universitaris, prop de tres terços de catalanoparlants canvia al castellà a la més mínima sospita que sigui aquesta la llengua pròpia del seu interlocutor: «encara que sàpiga que l'entén perfectament i, fins i tot, que és capaç de respondre-li en català». Seguint aquest fil, Sedó ens parla de «sordina idiomàtica» per referir-se a la tendència d'aquells catalanoparlants a parlar en castellà a la canal·la de procedència ètnica diferent: «un fastigós prejudici racial i un nefast complex

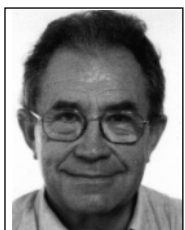
d'inferioritat identitari (...) un nen d'aquesta edat està normalment escolaritzat en català».

Sobre l'ensenyament del català als estrangers, Jordi Sedó lloa l'enorme esforç econòmic de la Generalitat. Però considera que mentre el català no sigui imprescindible per viure a casa nostra, gran part dels nouvinguts no l'aprendran: «És com encendre la calefacció i obrir totes les finestres perquè la calor no sigui excessiva...!»

En tant que docent, Sedó també detecta que el lèxic català dels escolars s'ha empobrit i castellanitzat i que, fins i tot, hem deixat de ser productius en la nostra llengua: «qualsevol expressió moderna s'incorpora al català directament calcada del castellà

(...) el català no té un registre vulgar modern, element imprescindible perquè els joves, per exemple, puguin expressar els seus sobreentesos col·lectius». Arribats a aquest punt, Jordi Sedó assenyalava que podem començar a parlar de substitució lingüística amb fonament de causa: «Què pensàvem d'un hoste que s'està a casa d'un amic seu i, a poc a poc va prenent el lloc de l'amfitrió fins que arriba a treure'l de casa seva?». I de resultes, hi ha alumnes que s'estimen més parlar malament el català atès que parlar-lo bé queda cursi i pot suscitar escarnis. En aquest sentit, Truman Capote apunta en el llibre *Els gossos borden* que «no hi ha intolerància més enutjosa que la condemna de les característiques que tu mateix posseeixes».

Els gossos borden

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

Com a denúncia: cop d'ull al nomenclator

Doncs, parem-nos a esbrinar amb l'ajut de la semiòtica, -ciència dels signes-, el perquè dels noms de places i carrers de les ciutats i sabrem d'on venim, i on som. A Barcelona hi ha més de 157 noms de carrers, símbols, monòlits directament del nazi-franquisme, més els camuflats darrera de marquesats, militars i etcètera que eren els colonitzadors que l'eterna Espanya, ens anava enviant en forma continuada per controlar-nos i oprimir-nos. Perquè hi són encara? de que serveix la democràcia, sinó és per netejar la societat de tota mena de feixismes? Ja fa vint-i-nou anys que roman impertèrrita la simbologia nazi. Diu clarament aquesta constatació que estem dins les matei-

xes onades ofegadores dels que ho han donat tot per enterrar la democràcia. Per més que ara davant del món han de muntar un simulacre. A Barcelona, a l'encreument del passeig J. Tarradelles i avgda. Sarrià hi ha un esplendorós monument a Primo de Rivera. Uf!

A Madrid hi ha el carrer: Caidos por la División Azul. Endavant les mostres de nazisme! L'estàtua eqüestre del dictador Franco davant dels nous ministeris. Imaginem-nos a la capital de l'ara reduït imperi espanyol, deu haver-n'hi moltes més de mostres. Hi ha alguna estàtua de Hitler a Alemanya? No!. No és un símptoma! És una evidència! La realitat política ens fa palès que l'Estat no s'ha pedit del nazi-franquisme, i que tenim els seus continuadors, rejoyenits, disfressats de democrates, executors quotidians de polítiques d'extermini de les cultures que no els hi plauen, no els omplen d'orgull, ans el contrari, menyspreen amb bruscos

i incívils capteniments; ensems, treuen descarat i devorador profit del treball dels catalans.

La casa del monarca que ara comanda el regne manté els jous i les fletxes falangistes i el símbol dels requetés en el seu escut d'armes. Home dissimula! sabem que vas jurar els "principios del Movimiento Nacional". El mostreig continua, n'hi ha a Palma i a tots els Països Catalans. L'ancorament. L'absència de democràcia, no solament la notem en la quotidianitat, ens la freguen per la cara. Ha colat a tot el món i n'hi diuen "democràcia" espanyola. Espanyola si n'és! i cal afegir-hi un sufix molt llarg!. Sabem que poc profund és l'ordre democràtic a Europa i arreu del món. Mana extensament el magma de la desintegració ètica.

L'estagnació -cessació de circulació de fluids- apliquem-ho a la mentalitat, és d'importància vital per instaurar una dictadura, els humans som terri-

blement fàcils de manipular com es va fer amb el noble poble alemany fins intoxicar-lo en la implantació de la solució final per al poble jueu. Terrible l'Holocaust, que encara més d'un nega. Al l'estat que sofrim que té un nom i es diu regne d'Espanya, hi ha instal·lats, més d'un partit que part dels seus postulats, capteniments, discursos venen sedimentats per el nazi-franquisme, ben eloqüent és que al País Valencià, fins i tot la Generalitat, actua contra la seva pròpia llengua, creant amb el seu ajut un conflicte lingüístic a la libanesa, és la continuació del franquisme molt consolidada.

El partit que és el seu principal valedor, té deu milions de vots. Sense estupor!, sabem quin pa s'hi dona! és el paradigma de la massificada contaminació mental, del votant del PP. Al davant n'hi ha un que fa la viu viu però que quan és a l'oposició vol eliminar el franquisme sociològic i quan gover-

na, s'amaga darrera lleis com la de memòria històrica, alhora que justifica les víctimes de la guerra declarada pels militars el 1.936. Han passat 70 anys i encara podem sumar-hi més dades.

Doncs, no us ho penséssiu, aquest escrit no és pas una claudicació a les evidències fosques de la política espanyola. Ans al contrari és el punt d'inflexió de la nova il·lustració; no podem arribar més avall, estem renaixent, sabem d'associacions i fundacions que estan treballant pel sobiranisme, començant per Catalunya i continuant a tots el Països Catalans. Plegats disposats al treball per instaurar una democràcia veraç, per tan avançada, hi ha fins i tot jutges, que amb la seva experiència, estan fent les propostes jurídiques encertades, per obrir pas a l'adequada maduració de la societat civil, fins a l'emancipació.

L'efecte "gauche divina" (I)

La colla "pessigolla" de fills de papà, escriptors, cantants, arquitectes, etc., que formaven l'anomenada "gauche divine", irradiaren un cert glamour i seducció que suscità l'atracció i la curiositat de la Barcelona més "moderna", afrancesada i freturosa de tren-carclixés encotillats i resclosits, barreja de caserna i sagristia.

El quarter general de la "gauche divine" era a Bocaccio, la sala de festes del carrer Muntaner, avui desapareguda. L'antifranquisme dels seus integrants no era, per entendre'ns, com el del guerriller "Caracremada" o el del cap militar del Front Nacional de Catalunya, Jaume Martínez i Vendrell; era, com si diguéssim, més divertimento que lluita, més "pose" que compromís. Fou, per dir-ho en consonància amb el lloc i l'època, com una mena de maig-68 de Sant Gervasi de Cassoles. No van aixecar ni llençar cap llamborda als grisos, tot i que entre glop de whisky i de ginebra, pot ser es van arribar a creure que, com a París, les barricades -en aque-

st cas el taulell de Bocaccio- tanquen el carrer -Muntaner/Mitre- però obren el camí. Cal reconèixer però, que alguns, segons diuen ells mateixos, li feren els honors a Wilhelm Reich, i això, que caram!, en temps de repressió sexual i "pre-destape" no és poca cosa.

I vet-ho ací que, tot plegat va arribar a crear a la Barcelona més "xic" lo que podríem batejar com l'efecte "gauche divine". Aquesta beautiful people (Oriol i Rosa Regàs, Oriol Bohigas, Òscar Tusquets, Colita, Teresa Gimpera, Beatriz de Moura, Joan Manuel Serrat, Guillermina Motta, Terenci i Ana M. Moix, etc.), a més de tenir l'antifranquisme de saló com a comú denominador, també compartien l'al·lèrgia a la Catalanitat -Esperit Català-, que sentien com un llast a llençar per la borda, per a poder ser uns bons esnobs cosmopolites, tret de certs tocs catalanesos per fer empenyar al règim nazi-franquista, com ara ser del Barça o cantar en català; en canvi sentien

repulsió per la sardana. La Barcelona "progre" i apàtrida és la que va quedar més seduïda per l'efecte "gauche divine"; però com que, s'accepti o no, tothom serveix alguna pàtria, tots ells van acabar, més aviat que tard, treballant per "imperi". En aquest sentit és molt il·lustrativa la reacció irada que Guillermina Motta va tenir, ja fa anys a Catalunya Ràdio, vomitant que si es proclamés la Independència de Catalunya, ella s'exiliaria.

Una altra característica comuna d'aquest personal i, per cert, molt efectiva per "imperi", és viure d'esquena a la Nació Catalana; al ser un fenomen exclusivament barceloní i anticatalà, tendeix a separar el cap - Barcelona - del cos - resta dels Països Catalans -; ho dic en present perquè encara perdura.

Seguint aquesta tessitura, des de Serra i Maragall, l'ajuntament de Barcelona ha fet d'aquesta política el seu cavall de batalla. En lloc de potenciar Barcelona com a capital de la Nació Catalana, l'han

pretès reduir a un simple dossier de l'àrea metropolitana. Heus aquí doncs, com les píndoles "progres" que fabricaren al "laboratori" de Bocaccio han esdevingut supositoris "progrespanyolistes", que, ben introduïts per l'anus dels "progres" apàtrides, han donat com a resultat la quasi consecució d'allò que ja fa uns 80 anys, el gran escriptor Josep M. de Sagarra - tant bescantat per la miserable púrria progrespanyolista - apuntava en la seva gran novel·la "Vida privada": la deriva de Barcelona cap a una mena de raval de Madrid.

L'element clau, el cap del "laboratori" de Bocaccio pel tema que ens ocupa, l'il·lustre "soplón" de l'"imperi", intel·lectual de capçalera i de guàrdia de la "gauche divine", "conducator" espiritual del progrespanyolisme barceloní per excel·lència fou, el mai prou lloiat, venerat i homenatjat camarada: manolo vázquez montalbán.

Com a servidor "cum laude" de l'"imperi" -trigaran

tants anys a trobar-ne un altre tant eficient que ja no hi seran a temps-. el guru de les ulleres de vidres fumats, amb les seves píndoles "dr. manolo", va restar tranquil i segur de tenir el ramat "progre" ben controlat i clos, dins de la "ciutadella hispana" -en justa expressió del professor universitari Joan Quetgles de Mallorca-.

D'altra banda, com que el Catalanisme polític no era gaire preocupant, atès que el pujolisme no presentava ni presenta- cap problema, l'E.R.C. era -i és- inofensiva i l'independentisme d'extrema esquerra seguia -i segueix- camins erràtics, la colònia catalana estava ben domesticada i la quinta columna espanyola ja podia fer la migdiada.

Però de sobte, el "soplón" manolo tingué un despertar sobresaltat; un camarada seu molt important, fou completament desemmascarat i humiliat.

Antoni Gomis

vermelhet@hotmail.com

PERE FELIP I BUADES

L'octubre de 1917 obrí una era. És el futur

En el moment actual és més que necessari que mai, per a les masses oprimides de tot el món, acabar amb el règim capitalista de producció que ens duu a la barbàrie.

Una lliçó important, fou allò que permeté que el Partit Bolxevic guanyés la confiança de milions de treballadors i camperols a través dels Soviets en els mesos que foren de febrer a octubre del 17, de tal manera que aquests, els Soviets, pogueren prendre el poder expulsant al govern provisional imperialista de Kerenski.

La presa de poder de les masses obreres i camperoles, agrupades en els soviets, feu possible la constitució del primer govern obrer i camperol, i les primeres mesures (en menys de dos mesos) foren:

- * l'establiment de la pau democràtica, sense annexions, ni indemnitzacions (posant fi a la participació en la carnisseria imperialista que fou la I Guerra Mundial).

- * la declaració del dret dels

pobles a decidir per si mateixos, donat a Rússia hi ha 160 nacions oprimides per l'imperi rus.

- * la abolició de la diplomàcia secreta.

- * el decret sobre la terra que abolia sense indemnització el gran latifundi sobre la base de 242 texts preparats pels soviets camperols.

- * la abolició de la pena de mort.

- * la limitació de la jornada laboral a 8 hores.

- * una declaració favorable als drets de les nacions de Rússia desenvolupant la lliure autodeterminació, el dret a crear estats independents.

- * la instauració d'una assegurança d'accidents.

- * la supressió de rangs en la administració i l'exèrcit.

- * el control obrer en les empreses industrials.

- * la elecció de jutges.

- * l'assegurança d'atur.

- * la nacionalització dels bancs.

- * la instauració del matri-

moni civil.

Aquestes conquestes que són de tota la classe obrera mundial, obren una nova era. No cal reconquistar-les? No cal preparar les pròximes passes de la revolució obrera?

L'esclat de la darrera bombolla especulativa basada en les empreses immobiliàries, que està enfonsant a milions de famílies obreres en tot el món, la política de guerra mundial generalitzada sobre la base del desenvolupament de la economia d'armament ens indica que el carreró sense sortida del règim de propietat privada dels mitjans de producció, malgrat els mils de milions que els bancs centrals han posat darrerament per salvar els mercats financers.

Els antics buròcrates stalinistes que s'engalanaven amb la bandera d'octubre del 17 per a tapar la seva política de crims ne la URRSS i a tot el món, el 1991 declararen la mort de la Unió Soviètica per tal d'evitar que la mobilització dels treballadors soviètics els tombés. Se transformaren en agents de l'imperialisme internacional, organitzant la privatització i el saque-

ig del país. És normal que aquesta gentalla substitueixque la commemoració de la revolució per una festa en honor dels qui en el segle XVII expulsaren als polonesos aplanant el camí a la dinastia dels zars Romanov. Però segons les pròpies estadístiques el 48% de la població no sap quina festa és ara i el 55% té una valoració positiva de la Revolució d'Octubre.

El sanguinari Putin, per tal de servir als seus amos imperialistes, ha retut homenatge a les víctimes de la repressió "de Lenin i Stalin". No sols els crims d'Stalin que tant ajudaren a les burgesies imperialistes a frenar i derrotar les revolucions obreres com l'espanyola i del 36 o la xinesa. Per donar la culpa d'aquests crims a la revolució diu que "tots sabem que l'any 1937, encara que es considera el clímax de les repressions, va tenir els orígens en les atrocitats dels anys anteriors.

Els partidaris del "Secretariat unificat", que usurpen el nom de la IV Internacional, provocaren en 1951 la ruptura al proclamar que la burocràcia stalinista anava a realitzar el "socialisme". El 1991 respon-

sabilitzaren a les masses de la caiguda de la URSS. Avui parlen de "crisi de credibilitat del socialisme (...) escepticisme de les masses", crisi sense precedents de la consciència de classe com a conseqüència d'efondrament de la burocràcia stalinista". Pretenen que en nom de ella "Lenin i Trotsky i molts altres dirigents bolxeviks prengueren mesures que progressivament asfixiaren la democràcia en el si de les noves institucions revolucionaries". Resumint, la classe obrera no té res a fer.

Però avui, com en Octubre del 17, la classe obrera cerca una sortida. En primer lloc defensant tot allò que ha conquistat i tractant de recolzar-se una i altre vegada en les organitzacions que ha construït durant desenes d'anys per a defensar-se.

Encara més quan les institucions del capitalisme internacional cerquen integrar als dirigents de les mateixes als seus plans destructius. La classe obrera cerca una societat de justícia, de llibertat i de pau, i aquest és el camí de la revolució obrera, iniciada en octubre de 1917.

Francesc Pujols, català universal (I)

Acabem de llegir la segona entrega d'una sèrie fulletonesca antipujolsiana, sense to ni so. O més ben dit, amb un to de setciències de lectures mal païdes.

Ni com de broma podem deixar-ho passar. I molt menys tractant-se de Francesc Pujols, el martollerenc més il·lustre, i un dels catalans més àtics. No endebades és seguidor i divulgador de Ramon Llull, el geni més gran – en Pensament – que ha donat la humanitat. De fet, gràcies a Pujols, Ramon Llull és moltíssim més conegut. Només per això sol, si no hi hagués res més, ja és suficient per, com a mínim, tractar-lo amb respecte. A més d'això, i parlant de catalans, Francesc Pujols és l'arququetipus del personatge, cent per cent amarat d'esperit català.

Entre altres moltes coses, Francesc Pujols pretenia potenciar i vitalitzar el to, l'ànim i la moral del poble de

Catalunya. D'ací el seu estil paradoxal i hiperbòlic.

Cap sentència tan paradigmàtica d'això, com aquella que fa: "El pensament català rebrota sempre i sobreviu als seus il·lusos enterradors". I que l'entrada principal del museu-teatre Dalí de Figueres, la llueix al peu del monument que el genial pintor erigí a Francesc Pujols, amb una dedicatòria que el proclama "geni de la filosofia catalana".

El duet d'aspirants a lletraferit; tot citant a un saltimbanqui com Racionero – l'únic que poden dir d'ell és que va ser director de la "Biblioteca Nacional" – pretenen denigrar l'obra filosòfica d'un geni, avortada per uns que també s'anomenaven "nacionales".

També citen a un professor que qualifica d'inútil la Pantologia (ell no en sap ni el nom). La ignorància fa com

la guineu que quan no les pot haver diu que son verdes.

Per cert "duet rebentaire": es diu Sumpèctica, no "Sumpèptica", que en grec, vol dir ciència de l'ésser concret. I "poti-poti" el que configura la vostra matèria grisa. Si no enteneu el "Concepte general de la ciència catalana", ni el parlar castís de Pujols, com podeu pretendre criticar-lo i jutjar-lo?

D'altra banda, ara tot el món venia a Gaudí, però fa 80 anys tothom el bescantava. Pujols s'hi comprometé l'any 1926, amb: "La visió artística i religiosa d'en Gaudí".

Només el talent reconeix al geni, però només un altre geni s'hi avança amb més de mig segle d'anticipació.

És molt lleig tergiversar, traient-les de context, les paraules d'en Sagarra. Ben al contrari, el gran escriptor pensava de Pujols que era "una figu-

ra autènticament descomunal". Això de manipular i manifiassar, també és propi de periodistes com aquests que qualifiquen a Pujols de "L'últim dels cantamanyanes". En el fons no entenen res.

Però el que és realment una manifestació de maldiença i mala bava, és qualificar de "presa de pèl" l'obra de Francesc Pujols. Talment com si Artur Bladé, Josep Pla, Salvador Dalí, Josep M. de Sagarra i tants altres, fossin imbècils.

I postmodern no, avançat al seu temps i tothora actual com ningú en tot el món, si no té el reconeixement que es mereix, és perquè es tracta d'un pensador molt incòmode i perillós pels poders establerts.

Antoni Gomis

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

(Les lluites del segle XXI)

10 poetes mallorquins dels anys 70 (Diari de Balears, Ciutat de Mallorca, 2006): Jaume Pomar, Guillem Cabrer, Gabriel Florit, Miquel López Crespí, Jaume Mesquida Sansó, Bernat Nadal, Damià Pons, Miquel Mestre, Guillem Soler i Joan Perelló

La Biblioteca d'Escriptors Mallorquins ha publicat recentment el llibre *10 poetes mallorquins dels anys 70* (Diari de Balears, Ciutat de Mallorca, 2006). El volum, amb pròleg i selecció de poemes a cura de l'escriptor i catedràtic de la Universitat de les Illes Balears (UIB) Pere Rosselló Bover, reuneix unes mostres prou significatives de l'obra dels poetes Jaume Pomar, Guillem Cabrer, Gabriel Florit, Miquel López Crespí, Jaume Mesquida Sansó, Bernat Nadal, Damià Pons, Miquel Mestre, Guillem Soler i Joan Perelló.

En el pròleg, Pere Rosselló Bover fa una acurada anàlisi de l'evolució de la poesia mallorquina des dels anys seixanta, "els anys del canvi", en les seves paraules, fins a les noves incorporacions dels vuitanta. Pere Rosselló Bover situa el gruix d'aquests poetes de la generació dels setanta com a hereus, amb totes les seves contradiccions, del mestratge de Josep M. Llompart, Blai Bonet, Jaume Vidal Alcover, Llorenç Moyà. Hauríem de tenir en compte que, molts d'aquests poetes dels anys cinquanta, seixanta i setanta resten units pel fil que els ferma de forma indissoluble al mestratge sempre present de Bartomeu Rosselló-Pòrcel. Després de Rosselló-Pòrcel i entre els autors mallorquins, ens interessen i influeixen, almanco personalment, llibres com *El dolor de cada dia* (1957) de Jaume Vidal Alcover; *Comèdia* (1960), de Blai Bonet; *El cop a la terra* (1962), de Marià Villangómez; *La Terra d'Argensa* (1972) i *Memòries d'un adolescent de casa bona* (1974), de Josep M. Llompart. Hauríem de parlar igualment de Salvador Espriu, Joan Salvat Papasseit, Pere Quart i tants d'altres poetes que condicionaren i condicionen la nostra forma de veure el fet poètic, però tot plegat faria allargar massa aquest article.

Parlar dels poetes dels anys seixanta i setanta és, com explica Pere Rosselló Bover en el llibre que comentam, descriure "els anys del canvi". Com escriu l'escriptor i catedràtic: "Els anys 60 varen suposar per a la cultura catalana un moment de recuperació i de creixement, després de la dura repressió a què havia estat sotmesa des de la Guer-

ra Civil. En aquesta dècada la literatura catalana va recobrar la seva capacitat de forjar nous mites capaços de substituir els de les generacions modernista i noucentista".

No cal dir que els autors de la generació dels anys setanta són fills igualment de les complicades circumstàncies polítiques i culturals del moment, hereus del desgavell produït per la sublevació feixista contra la república i, també, de les circumstàncies culturals i polítiques de la postguerra. Com molt bé diu el prologista: "La guerra del Vietnam, el Concili Vaticà II, la invasió de Txecoslovàquia per l'URSS, la revolució del maig del 68 a París, l'aparició del moviment hippie... conduïen a un replantejament de les relacions entre els intel·lectuals —identificats tant amb els moviments obrers com amb els que reivindicaven una nova manera de viure i el poder".

A començaments dels anys seixanta feia de corresponsal de Ràdio Espanya Independent. REI era l'emissora antifranquista més coneguda en els tenebrosos anys de la dictadura i emetia des de Bucarest seguint les consignes de Santiago Carrillo i Dolores Ibarruri. Aleshores l'aparició de poemaris com *Una bella història* (1962) de Miquel Bauçà i les inicials provatures literàries de Jaume Pomar, Guillem Frontera, Miquel Àngel Riera i Bartomeu Fiol coincideixen amb les nostres primeres detencions i interrogatoris per part de la Brigada Social, la Gestapo del règim franquista. Per a alguns joves escriptors de mitjans dels seixanta, el "compromís" amb la renovació de la nostra cultura i la llibertat anava molt més enllà de la simple experimentació formal, de l'etèria protesta poètica plasmada en un llibret que poca gent llegiria. La renovació, inscrita en el corrent de renovació realista dels anys seixanta, que ajuden a ressaltar les obres de Miquel Àngel Riera (*Poemes a Nai*, 1965), Miquel Martí i Pol (*El poble*, 1966, *A ritme de mitja mort*, 1965) i *El temps feixuc* (1966) de Guillem Frontera; *Tota la ira dels justos* (1967) de Jaume Pomar, s'ha d'inscriure dins aquesta concreta situació històrica. El marxisme, l'existencialisme francès, el debat sobre l'obra de Lukács,

Sartre, el surrealisme o el futurisme, són freqüents entre els joves autors que es donen a conèixer a mitjans dels seixanta.

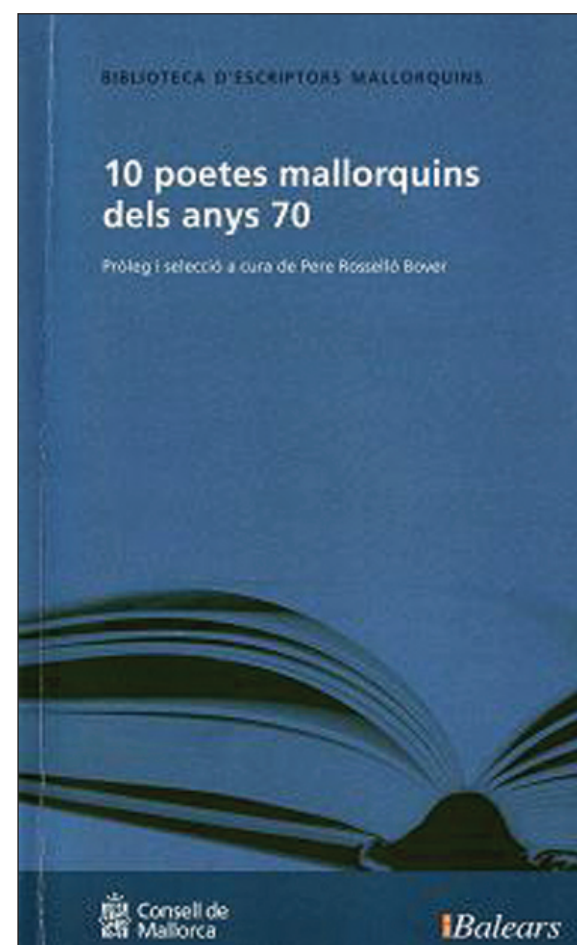
Com explica en el pròleg l'autor de la selecció poètica *10 poetes mallorquins dels anys 70*, no es tractava solament d'una ruptura formal amb la ideologia i l'estètica de l'Escola Mallorquina. Ara "la creació artística s'havia de fer ressò dels nous avanços tecnològics i dels canvis introduïts en terrenys com la publicitat o els mitjans de comunicació. Calia igualment recuperar la imaginació i la fantasia com a parts essencials del nostre llegat cultural, viu en les llegendes i en les rondalles populars. El denominador comú de totes aquestes transformacions era la recerca d'una llibertat, sovint absoluta, tant pel que ateny a la forma com al contingut".

En l'apartat "La renovació realista", després de parlar de Miquel Bauçà, Guillem Frontera, Miquel Àngel Riera, Bartomeu Fiol, Miquel Martí i Pol, Josep Melià i Francesc Barceló, Però Rosselló Bover situa Jaume Pomar i Miquel López Crespí entre alguns dels poetes més influïts pel realisme durant aquests anys. En parlar de la meua obra diu: "També cal incloure dins aquest corrent realista la poesia de Miquel López Crespí (sa Pobla, 1946), un dels escriptors més polifacètics de les nostres lletres, que ha obtingut nombrosos guardons. Compromès amb els moviments polítics de l'esquerra progressista, va dur una intensa activitat política a la clandestinitat durant el franquisme i la transició democràtica. En poesia ha tret *Foc i fum* (1983), *Tatuatges* (1987), *Les Plèiades* (1991), *El cicle dels insectes* (1992), *Els poemes de l'horabaixa* (1994), *Punt final* (1995), *L'obscura ànsia del cor* (1996), *Planisferi de mars i distàncies* (1996), *Llibre de pregàries* (2000), *Revolta* (2000), *Record de Praga* (2000), *Un violí en el crepuscle* (2000), *Perifèries* (2001), *Rituals* (2001), *Temps*

moderns: homenatge al cinema (2003) i *Lletra de batalla* (2004). La seva poesia destaca per l'ús d'un llenguatge directe, en què tant apareixen temes biogràfics —com els viatges o el cinema—, com la denúncia social. Ha seleccionat bona part de la seva obra poètica a *Antologia (1972-2002)* (2003). Fruit del seu compromís polític i social, l'obra narrativa de López Crespí s'inscriu en el realisme, al qual incorpora tècniques experimentals. També és autor d'un gran nombre de novel·les, obres teatrals i llibres d'assaig".

A les golfes de la casa dels seus pares, on ens mudàrem a viure a començaments dels cinquanta, encara hi havia antiquíssims exemplars de *Un estudiant pagès*, de Mateu Obrador i de *Cuentos de Pered'Alcàntara Penya*.

Els poemes seleccionats per Pere Rosselló Bover i que surten publicats a *10 poetes mallorquins dels anys 70* provenen dels poemaris *Foc i fum*, *El cicle dels insectes*, *Els poemes de l'horabaixa*, *Punt final*, *Llibre de pregàries*, *Cercle clos*, *Perifèries* (2001),

Rituals, Temps moderns: homenatge al cinema (2003) i Lletra de batalla (2004). Un dels poemes d'aquesta selecció, el titulat "Ben voler" i que correspon al poemari Els poemes de l'horabaixa (Premi Grandalla de poesia del Principat d'Andorra 1993), m'ha fet recordar amb força intensitat l'origen de la meva dedicació a la literatura. El poema, dedicat als homes i dones que caigueren assassinats sota les bales dels botxins de *Falange Española* segurament es va congregar en les llargues nits de la postguerra, quan la meva família, amb les portes de casa ben tancades perquè no els sentissin els veïns, parlaven a cau d'orella dels amics afusellats i desapareguts en aquella època tenebrosa. Aleshores, parl de començaments dels cinquanta, jo era un infant que no entenia gaire el que xiuxiuejaven els pares, però sí que, malgrat que fos boirosament, comprenia que els "dolents", és a dir els falangistes, feien mal als "bons", a la família i als amics dels pares.

La meva formació cultural va molt lligada, i ho he escrit en un altre article, a les influències provinents de la meva família mallorquina, els Crespí i Pons, els Verdera i, més concretament, a la influència dels llibres que deixà a les golfes de casa seva, al carrer de la Muntanya de sa Pobla, Miquel Crespí Pons, el batle del poble que conegué i mantengué tertúlies i contactes culturals amb Miquel Costa i Llobera, l'arquitecte Guillem Fortesa, que va ser qui realitzà el projecte de l'Escola Graduada que el dictador Miguel Primo de Rivera, inaugurà el 10 de setembre de 1929; i mossèn Parera i Sansó, el rector de sa Pobla que publicava una revista religiós-cultural de tendència molt dretana, Sa Marjal, però plena de curiositats i informacions que ens serveixen per a adonar-nos dels trets més essencials d'aquella època.

El batle Verdera, Miquel Crespí i Pons, emigrà a l'Argentina quan es va proclamar la república. A les golfes de la casa dels seus pares, on ens mudàrem a viure a començaments dels cinquanta, encara hi havia antiquíssims exemplars de Un estudiant pagès, de Mateu Obrador i de Cuentos de Pere d'Alcàntara Penya. D'aquelles horabaixes perdudes a les golfes, jugant a fer vaixells de paper amb els fulls que arrancava de les polsoses publicacions, sempre recordaré els noms de Marian Aguiló, Jeroni Rosselló, Josep Lluís Pons i Gallarza i també, potser era l'autor amb més llibres en aquells prestatges quasi abandonats, Miquel Costa i Llobera.

De part del pare i l'oncle, els excombatents de l'Exèrcit Popular de la República Paulino i José López, les influències eren unes altres, evidentment. En parlar de la seva joventut, dels anys que precediren la guerra civil, de les lectures de quan tenien divuit i dinou anys, sempre sortien a rotllo els noms de Barbusse, Romain Rolland, Glaesser, Remarque, Arnold Zweig, Dos Passos, Dreiser, Upton Sinclair... A Palma, on des de sa

Pobla ens traslladàrem a començaments dels seixanta, record haver anat amb l'oncle José a trescar per les llibreries de vell, per les paradetes de llibres d'ocasió que, coincidint amb la Fira del Ram de Ciutat, venien de Barcelona, València i Madrid. L'alegria de l'oncle era trobar, entre el caramull d'ofertes, alguns dels llibres salvats miraculosament de la destrucció d'obres i d'idees avançades decretada pels franquistes. Em referesc a alguns exemplars de El ángel azul (Heinrich Mann), Campesino (Ivanov Userlod), Sin novedad en el frente (Remarque)... El que ja no trobaríem mai més eren revistes i llibres editats per les editorials Maucci, *Tierra y Libertad*, *Ediciones Rojo y Negro*, *Biblioteca Estudio*, *La Revista Blanca*... De les tertúlies del pare i l'oncle amb els ex presos polítics que, una vegada alliberats dels camps de treball, havien quedat a viure al poble, em restà el record d'un amor accentuat cap a la cultura. El meu pare, agafat presoner pels franquistes, va ser destinat, formant part del *Batallón de Trabajadores 151*, a un camp de treball proper a sa Pobla. En una de les sortides autoritzades pel comandament del camp, tengué sort de conèixer la dona, ma mare, que li salvà la vida. Era una generació, la dels homes i dones represaliats pel feixisme, que tot ho havien confiat a la cultura, a la capacitat del llibre per a formar una humanitat nova, deslliurada, per primera volta en la història, de la ignorància i les supersticions del passat fomentades pel clergat vaticanista i les classes socials parasitàries de l'endarrerit estat espanyol.

¿Premonició de les execucions del 27 de setembre de 1975, de l'execució de Puig Antich en una tèrbola matinal de març del 74, de la mort de Lluís M. Xirinacs, de tantes morts anònimes producte, tant dels botxins del feixisme com per la desesperança produïda per les renúncies i traïdes de la mal anomenada "transició" (la restauració de la monarquia borbònica)?

"Ben voler", el poema que pertany al llibre Els poemes de l'horabaixa i que Pere Rosselló Bover ha inclòs en la selecció 10 poetes mallorquins dels anys 70, és un petit homenatge a tots aquells homes que volien deslliurar la humanitat de segles d'opressió, de la fam material i intel·lectual produïda per l'egoisme dels poderosos. Per això mateix hi escric: "Ben voler per a tots els que parlaven en veu molt baixa / tenien dolça aspror de mandarina en la mirada / els menyspreats / els homes sense mites d'herois i batalles / retornant des de l'indret on la mar i el blau del cel s'ajunten".

En el fons, la majoria d'autors del que s'ha vingut a anomenar "la generació literària dels Setanta" som producte d'aquella llarga postguerra que en molts d'aspectes es perllonga encara, trenta anys després de la restauració de la monarquia borbònica. Els autors que ens precediren, i pens especialment en Jaume Vidal Alcover, Josep M. Llopart, Blai

Bonet, Josep M. Palau i Camps, Antoni Mus López o el mateix Miquel Àngel Riera, també són producte d'aquests anys de grisa mediocritat franquista, i la poesia una arma, un estri, un estilet per denunciar aquell present que no agradava, per a somniar en una nova societat, un món lluny de l'herència de tristor que ens aclaparava.

En el poema "Fred Astaire i Ginger Rogers", que pertany al poemari Temps moderns: homenatge al cinema, el Premi de Poesia Miquel Martí i Pol 2002 que lliura la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), inclòs per Pere Rosselló Bover en 10 poetes mallorquins dels anys 70, prov de sintetitzar la influència del cinema en la meva obra i, després de parlar de Fred Astaire i Ginger Rogers, de Gene Kelly i Debbie Reynolds, deix constància de "l'hora freda" que s'apropava: el Nosferatu de Murnau. ¿Premonició de les execucions del 27 de setembre de 1975, de l'execució de Puig Antich en una tèrbola matinal de març del 74, de la mort de Lluís M. Xirinacs, de tantes morts anònimes producte, tant dels botxins del feixisme com per la desesperança produïda per les renúncies i traïdes de la mal anomenada "transició" (la restauració de la monarquia borbònica)? S'hi diu: "S'apropava l'hora freda de Nosferatu de Murnau / segles abans de l'arribada de Peter Cushing i Christopher Lee. / Vet aquí el reialme dels insectes, / la fumera vermella que anunciava noves traïdes, / aquella pesta de les falses veritats escopides per la ràdio / i els cruels predicadors del no-res".

Tanmateix, en aquella grisa postguerra, el cinema era una de les poques sortides que ens restaven per a imaginar universos diferents del que ens aclaparava d'ençà la victòria franquista de l'estiu del 36. Queda ben especificat en el poema "Com si la guerra no hagués finit encara" que també s'ha publicat en la selecció que comentam. Parlant del cinema que es feia al poble en els cinquanta o a Palma en els seixanta, s'hi reconeix el deute que té amb aquelles obres que conformaren la nostra educació sentimental i, sovint, serviren per a bastir els fonaments de la nostra revolta personal. És quan en aquest poema es diu: "Qualsevol d'aquells films podia obrir esquerdes / doloroses en la imaginació, deixar-hi llavors de rebel·lió / per sempre més, l'inici concret de la revolta. / Quin perill per al futur, / triar Viva Zapata o Espartac / contra la lliçó d'història del col·legi!".

En definitiva, el llibre 10 poetes mallorquins dels anys 70 és un volum que reuneix unes mostres prou significatives dels poetes Jaume Pomar, Guillem Cabrer, Gabriel Florit, Miquel López Crespí, Jaume Mesquida Sansó, Bernat Nadal, Damià Pons, Miquel Mestre, Guillem Soler i Joan Perelló, autors que podem incloure en l'anomenada "generació dels anys Setanta", una generació amb un ampli ventall d'autors, d'obres i de tendències com no s'havia produït en cap altre moment de la nostra història.

Després de Kosovo, Catalunya ja ha agafat torn per a la independència

Segons López Tena, "Catalunya ya ha cogido turno para la independencia"

El vocal del Poder Judicial i promotor del Cercle Sobiranista, Alfons López Tena, ha afirmat que "Catalunya ya ha cogido turno" per a la independència en un article d'opinió al diari Público. En l'article, Alfons López Tena lamenta d'un inici que "de nuevo, con la reiteración de la estupidez impotente, los Estados europeos han hecho de todo para impedir la independencia de una nación europea, actitud infame que comenzaron con los países bálticos y caucásicos y en la que llegaron a colaborar con el genocidio, verguenza que les abruma. De nuevo, fracasan". Per a López Tena, "es una secuencia conocida: una nación europea dependiente toma la decisión de independizarse, los Estados europeos se niegan y apelan a algunas mentiras y a la estabilidad (algunos como España, por no poner las barbas a remojar, y otros por la desidia de la impotencia), América apoya, como siempre, la independencia, y el tropel europea se alinea, bien por principio democrático -como los nórdicos y demás protestantes -, bien por no tener más remedio, con algún pataleo de los más irrelevantes, como España". "Es una dinámica suicida -afegeix el vocal del Poder Judicial-, porque más le valdría que la independencia llegara de su mano que de la de América. También es hipócrita, porque jamás vemos que esos Estados se disuelvan para integrarse en otros, que se apliquen a sí mismos las loas a la dependencia que sólo se aplican a otros. Si tan bueno es no ser independiente, ¿por qué España no se disuelve y se integra en Francia?" Finalment, Alfons López Tena conclou que aquest "es el sino de Europa, que no pierde ocasión de apoyar a los carceleros, y la grandeza de América, que ayuda a las naciones europeas a salir de la cárcel. Felicidades, Kosovo. Gracias América. Catalunya ya ha cogido turno".

Reproduït de www.e-noticies.com

Any 1642 (2ª part).

per Ricard Colom

S'AGREUJA LA GUERRA CIVIL BRITÀNICA MENTRE ELS FRANCESOS OCUPEN CATALUNYA NORD.

“El Vigilant”, de Rembrandt

Ciència i Cultura: El metge xinès Wu Youxing publica un tractat sobre plaga de *hte*, *Wenyilun* (“Sobre la Pesta”).

Blasi Pascal inventa a París el ‘Pascaline’, una màquina de sumar.

Naix el matemàtic japonès Takakazu Seki Kowa.

Fundació de la Universitat d’Ancona.

Religió: Publicació de l’obra religiosa d’en Thomas Fuller “*L'Estat Sagrat i l'Estat Profà*”.

El pare Isaac Jogues és capturat pels Mohawks

Universa Per Orbem, del Papa Urbà VIII, per reduir a 32 les excessives festes anuals. L’*Augustinus*, del bisbe de Ypres Jansénius, és ratificat en la prèvia condemna de la Inquisició pel papa Urbà VIII (1642-1643).

Mor el sacerdot jesuïta Thomas Holland, aquarterat per atendre catòlics a Londres.

Arts: Naix André Charles Boulle, ebenista a Louis XIV.

Naix l’artista xinès Xitao, àlies ‘Dao Ji’.

Música: ?Monteverdi: L’Incoronazione di Poppea representat al Teatro di Santi Giovanni e Paolo de Venècia,

Aparició de l’òpera de Claidio Monteverdi “*La Coronació de Popea*”.

Naix el compositor alemany Johann Christoph Bach.

Belles Arts: Encarreguen a Rembrandt van Rijn de pintar la “*Companyia de la Guàrdia Cívica*” de Frans Banning Cocq, conegut millor avui com a “*el Vigilant Nocturn*”. Mai no li ho pagaran. Rembrandt es veu forçat a presentar denúncia contra Andries de Graeff per impagament. Encara que venç, la mala publicitat li costa el patronatge

Mor Saskia van Rijn, muller de Rembrandt.

Naix el pintor barroc castellano-portuguès Claudio Coello. Naix el sacerdot jesuïta i pintor italià Andrea Pozzo.

Moren el pintor italià Guido Reni, el pintor holandès Pieter van Laer, àlies ‘Bamboccio’ i el pintor flamenc Michiel Sweerts.

Literatura: Naix el poeta i novel·lista japonès Ihara Saikaku.

“*The Cardinall / El Cardenal*” (obra) de James Shirley (1ª edició, 1652)

“*A Joviall Crew / Una Tripulació Jovial*” (obra) de Richard Brome (1ª edició existent, 1652)

“*Fragmenta Regalia*” o “*Observacions sobre la última Reina Elizabeth, els seus Temps i Favorits*” de Sir Robert Naunton (pòstum).

Moren els poetes anglesos, John Chalkhill i Sir Francis Kynaston.

Sir John Suckling mor a París (possible suïcidi).

Teatre: Representacions d’“*El Guardià*” d’Abraham Cowley, “*Les noces dels Parson*” de Thomas Killigrew, i “*Les Germanes*” de James Shirley.

Naix el dramaturg anglès Thomas Shadwell.

Naix l’actriu francesa Marie Champmeslé.

Probablement naixen Thomas Shadwell, dramaturg anglès i Edward Taylor.

Molière funda “*Illustre Théâtre*”.

Peces teatrals:

Pierre Corneille: “*Le Menteur/El Mentider*”

James Shirley: “*The Sisters/Les germanes*”

Alarcón: “*La verdad sospechosa/La veritat sospitosa*”.

Nous drames: Pierre Corneille: “*Polyeucte*”

Pierre Ryer: “*Saul*”

Publicació de llibres nous:

? Johann Amos Comenius, “*A Reformation of Schooles/Una Reforma Escolar*”, traduït per Samuel Hartlib

Thomas Hobbes: “*De Cive*” o El Ciutadà”.

Publicat el llibre de John Milton “*The Reason of Church Government and An Apology for Smectymnuus / La Raó de Govern d’Església i Una Disculpa per Smectymnuus*”.

James Howell: “*Instruction for Foreign Travel / Instrucció per a viatja a l’estranger*”

Thomas Lechford: “*Plain Dealing*” o “*Newes from New England*”

Henri Parker: “*Observations upon some of his Majesties late Answers and Espresses*”.

Publicació no-autoritzada de la “*Religio Medici*” de Sir Thomas Browne. Publicació pòstuma de la 2ª Part dels “*Institutes of the Lawes of England*” i d’“*El Príncep*” o “*Màximes d’Estat*” de Sir Walter Raleigh

4-7-1642: En Pym, el cap parlamentari purità, s’implica en els problemes financers, en encapçalar el Comitè de Seguretat.

6-7-1642: Owen Roe O’Neill, havent deixat el servei als espanyols a Flandes, desembarca a Donegal amb una companyia de veterans irlandesos per lluitar contra les forces reialistes, parlamentàries i covenantaires.

14-7-1642: Naix Benjamin Thompson, primer poeta euroamericana nadiu.

15-7-1642: Enfrontaments entre reialistes i parlamentaris a Manchester: primers morts de la Guerra Civil. Mor combatent el teixidor de fil de Manchester Richard Perceval, la 1ª víctima de la Guerra Civil anglesa.

7-1642: L’Emperador ratifica el Tractat Preliminar d’Hamburg, tot permetent obrir el Congrés de Westfàlia.

El Príncep Rupert arriba a Tynemouth. Marie de Medici, mare de la Reina Henrietta d’Anglaterra, vídua d’Henri IV, mor. Essex es nomenat manar l’exèrcit parlamentari. Warwick pren el comandament sobre l’Armada del parlament.

Estiu-tardor-1642 Torstensson es retira de Moràvia i Silèsia quan l’arxiduc i Piccolomini acudeixen amb el principal exèrcit austríac.

22-8-1642: Charles I envia el Comte de Southampton per negociar la pau amb el Parlament, però li la rebutgen: La guerra civil comença amb l’anul·lació de la “*Royal Standard*” pel rei a Nottingham.

29-8-1642 (ó 19-9-1642): Perpinyà (el Rosselló) capitula després de quatre mesos de setge i és ocupada pels francesos. El mateix rei Louis hi és present. **Perpinyà, ocupada en nom de Catalunya, mai mes no serà recuperada per la Generalitat, ni per la sobirania hispànica i fins ara ha quedat sota ocupació militar francesa.**

2-9-1642: La Cambra Baixa (*House of Commons*) tanca tots els teatres londinencs i anglesos, per influència dels puritans i per la guerra civil.

9-1642: Cervera (Segrià) recluta, arma i paga 100 mosqueters i els envia a Lleida.

Batalla d’Edgehill, de resultat incert.

9-1642: Cinq-Mars, favorit del rei i conspirador contra Richelieu, és executat per traïdoria.

23-9-1642: Topada entre la cavalleria del Príncep Rupert i el Comte d’Essex al Pont de Powick prop de Worcester, per cobrir la retirada de Sir John Bryan.

Tardor-1642: Els reialistes prenen Marlborough mentre que les forces parlamentàries ocupen Winchester. Amb l’esclat de la guerra civil, i la relaxació de la censura governamental, apareixen nombrosos

“*Diurnals*”, butlletins polititzats, principalment a Londres.

7-10-1642: **Derrota espanyola a la Batalla de les Forques (Lleida)**: El Mariscal Motte-Houdencourt hi derrota Leganez.

10-1642: Sínode de Kilnenny: decideix l'establiment d'un Parlament irlandès, la Confederació de Kilkenny, dominada per la noblesa terratinent, tant catòlica com protestant, les quals volen restaurar la pau més que no intensificar la guerra. La major part d'Irlanda del Nord, tanmateix, roman sota el control dels rebels, ara capitanejats per Owen Roe O'Neill, Comte de Tyrone.

Es reuneixen amb Totersson tropes fresques del nord-est, creuen plegats l'Elba i assetgen Leipzig. L'exèrcit imperial, del qual formen ara part els saxons van al rescat de la ciutat.

23-10-1642: Charles I, duu el seu exèrcit de Shrewsbury a Londres, es troba amb l'exèrcit del Comte d'Essex, prop d'Edgehill. L'exèrcit realista deixa les terres altes per lluitar contra els parlamentaris, els quals aguanten l'atac, Essex es retira i el rei fracassa a perseguir-lo amb suficient rapidesa.

23-10-1642 ó 2-11-1642: Segona Batalla de Breitenfeld. L'Arxiduc Leopold i el General Ottavio Piccolomini atrapen Tortensson a Breitenfeld, a fora de Leipzig. 11 anys abans, el rei suec Gustavus Adolphus havia destruït les forces bavareses del Comte de Tilly. Aquesta vegada, Torstensson ataca l'exèrcit Imperial mentre encara està intentant reunir-se i l'anihila. De nou el Reich es queda gairebé sense Exèrcit per segona vegada en el mateix lloc fatal.

12-11-1642: El príncep Rupert saqueja la guarnició Parlamentària de Brentford.

13-11-1642: Charles finalment marxa amb Essex a Turnham Green, però veient que l'exèrcit d'Essex s'ha reforçat, es retira a Reading, i finalment a Oxford, que es converteix en la capital de reial.

11-1642: Charles nomena William Claiborne com a tresorer vitalici de Virginia. El governador de Maryland Leonard Calvert estableix el control sobre l'anterior assentament de Claiborne a l'Illa de Kent, nomenant el cunyat de Claiborne com a cap de milícia, i distribueix terres a Kent entre seguidors de Calvert com Na Margaret Brent.

15-11-1642: Concedeixen a Pedro Calderón la retirada definitiva a Saragossa, per raons de salut segons al·lega ell i amb una pensió de trenta sous mensuals. Sembla que Calderón no tolerava els excessos

del soldats, potser els mateixos de què es queixaven els catalans, primer dels soldats castellans (i d'altres nacions que tenien representació soldadesca en l'exèrcit filipista) i després dels soldats francesos. **D'aquestes experiències militars Calderón en fa una reflexió en la seva obra *El alcalde de Zalamea*, en què enfronta dues classes de milícia, l'honrada i honrosa amb la roïna i covarda, en un episodi d'allotjament de tropes.**

Philippe de Champaigne: “Retrat triple del Cardenal Richelieu”, 1642.

4-12-1642: **Mor Armand Jean du Plessis, Cardinal Richelieu** (†1585) de causes naturals; és succeït en el càrrec de primer ministre pel Cardenal Mazarin, italià de naixement.

12-1642: Protestes pacifistes a Londres.

13-12-1642: Abel Janszoon Taman descobreix Nova Zelanda, comissionat per la Companyia Holandesa de les Índies Orientals.

25-12-1642 (calendari anglès vell, corresponent a l'actual 4-1-1643): Isaac Newton (†1727) el futur científic, naix a Woolsthorpe, Lincolnshire. A principis d'any havia mort Galileo Galilei i a finals naix Newton, els dos pares de la Física.

30-12-1642: Naix Vincenzo da Filicaja, poeta italià.

1642-1644: Guerra dels tàrtars de Crimea amb Rússia

1642-1647: Fase de la Guerra dels Segadors centrada pel control de Lleida. En Francesc de Tamarit té un paper destacat al front de Lleida. Més endavant, és nomenat *mestre racional*.

1642-1653: Insubmissió general de fadrins navarresos contra les lles obligatòries imposades des

de Castella. Reben el suport parcial de la Diputació navarresa, la qual, entre furs, desercions i diners inútils, aquests lles imposades.

1642-1660: Tancament dels teatres anglesos per la Guerra Civil Anglesa.

A IMITACIÓ DE “L'ESPILL” O “LLIBRE DE LES DONES”, D'EN JAUME ROIG (S. XV), EN SIMÓ VERGERS ESCRIU AQUEST POEMA:

“Copia de una carta que envia Simon Vergés (...) de la derrota del exercit del rey de Castella del qual era general don Pere de Aragó – Relació en rima de Jaume Roig de tot lo que ha succehit dintre y fora de Perpinyà en son siti (...) y presa de Coblliure...”:

“Los catalans
tan xichs com grans
quinze mil eran...
També digueren
Que eren molts més
Los del francès.
Sie el que sie...”
“Los sometents
promptes, valents,
tothom surt fora
crident viafora
qui trau la espasa
vella de casa
qui lo mosquet
quil ganivet...
Tothom y va
tant se aplegà
en poch espay
(no ses vist may)
quatre mil homens...
sols los prohomens
de tots los llochs
si bé que pochs
allí restaven
y consolavan
las pobres donas...”

El senyor Ferran, que fa l'Espanya gran

No sé per què han aixecat tanta polseguera les declaracions de Joan Ferran, portaveu adjunt del PSC al Parlament, queixant-se d'una suposada “crosta nacionalista catalana” a Catalunya Ràdio i a TV3. Ja fa molts anys que Joan Ferran es dedica a fer aquesta mena de pronunciaments i a exhibir la seva autofòbia sense el més mínim sentit del ridícul. Joan Ferran és un nacionalista espanyol que ja el 25 de maig de 2001 va expressar la seva indignació al Parlament perquè, segons ell, el nom d'Espanya se sentia massa poc a TV3. Com a bon hispanoadicte, Ferran és d'aquells que pateixen una crisi nerviosa si algú al seu voltant no diu “Espanya”

cada deu minuts. Per això, el 8 d'octubre de 2004, també al Parlament, va tornar amb la mateixa cantarella amb expressions pròpies de l'ultradreta espanyola. Deia, el senyor Ferran, que TV3 és “pancatalanista” i “colonialista” i va tornar a lamentar l’“excessiu” nombre de minuts d'emissió que transcorrien sense que se sentís el nom d'Espanya.

Es dona el cas, però, que en l'estudi que vaig fer sobre aquestes qüestions per al meu llibre “TV3 a traïció” vaig descobrir que la televisió pública catalana, en mans del PSC, no sols ha eradicat el terme “Estat espanyol”, sinó que també ha aconseguit que el nom d'Es-

panya sigui la paraula més repetida en els telenotícies. En una notícia de tres paràgrafs, per exemple, la diuen quatre cops. Però, és clar, amb això no n'hi ha prou per apaivagar la frisança espanyolista del senyor Ferran, que considera “tendenciosa” una visió catalana de la vida i “normal” una visió espanyola. Conscient que el PSC no té futur en una Catalunya nacionalment desacomplexada, el senyor Ferran veu en cada persona o en cada notícia catalanocèntrica un enemic dels interessos del PSC. No és estrany que retregui a CiU o a ERC la voluntat de fer país a través de TV3. Per al senyor Ferran i per al PSC, el país ja està fet i es diu Espanya i no

cal “construir pàtries” perquè la pàtria dels catalans és l'espanyola. I, és clar, uns mitjans de comunicació desinfectats de catalanisme que parteixin d'aquest principi són el model que el Partit Socialista voldria instaurar per frenar l'espectacular creixement de l'independentisme a Catalunya. Al final, tot es resumeix a això: a més Espanya, més PSC. D'aquí que calgui agrair les declaracions del senyor Ferran, per aclaridores. Sense adonar-se'n, ha confessat el problema del seu partit: a més Catalunya, menys PSC.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

“Jericó”

El reputat coneixedor de la naturalesa humana, A. Robbins, ens recorda que “els recursos que necessitem per canviar qualsevol cosa en les nostres vides, són dins nostre ja en aquest precís instant”. Allò que sovint no els deixa aflorar, i fer que el canvi efectiu s’esdevingui, són les neuro associacions que hem creat en les nostres conductes, les quals han generat uns hàbits que ens desvien de l’objectiu a assolir. Aquest hàbits ens encallen en l’anomenada “zona de confort”. Aquella zona “ja coneguda”, per sortir de la qual cal sovint experimentar la manca de confort de trencar les velles neuro associacions, els vells hàbits. Cal coratge i lucidesa per entrar en un nou nivell de consciència que es reflecteixi en la nostra vida quotidiana.

Dues condicions per crear canvis consistents en les nostres vides són:

1 - tenir una consciència clara i determinada d’allò que vols, perquè “res no passa en la nostra experiència, si no és a través de la pròpia consciència”.

2 - tenir unes raons poderoses, uns perquè prou potents que t’empenyin cap al canvi inexorablement.

Aquestes dues condicions, però, queden reduïdes a no res, si continuem fent les mateixes coses, practicant les mateixes conductes que ens han situat on som. Si no som capaços de canviar les estratègies que ens han abocat a la situació insatisfactòria de què volem sortir, les nostres vides no canviaran, i només experimentarem més dolor i frustració.

Quan traslladem aquestes consideracions a la nostra vida nacional, ens adonem que les dues condicions essencials es van definint cada dia més clarament per a molts catalans. Volem la independència perquè ens hi juguem ja no només el nostre benestar material i psicològic, sinó la nostra mateixa existència com a catalans.

Tenim, doncs, l’objectiu clar i unes raons prou sòlides, perquè tenen a veure amb la integritat del nostre Ésser col·lectiu.

Què ens té, doncs, contínuament encallats en aquest fangar?

La raó fonamental d’aquest fracàs continuat s’ha de cercar en la praxis de la classe política catalana, que està instal·lada en la seva zona de “confort”, practicant les mateixes velles estratègies que ens han portat a aquest cul de sac. L’estratègia dels colonitzadors, dels que inoculen la mentida cercant la confusió i l’afebliment del nostre poble, i l’estratègia dels que accepten la colonització i en fan el seu negoci. Ambdós bàndols s’alimenten i es necessiten mútuament per poder continuar mantenint a la seva zona “de confort”, amb les panxes plenes

i les llengües impostores. I tot això mentre condemnen aquest poble a la indignitat, negant-li l’expressió del seu Ésser.

Tenim d’una banda, doncs, els que defensen el dret del colonitzador. Les seves estratègies tenen com objectiu l’afebliment progressiu del poble català i la seva desaparició. Per això el seu interès a amagar els nostres símbols i a substituir la nostra llengua per la dels colonitzadors. En aquesta línia el darrer atemptat perpetrat pel govern del PP de tancar el repetidor de TV3 al País Valencià, no és el més greu, encara que sí el més desvergonyit i brutal, però hem de tenir clar que la insidia practicada continuadament pels socialistes és tan o més letal que la practicada pel PP, perquè és més subtil.

Els nostres colonitzadors i els seus fidels botiflers no es cansen de repetir que en democràcia tothom té el mateix dret a defensar el seu punt de vista. S’obliden que la democràcia va ser una conquesta política per defensar la llibertat, no els drets dels opressors, dels colonitzadors. I quan aquesta democràcia es perverteix per justificar una situació a la qual s’hi ha arribat per l’ús de la força i l’abús de les lleis, dictades només a favor de l’usurpador (1), aquesta democràcia és una comèdia. Una comèdia que no es creu ningú que tingui dos dits de front i un veritable sentit de la justícia i la llibertat.

A tots aquests colonitzadors que quan els ha convingut s’han emparat en les armes per reduir-nos i sotmetre’ns i que ara s’emparen en la “seva democràcia” per acabar de rematar la feina que fa 300 anys que els dura, se’ls ha de dir ben clar que davant la justícia que “ve de dalt”, la justícia de l’Ésser, no tenen cap dret sobre la nació catalana, per molt que ells se l’atorguin amb les seves lleis. Perquè l’autèntica justícia només reconeix el dret a aquells homes que treballen per la llibertat i per la plenitud dels pobles, no els que utilitzen el nom de la justícia o de la democràcia com a eina exterminadora.

A tots els colonitzadors, els instal·lats a Madrid, i els instal·lats a la nació catalana els diem ben alt que no els reconeixem cap dret. I denunciem amb veu clara que el genocidi que cometem contra aquest poble és el més gran abús de poder que es pot perpetrar: el crim contra tot un poble.

No els reconeixem cap dret, però si que els exigim l’acompliment d’un deure, que el procés de canvi de consciència que està experimentant la nació catalana els obligarà a fer efectiu, per grat o per força: que deixin allò de què s’han apropiat i mantenen per la força, i a força de mentides i manipulació mediàtica. Que treguin la grapa de sobre la nostra nació, a fi que puguem restituir-nos allò que

se’ns va arrabassar brutalment: la nostra llibertat, la nostra plenitud com a poble. La nostra ànima nacional.

Pel què fa als polítics que diuen, i potser s’ho creuen, defensar la nació catalana, crec que s’haurien de replantejar seriosament les seves estratègies de submissió al colonitzador. On ens han portat els seus ingenus intents d’encaixar-nos amb Espanya? Els resultats són evidents. La nació catalana està en una situació de fallida absoluta en tots els nivells, i malgrat això, encara continuen aferrant-se a les seves posicions autonomistes, amb la vana esperança que les coses s’arreglin. Un savi va dir que la definició més gran d’insensatesa, d’alienació mental “és seguir practicant les mateixes estratègies una vegada i una altra i esperar-ne uns resultats diferents”.

Això és precisament el què fan aquests defensors dels nostres interessos nacionals!!

El que ens hauríem de preguntar és si practiquen aquestes actituds de bogeria suïcida per manca d’intel·ligència, o perquè l’ànima d’esclau que tota colonització desenvolupa en els colonitzats, els escanya el coratge de reconèixer que amb les seves actituds claudicants i acomodaticies només justifiquen la feina del colonitzador: la nostra mort col·lectiva.

Aquets trets definidors del caràcter dels representants polítics “catalanistes” i “independentistes?!”: la ingenuïtat, la intel·ligència obcecada, l’ànima d’esclau... que cap país lliure toleraria en els seus representants polítics no són, però, els seus pitjors pecats.

M’atreveixo a dir que la seva culpa més greu és la seva absoluta manca de confiança en el poble català. La seva absoluta manca de confiança en la nostra capacitat d’esbandir la mentida que ens atenalla i guanyar la llibertat. De fer el salt de consciència que farà la llibertat una realitat inevitable.

No saben aquests senyors que les creences dels líders d’un poble es projecten sobre la seva gent?

El líder que coneix profundament l’ànima del seu poble i confia en la seva gent té la capacitat de fer brollar totes les potencialitats magnífiques que estan esperant per sortir en escena. Aquesta és la tasca de l’autèntic líder: infondre auto estima, fer créixer la confiança i posar a l’abast de la seva gent els recursos emocionals i psicològics perquè puguin desplegar totes les seves capacitats. La tasca de l’autèntic líder és recordar al seu poble, amb les seves actituds, amb les seves paraules i amb les seves accions, que són capaços de tot. Que la plenitud és al seu abast.

Amb un paper d’anti-lideratge total,

els polítics catalanistes i independentistes que ara ocupen els escons del nostre Parlament, exerceixen amb la seva manca de confiança i d’amor per aquest poble, una influència perniciosa sobre l’estat anímic de la nació catalana. Les seves actituds fan el nostre poble més esclau, més mesell, més trist i més infeliç, perquè li neguen el dret més essencial de tot ésser: la reconeixença de la seva vàlua, de les seves capacitats, de la seva bellesa interior i de la seva plenitud.

I amb la seva actitud retardatària, frenen l’eclosió d’aquesta nova consciència que té com a senyera la llibertat.

Malgrat els seus esforços, però, ja no hi ha res que pugui frenar la instauració d’aquesta consciència. I la seva presència cada dia més arrelada en el cor de més i més catalans, serà el què anorrearà la vella consciència que ara es debat en ple protagonisme en la nostra vida pública.

S’esdevindrà com en la imatge simbòlica de l’enderrocament de les muralles de Jericó. La vella consciència, la dels colonitzadors i la dels esclaus donant-se suport mútuament, formen la mural·la que ofega la ciutat. Una nova consciència arrelada en la Veritat i la Justícia, que vol la plenitud del poble, fa cap davant les muralles i no fa res més que donar-hi una volta cada dia, durant set dies, fent sonar el corn, fent sentir la seva veu. I el setè dia, les muralles- la vella consciència- s’esfondren. La consciència superior ha reduït al no res l’antiga concepció de la realitat.

No és casualitat que es donin voltes a les muralles durant set dies i què al setè dia s’esmicolin. El número set simbolitza la plenitud. Calen set dies, simbòlicament parlant, perquè la nova consciència s’instauri en el cor dels homes. En el moment que aquesta consciència s’ha arrelat, la vella s’esvaeix.

Tampoc no és casualitat que la data del 2014 contingui el número set. Ens assenyala la data de la instauració definitiva de la nova consciència com a rectora dels nostres destins nacionals. Mentrestant Catalunya Acció, amb tots els catalans portadors de l’estendard de llibertat, hem començat a donar la primera volta a les muralles tot fent sentir el corn, la crida d’allò que està reclamant el seu legítim lloc. Hem començat les voltes, que es continuaran, una per cada any, dels set que ens separen del 2014.

1) l’exèrcit, el control mediàtic, les lleis contràries a la llibertat i plenitud del nostre poble. Lleis que han esquartrat el nostre poble, lleis que han situat la nostra llengua en u gueto en procés d’extinció.

Maria Torrents
Consellera de Catalunya Acció

Les nacions petites són millors, segons el Financial Times

13/12/2007 · Antoni Reig "Per a les nacions, el petit és bonic / For nations, small is beautiful", és el títol de l'article publicat al prestigiós diari britànic *Financial Times* el passat dia 4 i signat per l'articulista habitual Gideon Rachman, defensat la viabilitat i eficiència de les petites nacions que es doten d'estat propi. L'autor comença constatant que Europa s'està recomposant amb peces (estats) més petites i en els pròxims mesos n'apareixerà una nova en el mapa, Kosovo, un dels set estats sorgits de la descomposició de l'antiga Iugoslàvia. La Unió Soviètica va desfer-se donant naixement a quinze estats, i actualment a l'Europa occidental hi ha converses per dividir Bèlgica en dos, mentre un partit independentista ha arribat al poder a Escòcia. El trencament dels estats és com el de les parelles, els matrimonis, són coses que passen. I quan la formació d'un nou estat es fa pacíficament, és normal celebrar-ho. "Estem en l'era dels estats petits", diu Rachman. Si mirem la lliga del benestar nacional, veiem que dominen els estats petits, segons les dades del Fons Monetari Internacional que classifica els estats pel seu Producte Interior Brut (PIB) per càpita. En aquest rànquing se situen en els primers llocs quatre o cinc estats amb una població al voltant dels cinc milions de persones, excepte el cas dels Estats Units, que estan en quarta posició. Una altra classificació és la del The Global Peace Index, feta per Economist Intelligence Unit, que situa als estats en funció del criteri d'homicidis i població empresonada. L'estat més pacífic és Noruega i vuit dels deu primers classificats tenen poblacions al voltant de deu milions d'habitants. The World Economic Forum's, que mesura els índexs de competitivitat, diu que cinc dels set estats més competitius tenen poblacions al voltant dels deu milions de persones. En canvi, dels cinc estats més poblats del món, sols els Estats Units són rics, cosa que no es pot dir de Brasil, Xina, Índia i Indonèsia.

Tradicionalment es considerava que el millor era ser un estat gran per dues raons: prosperitat i seguretat. Un gran estat, es deia, significa un gran mercat

i més comerç i, per tant, més benestar i un gran estat es considerava que era més poderós i més difícil d'envair. Però en el món modern, aquestes raons ja no són vàlides o ho són molt menys, ja que la globalització ha obert els mercats de tot el món. Xina i Índia s'enriqueixen perquè tenen accés als mercats del món ric, no perquè tinguin un gran mercat interior. Les petites nacions poden comerciar amb tot el món amb èxit, només cal veure els casos de Singapur i Suïssa. Pel que fa a seguretat, Europa va apostar per la OTAN i estats petits com Bèlgica i Luxemburg basaven la seva seguretat en el paraigua de l'Oncle Sam. Ara bé, avui dia no és necessària una seguretat col·lectiva pels estats petits: Irlanda i Suïssa no són estats membres de la OTAN i no semblen tenir amenaces d'invasió. Els grans estats tenen l'instint expansionista que en el passat els va portar a construir imperis. Avui dia, envair i ocupar petits estats suposa un rebuig massiu, com molt bé saben els Estats Units arran dels casos d'Afganistan i l'Iraq.

Les petites nacions, els petits estats, tendeixen a ser més homogenis i el cas dels estats escandinaus es demostra que donen atenció preferent, pel que fa a inversions, a la salut i l'educació, bases del desenvolupament humà. Declarar la independència és un bon negoci, com es veu en el cas dels estats bàltics, que abans formaven part de la Unió Soviètica. En el cas d'Estònia, la seva independència l'ha feta més atractiva pel sector turístic i per a les inversions. Així s'explica la sorprenent proliferació del nombre de noves nacions independents. El 1945, les Nacions Unides tenien 45 estats membres; el 1968, després del procés de descolonització, eren 126 i ara en són 192. Estem a l'edat dels estats petits.

Reproduït de www.tribuna.cat

Els satèl·lits de la CIA destapen les il·legalitats del nazi alemany Eiseimann a es Fangar

Des de la Plataforma Camins Públics i Oberts volem expressar la nostra indignació per la postura, i creim que el menyspreu, de l'Ajuntament de Manacor cap als ciutadans. La Plataforma mai no ha perseguit cap reconeixement per part de ningú; creiem que ho demostren tots els esforços que hem posat amb la defensa d'uns béns que no són nostres sinó que són del conjunt dels ciutadans. El dia que es resolgui el conflicte dels camins nosaltres desapareixerem com a tals, sempre satisfets d'haver utilitzat el nostre temps i esforços per una causa justa i noble. Ara bé, la nostra indignació és deguda al poc suport rebut des del nostre Ajuntament. Els fets concrets són els següents: la passada setmana uns integrants de la nostra plataforma varen ser retinguts dins un camí públic pels empleats de la finca des Fangar, havent de ser allib-

erats per la policia. Aquest fet no ha produït el més mínim posicionament de les nostres autoritats. Pensam que si es produeix un fet com aquest el mínim que pot fer l'Ajuntament de Manacor és reprovar-lo i manifestar la seva preocupació perquè es produeixin fets d'aquesta mena dins el seu municipi. Per altra banda, després d'haver fet la convocatòria de l'excursió que tindrà lloc el diumenge dia 16, ens ha arribat la notícia que el Sr. Pastor ha intentat dissuadir algunes associacions que s'havien adherit a l'excursió, de manera que el nostre batle, en lloc de defensar els béns comuns, s'estima més fer feina per davall per anar en contra dels ciutadans. Convidam al Sr. batle de Manacor, a encapçalar l'excursió de diumenge. Vostè decideix si vol ser el darrer criat de ca n'Eisenmann o el primer ciutadà de Manacor.

El Corte Inglés segresta el llibre que destapa la corrupció del PP i de Zaplana

"Torna la inquisició" al Corte Inglés

Fa uns dies explicàvem com el 'Ciutadà Zaplana' havia aconseguit enfilar-se fins a dalt de tot del Congrés, explicant-vos alguns dels draps bruts que recull la biografia no autoritzada d'Alfredo Grimaldos, 'Zaplana, el brazo incorrupto del PP'. Dies després que la biografia es comercialitzés, els centres comercials de El Corte Inglés han decidit retirar el llibre de les seves llibreries, en un acte de censura ideològica més propi del franquisme que d'una democràcia com la que suposadament tenim.

Segons sembla, el "secrest intern" va ser fet a plena llum del dia, després de les trucades corresponents des de la direcció del gegant comercial. Sembla que hi ha alts càrrecs a El Corte Inglés que no saben en quin món viuen, o més ben dit, en quin segle viuen. En qualsevol cas d'aquesta decisió només n'acaba sortint un damnificat: la pròpia cadena comercial, que perdrà les vendes d'una bona quantitat de llibres i, al mateix temps, quedarà retratada com a defensora d'un dels éssers més foscos i corruptes que han poblat la vida política espanyola.

Reproduït de www.directe.cat

Esquerra calamitat, la desgràcia de la nostra progrediheria (I)

(Recull Transgressor i políticament incorrecte)

Errors de l'esquerra

“Nosaltres partim de la convicció dels vicis profunds que manté la política d'esquerres. I d'aquests vicis, en denunciem per damunt de tot, tres: la confiança cega en el progrés [us sona, allò de *progresistes*?]; una confiança cega en l'encert i en els reflexos de les reaccions que es formen en el si de les masses; una confiança cega en el partit” (*Tesis sobre la filosofia de la història*, Walter Benjamin, esquerrà alemany, *Quaderns republicans de l'ACR Constantí Llobart*, 2007)

“Per aquella època, el nazisme exultava imponent. Tenia 107 escons al Reichstag. Dominava el carrer. La seva premsa era brava i genial en l'atac sens escrúpols. La seva administració i organització, exemplars. Anava cap al poder a bon pas. La ponderada premsa governamental, de redacció molt acurada, incapaç de calumniar, i moguda per ressorts d'humanisme massa vulgars per encandilar les masses, hi oposava un dic ben fràgil” (M. Penella de Silva, “*El nombre 7*”, llibre reportatge d'un periodista català republicà en Alemanya entre els anys '20 i '40).

“La dreta va amb mala idea perquè sap com és la política real. La progressia té mala idea perquè va de resabuda, però per malfeineria no sap aplicar-la i es conforma amb el plany. De tres pecats (la supèrbia, la malícia i la malfeineria) es configuren un virtut imaginària (l'ètica). L'autoengany, doncs, no sols hi és doble, sinó que va en direcció totalment contrària a la crua realitat” (Autocitació).

“L'esquerra s'estima ajustar la realitat als propis prejudicis i rutines, després no li surten els comptes i encara s'enrabi més. Per això sempre fracassa. És incorregible en els partits presos, com en una llarga tautologia d'Alzheimer irreversible. I si els critiques, automàticament ja ets un fatxa. Viuen en un món sol-lipsista i es creuen ser els supermans en versió roja” “Igual que abans veien ‘rojos’ o ‘maricons’ per tots els racons, ara veuen ‘fatxes’. La nostra progressia ha fet el miracle (inventat, perquè dels fatxes de veritat no se n'ocupa: els té por i en fuig) de ‘la multiplicació dels fatxes i dels nazis’ entre tot allò que no repeteixa -sense pensar més- llur doctrineta, com a llores, pels segles dels segles” (Autocitació).

“La malfeineria és un vici que esquerreja de la mateixa manera que l'avarícia dretaneja. Els uns no arriben a avariciosos perquè són mantes i volen subvencions i ajudes, els altres no arriben a mandrosos perquè necessiten despavilar a fi de poder tenir calers i dominar. Duu el seu temps copsar com és l'es-

querra de mandrosa” “Els *progres* diuen que ajudar és paternalisme, més que res, perquè ells tenen el cor (la llengua) a l'esquerra i la cartera a la dreta, mentre els qui ajuden de debò tenen la cartera més a l'esquerra encara que el cor (la llengua) no la solen tenir tan a l'esquerra com ells. Així els *progres* demostren el que són: l'esquerra barata de barra de bar” (Autocitació).

Llibertats i pensament únic: el políticament correcte, dogmatisme/doctrinarisme superficial

“A força de voler costar el que costar que la realitat s'acomodàs a a llur visió ideologitzada, no han vist venir pel carrer l'altra generació” (Robert Armogathe, a “*Le Monde*”).

“Una ignorància absoluta no és pas el mal major ni el més terrible, ho és manta més un munt de coneixements mal païts” (*Plató* [de ver nom Aristocles], 427?-347 a.C., filòsof idealista grec, mestre d'Aristòtil).

“El problema dels nostres temps és que el futur ja no és el que era” (Paul Ambroise Valéry, 1871-1945, poeta i assagista francès).

“Cal aprendre a desconfiar dels predictors de toleràncies perquè en ells s'hi reflecteixen les modernes dictadures” (Joan Borda, poeta mallorquí).

“Massa sovint la progressia no té gens clar què és la llibertat d'expressió: el dret d'expressar-se per als qui no pensen com tu. Igualment que la llibertat és expressar el que trobes just i vertader allà on no volen sentir-ho” “Prou esquerres s'escaroten fins i tot violentament quan critiques coses que, al meu entendre, no tenen en realitat base i són simples supersticions modernes o progrés, al nivell que la gent humil pot creure en miraclers, etc” (Autocitació).

“Naturalment que la immensa majoria de la gent no fan gairebé res de pròpia iniciativa ni se sacrifiquen fora de l'estrictament acceptat socialment, ser una absoluta mediocritat és allò que s'estima sempre, i eixir-se'n és sospitos, i més a Espanya, amb un rerefons mental amb tants segles d'Inquisició. Qui sap que no s'esforça gaire i els altres el tenen per home esforçat, li fan entendre que els qui se'n admiren encara s'escarrassen menys. Quan una persona diu que “tor mundo e güeno” vol dir que ell se n'aprofita. Els qui no se n'aprofiten i penquen, no tenen mai una concepció tan triomfalista i idíl·lica de la gent, i per això solen fer-se de dretes (tips). La ganduleria i la fantasmeria esquerrengen, mentre que l'avarícia dretaneja (a voltes no, però és quan l'esquerranisme és simple parauleria)” (Autocitació).

“La gent rutinària, amb mandra per

a pensar amb dades actualitzades, creuen abans els dogmes de sempre (que aporten l'aplaudiment fàcil en el propi medi) que no pas les dades o el que tenen davant el nas. Eixe és el problema de la gent corcada pels dogmes políticament correctes de 20 ó 30 anys arrere. Són reaccionaris perquè pensen en realitats sociològiques que ja no existeixen així i a més ho fan per mediocritat: per ser acceptats en una subcultura, la d'ells, la progre” “La dreta sol ser molt realista perquè té un fort component del món dels negocis i de rics de tota la vida i no fa política amb ètica perquè sap que la política s'hi avé molt poc i malament. En canvi, l'esquerra i el dogmatisme del políticament correcte pretén casar política amb ètica, però quan olora poder, se li n'entren els despavilats arribistes que sí que són realistes” (Autocitació).

“Si ara vingués en Ramon Muntaner a muntó dels nostres “indepes” de corral li dirien nazi oldfashioned, si vingués Lluï el menysprearien per ser cristià, si vingués Gaudí li dirien boig i beat i si vingués Macià li retraurien que havia estat militar espanyol, però si vingués Hitler o Franco amb la falç i el martell o amb l'A anarquista molts esquerranosos els seguirien ben pagats. Tenim una gent aferrada a les etiquetes: idòlatra de pins perquè no arriben a més, així s'estalvin comprovar les coses i pensar-se-les. Quan els vinguin els problemes, ja els tocarà pensar, però aleshores no sabran i ficaran la pota de manera catastròfica” (Autocitació).

“Aquest detestable conjunt de normes de comportament social conegut pel “*políticament correcte*”, que barons i dones s'obstinen a respectar i a practicar en aquesta època de consensos i d'abandó d'ideals i d'utopies en nom del més brutal pragmatisme” (Boris Candia).

“Talment tenim eixes contradiccions tan pintoresques del i de la progre que es proclamen alhora feministes i promusulmans, que ja em contareu això com t'ho pots agafar. Això els passa perquè van de compassius per la vida però en fals (d'autocompassius, més aviat): pensen que tot opressor té sempre la culpa, la qual cosa no és així, ja que els opressors, bàsicament, s'aprofiten dels pecats i incompetència dels oprimits. Per això els oprimits solen ser tan poc autocrítics i tan ploranes, alhora que dropos, decadents i una estranya combinació d'irresponsabilitat violenta i embogida amb covardia mesquina” (Autocitació).

“La progressia fomenta l'individualisme, la manca de compromís o de responsabilitat, el subjectivisme, l'eticisme superficial, molt ensopit i a més purament teòric. Això ve de la mà de la

manca de treball constant i aquesta manca duu a la ignorància sobre els mecanismes del canvi social real. La ignorància implica la derrota davant els més treballadors i millor formats. La derrota ens porta a la colonització i a l'exploació, les quals porten normalment més ignorància, tot tancant el cercle de subdesenvolupament nacional català. Els qui es diuen nacionalistes i no treballen –la gran majoria- ho volen arreglar fent victimisme en comptes d'endregar el mal treball o la manca d'esforç. Però tal faràs tal trobaràs, l'autoengany és un tret miserable del gauchisme infantiloide que encara raja a dojo perquè emmascara la malfeineria i la irresponsabilitat massives” “Els qui sofreixen els aspectes negatius de la immigració són els qui, com era de témer, es feixistitzen: no pas, és clar, els universitaris i *progressia*, que conviuen en bones condicions amb estrangers (universitaris, ONGs i viatges). Però aquesta *progressia* esquerrana viu en realitat en un *ghetto* daurat i no pateix directament de manera tan clara el que pateixen les barriades obreres europees que voten partits racistes, farts de drogues, robatoris i prostitució (conseqüència de la marginació social d'una immigració no integrada)” (Autocitació).

“Quan el relativisme moral és absolutitzat en nom de la tolerància, els drets bàsics són relativitzats i la porta al totalitarisme queda oberta” (Cardenal Ratzinger).

Snobisme: sofistes, aprofitats i fantasmes.

“N'hi ha qui es fica unes ulleres de sol per tenir més carisme i simptomàtic misteri” (Franco Battiato, cantant italià).

“És important mantenir una ment oberta, però no tant que et caigui el cervell a terra” (Stephen A. Kallis, Jr.).

“El camí més curt per arruïnar un país és dar-lo als demagogs” (Dionís d'Halicarnas, s. I a. C., retòric grecoromà).

“Agafem un nin malcriat i progre, que sia còmode i fàcil de dur (conformista en el fons) i, potser, tinguem l'ideal ètic que Fernando Savater expressa en «*Ètica para Amador*»” (Gustavo Querejeta, arcepreste de Pueblanueva).

“Estic cada volta més convençuda que aqueix home és perillós...El peix gran s'engoleix el petit, i qui és molt fervent pels drets del poble, quan li és concedit el poder, està com ansiós per les prerrogatives del Govern” (Abigail Adams, lletra a John Adams, el 27-11-1775).

“Que poc que costa fer castells a l'aire i que n'és de car destruir-los” (François Mauriac, 1885-1970, novel·lista occità catòlic i progressista).

“El vescomte, que mai no l’havia vist, compregué de seguida que aquell jacobí era menys terrible que les paraules que deia” (“*Guerra i Pau*”, 1866, de L. Tolstoi).

“Els dropos i arreplegats tendeixen a considerar-se esquerrans i socialistes. Els avariciosos solen ser de dretes. A muntó vicis “tenen ideologia”, i també prou virtuts. Els esquerrans no solen ser avariciosos per malfeineria, de fet no solen tenir-hi gaires ocasions tampoc. Igualment els dretans poden ser avariciosos per ser més actius. El mòbil que tenen és l’ambició. Sovint les aparents virtuts no són sinó manca de motivació i d’ocasió per a caure en el vici corresponent i la gent sol debatre’s entre un vici i el vici oposat i es pensen que és virtut la manca del vici al qual no arribem” (Autocitació).

Marginalisme, freakies, “anti-tot”.

“La maniobra d’integració autònoma de l’independentisme porta aparellada, com a segona resultant, l’intent

de marginació dels no integrats, els quals, en no sotmetre’s al joc electoralista convencional, són condemnats a una política d’estigmatització i d’aïllament social. En aquesta situació, hi ha el perill que l’independentisme es nodreixi de gent més preocupada per les seves pròpies marginacions i frustracions que pels problemes reals del poble català i per la lluita independentista catalana. Així veiem, de vegades, que sota la capa d’un ‘independentisme radical’ s’aixopluga gent desqueferada, problemàtica i vocacionalment sense ofici, que fa bandera, potser sense saber-ho, del vell eslògan classista ‘fruir sense produir’. Aquest independentisme es caracteritza per fer seguidisme de lluites esquerranistes d’arreu, com més lluny millor, enmuntant-se en aquestes i defugint i criticant la lluita patriòtica catalana, a la qual fan un magre favor, en tant que la seva pròpia imatge ha estat aprofitada, sovint, per desprestigiar l’independentisme...” (Josep Guia. ‘Sense integració autònoma ni marginació social’. “*Lluita*”, 4-2001).

“La Llibertat és poesia, és prendre les llibertats amb les paraules, trencar les regles d’un discurs normal, violar el sentit comú” (Norman O. Brown, -1913-2002, filòsof americà).

“Quan hom proclama la terra com a realitat darrera, quan el poder de l’home és considerat com el factor decisiu de tot, apareixen utopies que prometen el cel i duen l’infern, anuncien solidaritat i assoleixen solitud, proclamen un ordre nou i, un món nou però no ens treuen l’amarga sabor de les coses velles...” (“*Parlem de l’altra vida*”, Leonardo Boff, *1938, teòleg brasiler expulsat per l’actual Inquisició vaticana).

“Entre allò horrible –dretes espanyoles- i allò impossible –utopies inconcretes i desgavellades- sempre triomfarà l’horrible” “Per a la nostra esquerreta radical, tothom és nazi i fatxa, excepte ells que són guais, follen i fumen canuts escoltant música guai, i ja està. Pràcticament no donen per a res més. Bamby i Caputxeta eren molt més crítics i anti-sistema que aquests” “Madurar signifi-

ca deixar de tirar les culpes a tercers i assumir la pròpia responsabilitat històrica. Ser honests i voler veure –tenir el valor de voler descobrir- la llei de l’embut privilegiada que encara volem mantenir per a nosaltres mateixos oblidant els quals vénen darrere o els qui vénen darrere dels qui vénen darrere. No fer-ho així, només demostra que no hem sortit encara del panfletarisme estèril i perillósament incendiari” “Les solucions reals a la qüestió migratòria no passen, en allò bàsic, en cap moment, pel que semblen ser les reaccions lògiques immediates: l’esquerranisme, el just reivindicacionisme social, el moviment antiglobalització, la reivindicació universalista i del mestissatge: és una mica més complex, menys simplista. Cal anar amb a muntó de tacte i calibrant molt bé els passos, ja que és un terreny sistemàticament minat per l’enemic” (Autocitacions).

(continuarà)

Ricard Colom

Conculcacions (90)

El dia de la “Hispanidad”

Tothom ha de tenir el dret de celebrar el què vulgui. Inclús aquest dia, que als catalans se’ns travessa com una agressió més, ja que no deixa de tenir un grau inequívoc de imposició en voler-nos-hi involucrar, també a nosaltres que no ens hi va ni ve res i per nosaltres sempre serà negatiu o senzillament funest. Si algú vol celebrar el dia de Can Toni Gros o el dia de Toronto o del Lacio, o de la xocolatada amb melindros, ningú ha de tenir res a dir-hi, sempre i quan no s’hi imprimeixi obligatorietat per a ningú. L’intent d’obligatorietat no cal anunciar-la formalment, quan s’entén pretesament inclosa com en aquest cas. Al·lusions indirectes abunden indiscutiblement.

Si es vol festejar el dia del “*Bierzó*” allà on sigui, ha de ser completament acceptable.

No comparteixo cremar fotografies ni del rei de qui sigui, ni símbols d’altres col·lectius, simplement per respecte a qui pugui molestar. Ara be, que uns símbols o unes persones resultin intocables fins a merèixer càstigs injustificats, si van dirigides a segons quines col·lectivitats, però que si afecten a altres grups, no despertin cap mena d’atenció per qui administra la justícia, és un mal símptoma que indica clarament una parcialitat inacceptable. Això és freqüent en els territoris dominats per aquesta Espanya que es vol fer passar per democràtica i que continua cultivant el seu despotisme

obertament bel·ligerant, com a mínim, contra els valors dels altres, mostrant-se intolerant, agressiva i depreciativa per tot allò que no sigui Espanya.

Aquesta històrica manera d’impartir la justícia ja la coneixem de fa molts anys i sempre n’hem resultat els perdedors. No tan sols varem perdre una sagnant guerra contra els invasors espanyols i francesos, sinó que continuem perdent petites batalles diàries en nom de la democràcia, de l’equimitat i del respecte i la pau. La gravetat consisteix en què els agressors no abandonen la seva estratègia, perquè si ho fessin haurien d’acceptar diligentment les nostres reivindicacions i ens haurien d’obrir les portes de la llibertat i admetre la seva imposició, com a transgressora de la democràcia, l’autèntica pau i el respecte a catalans i altres contingents nacionals. És prou evident que no és aquest el cas.

Ells, sols respecten el qui es capaç de derrotar-los i sols reconeixen les fronteres per mitjà de la violència, mai pel camí de la convivència, del respecte, del diàleg o de l’autèntica negociació. És un perfil psicològic habitual d’espanyols i francesos, ancorats permanentment en la violència i no cal dir quin camí escullen entre la disjuntiva de vèncer o convèncer.

El gran pecat català consisteix en comportar-nos majoritàriament com a submisos, acceptant la diferència de poders que han imposat per mediació

de la màxima brutalitat. Una vegada han establert el nou ordre i la nova capacitat de decisió, ja no tenen necessitat de recórrer a la força bruta. A la mínima insinuació ens dobleguem i així aconseguim continuar imposant-se i a sobre presumir de demòcrates, equilibrats, pacífics i tot el que vulgueu. Sols cal que pronunciïn les paraules, legalitat, constitució, ordre, per prolongar el domini més absolut i despòtic, obtenint els mateixos resultats pels que en altres moments es van veure obligats a usar la violència. Ara tenen el camí fressat.

L’abús és exactament el mateix sense cap dificultat que els en privi o com a màxim amb una resposta desproporcionadament inferior a les imposicions que mantenen. Ells no han variat el més mínim l’agressió inicial, continuen negant la nostra nació, es mantenen fermes en el seu domini absolut, continuen representant-nos a Europa, inclús han fet passos més agosarats en el terreny lingüístic, ara consta que som bilingües i tenim l’espanyol i el francès com a llengües vàlides i úniques segons a qui ens dirigim, han aconseguit col·locar un ocupa espanyol a la presidència de la Generalitat, etc...

Com podem veure ben clarament, no hem guanyat absolutament res essencial. Amb diferents noms (autonomia, comunitat, regió, província), però tenim exactament el mateix des de fa tres-cents anys. On és la democràcia, el diàleg, la convivència, la negociació?

Tots aquests valors impliquen una igualtat de les parts. On és aquesta igualtat?

S’ha de demanar permís a algú per ésser lliure? Qui són els dispensadors de la nostra llibertat? Qui els ha conferit poders a espanyols i francesos perquè ens dosifiquin el grau de llibertat que hem de gaudir? És únicament la nostra submissió la que els permet actuar com a determinants de la nostra llibertat.

La conclusió és que la situació es mantindrà, fins que els catalans ens decidim a exercir els nostres drets, la nostra llibertat i transgredim els límits imposats contra la nostra voluntat. No tenim la més mínima obligació d’acceptar el tracte hostil i denigrant que ens ve de fora. El borbó no és ningú per nosaltres, la “*rojigualda*” ni ens representa ni ens ha representat mai i la “*hispanidad*” i la “*grandeur*”, són per nosaltres tan valuoses com puguin ser els homòlegs xinesos, argentins o australians. Pitjor, ens han agredit i ens estan agredint, per tant l’únic que ens interessa és treure’ns de sobre aquest dogal anacrònic i reobrir la nostra pròpia història.

La nostra obediència catalana ens imposa la frontal desobediència a Espanya, a les seves lleis i a tot el que ens vingui imposat des del nord o des de l’oest. PROU!

Claudi Romeu, 13 d’octubre del 07

El PSOE còmplice del terrorisme espanyolista: tots els espanyols units. Per què nosaltres tots desunits?

L'acció terrorista i l'omissió democràtica tenen un mateix objectiu

Quan el PSOE de Juan Lerma va arrasar al País Valencià en aquelles primeres eleccions al Parlament Valencià, calia esperar que per fi s'aturaria la violència terrorista de l'espanyolisme blavero; calia esperar que s'acabaria la impunitat amb què aquest terrorisme havia actuat al País Valencià gràcies a la UCD; calia esperar que, per fi, coneixeríem els autors i els còmplices de l'atemptat terrorista a Joan Fuster. En comptes d'això, però, Juan Lerma va aprovar l'*himno* que canta "para ofrendar nuevas glorias a España nuestra región supoluchar", i que l'extrema dreta brama amb tanta passió espanyolista.

Avui el PSOE no governa la Generalitat Valenciana. Però Governa a Espanya, i al capdavant de la Delegación del Gobierno hi ha un militant del PSOE, Antonio Bernabé. Continuen les bombes i les agressions a partits polítics i sindi-

cats, entitats culturals i persones per part de l'espanyolisme blavero. I avui Bernabé, com abans Lerma, calla i deixa fer als terroristes espanyols. Sens dubte perquè està convençut que fan un gran servei a la "unidad de España". Sens dubte perquè està convençut, com el terrorista que entraren al Casal Jaume I de Sueca, que Éric Beltran ha de morir a la foguera, perquè el foc no fa cosconelles: mata. L'Éric, doncs, ha de morir i tots els qui defensem la mateixa nació que l'Éric també. I qui diu morir a la foguera diu morir d'una bomba a la porta de casa o d'una pallissa en tornar-te'n cap a casa.

No ha canviat gens la cosa. Avui com abans, el PSOE dóna el mateix suport a la callandeta al terrorisme blavero. I tots dos, espanyols ultres de GAV i espanyols progress del PSOE, canten abrandats la cançó que els agermana en el mateix objectiu estratègic, amb l'acció terrorista d'uns i amb l'omissió democràtica dels altres: "Para ofrendar nuevas glorias a España".

Promeses i realitats

Es veu que a més de les ciències, també avancen en aquest país les campanyes electorals, perquè ja fa unes setmanes que **dues faccions de l'imperialisme madrileny** han començat les subhastes de promeses. Seguint l'exemple de les grans empreses, prometen rebaixes, en aquest cas fiscals, i s'obliden que com deia un sociòleg francès "els drets depenen dels impostos" i tota minva de recaptació impositiva acaba perjudicant els drets del ciutadans, sigui en les estructures, o be en l'atenció a altres necessitats ciutadanes, especialment del sector més o menys marginat, perquè les rebaixes fiscals, en un país que tenia fins

fa poc la pressió fiscal més baixa d'Europa, acaba **enriquant als rics i empobriment als pobres**. No ens deixem enganjar, perquè tant l'impost d'herència com el de patrimoni **no generen inflació de costos** i s'ajusten al principi constitucional que tothom **pagui d'acord amb el que té**. La realitat és que tant a Madrid com a Múrcia, on governa el PP, **encara no han començat a tramitar la Llei de Dependència**, i el PSOE ensenya l'orella, perquè, segons diuen, ara posa límits a l'ajuda de 2.500 euros per nadó que es va dir i repetir que era per a tothom.

Josep Roig

Avís a tots els pintors

Televisión Española, el dia 8 de Novembre de 2007 va donar la notícia de la inauguració d'una exposició de pintura a Washington.

Era molt visitada pel motiu principal que quedava palès en tots els quadres. Representaven les tortures que sofrien els presumptes terroristes irakians a mans del exèrcit nord-americà.

Segons explicava el pintor, amb un castellà perfecte, presentava la seves obres inspirades en les conegudes fotos fetes pels propis americans a les presons irakianes.

I ara ve la meua crida DIRIGIDA A

TOTS ELS PINTORS que vulguin adquirir notorietat i publicitat de franc. Si voleu acabar amb les exposicions que celebren rodejats quasi sempre de quatre amics i el caporal, no més heu de fer el mateix que el geni citat anteriorment: Pinteu (si els teniu ben posats) un parell de dotzenes de quadres inspirats en les vexacions que s'han comès i es cometien a les presons espanyoles. Comprovaheu com la notícia de la vostra exposició serà difosa per tots els TeleNotícies de les Espanyes, àdhuc TV3.

FRANK DUBÉ (Novembre de 2007)

Adagis 270 anys després

Selecció d'adagis recollits per Carles Ros en l'any 1736:

May se sab si es gros lo nab, fins que ha descobert lo cap.

Mes dies hià que llonganisses.

Mes val vergonya en cara que dolor en cor.

Mes val perdre que mes perdre.

Mes val pa y ceba en amor que gallines ab dolor.

Mes veuen quatre ulls que dos.

Muyga Marta, y muyga farta.

Mes prompte salcança el mentiròs quel coixo.

Mes val un bon amic, que parènt, ni cosí.

Mes valen amics en la plaça, que diners en la caixa.

May se coneix mes lamich, que a presó y el perill.

Mes val roïn conegut que bo per conèixer.

Mort lo gos, morta la ràbia.

No deixes les sendes velles per anar per les novelles.

Non vull, non vull, y no li perd l'ull.

No vixques pera menjar, menja sols pera passar.

Nosties mòlt en la plaça, nit burles d'aquell qui passa.

No crègues de ton amich, lo que diu són enemich.

No deixes la carretera, per anar per trabesera.

Ni polls en la grenys, ni corral sense llenya.

Ni casa feta de fanch, ni vinya en barranch.

Ni camp en costera, ni muller forastera.

Ni omplir barral sens embut, ni en temps de pluja el corral brut.

Ni corral en portells, ni nuchs en los sarahuells.

Ni arroz socarrat, ni guisat que sapia à fumat.

Ni tenir gat nyaulador, ni dormir en home roncadador.

Ni menjar sopes sens cullera, ni porta de aposento en polleguera.

Ni afeytarme en barbèr modorro, ni dormir en home petorro.

Ni estar veí del ferrer ni renyit en lo barber, ni tindre per contrari al carnisser.

Ni casa en dos portes, ni besties cegues, ò tortes.

Ni escoltar per les portes lo que diuen, ni mirar en les cartes lo que escriuen.

Ni pujar à cavall sense cagar, ni faena de força sense almorçar.

Ni pet de col, ni casar-me en qui nom vol.

Ni creure a regalista ni mercader, ni colar bugada sense cendrer.

Ni casa que hatja cunyades, sogres y nores, ni campanar sense batçoles.

Ni christià sens rosari, ni fiar de advocat ni de notari. [I Carles Ros ho era]

Ni puces en los camals, ni lledelles en los angonals.

Ningú pot dir desta aygua no beuré, per terbola questia.

Nos la mel pera la boca del ase.

No hia millor amich, quel real dahuit. No hia millors parents, quels diuitens. No hi millors cosins, quels bons florins. No hia millors germans, quels reals castellans. No hia millors coneguts, quels papers de menuts. Tot aço en la caixa y la clau en la botjaca.

Ningú es propheta en sa terra.

No hia vella, que no hatja estat bona filanera.

No hia vell, que no hatja estat valent.

Nos ha fet lo infern pera bobos, sinos pera dropos.

No hià riu que no tinga sa eixida.

No hià millor mestra que la necessitat ò pobrèa.

Sobre la KAKA-Cola, No en begeu !!!! boikot !!! difongueu-ho !!!!

El contingut d'aquest article és impactant, s'aconsella a les persones altament sensibles que s'abstinguin de llegir-lo. El contingut d'aquest article pot alterar la seva percepció social convertint-lo en un ésser crític enfront la realitat que l'envolta, i pot provocar-li comportaments insurreccionals i dissidents envers allò establert.

30 motius per no donar diners a the coca-cola company.

Va finançar amb 610000\$ la campanya electoral de George Bush. Conté productes transgènics. Té un poder polític econòmic i polític inconcebible: compta amb delegacions a més de 200 països, incloent paradisos fiscals com Bahrein o les illes Caimán, per tal d'evadir impostos pels seus beneficis... que l'any 2003 van ser 21044 milions de dòlars! (1/2 de les despeses previstes per l'ONU per garantir l'educació bàsica a tots els nens/nenes del món). Impulsa forts grups de pressió: es va oposar al tractat de Kyoto mitjançant els seus loobys 'US council for international business, la business round table; va ser la fundadora de la international life science institute, molt influent a la FAO i a la OMS. etc Casualitat que el president mexicà Fox sigui exrepresentant de coca-cola? i Adolfo Calero, exgerent de coca-cola, agent de la cia i cara pública de la contra nicaranguenca? i l'ambaixador de EEUU a la Índia? i el colpista Cisneros a Venezuela?

1999. Kerala (Índia). coca-cola arrasa

plantacions agrícoles extraient diàriament 1,5 milions de litres d'aigua subterrània, fins que la cort suprema li prohibeix l'activitat. A la Índia existeixen 90 fàbriques de coca-cola i pepsi i cadascuna d'elles extreuen més d'1 milió de litres diaris (que cobririen les necessitats de milions de persones) i segueix un precodemet com a poc, nul·lament efectiu: es calcula que aquestes empreses necessiten com a mínim 4 litres d'aigua neta per tal de produir un litre del seu producte. És a dir, que per cada llauna que produeixen retornen al subsòl de les regions 3 llaunes d'aigua contaminada amb plom, cadmi, i crom.

1999-2000, Atlanta, EEUU: sancionada 10 vegades per les seves condicions insalubres i greus pèrdues químiques per l'organisme de seguretat i salut laboral (OSHA).

1999, Polònia: condemna per vendre begudes contaminades amb fongs. També el 1991 a Colòmbia, el 1999 es trobà diòxid de carboni a Bèlgica, raticides a Holanda, 2004 bromat a Anglaterra.

Coca-cola sobrepassa 87 vegades el límit europeu de pesticides com lindane i ddt (prohibit en alguns països europeus pels seus efectes cancerígens).

2000, Chiapas: un cop privatitzada l'aigua de la reserva ecològica del cerro huitepec, distribueix aigua amb dues vegades el permès el valor de plom.

2002, Pakistan. es fotografien les seves pràctiques d'explotació infantil; nens/es cosint pilotes de futbol promo-

cionades per la companyia.

2002, Índia. condemnada per la cort suprema per desastre medioambiental al pintar publicitat gegant directament sobre roca viva a l'Himalaia.

2003, Panamá. multada per contaminar amb tinta vermella (emprada als seus sucres de fruites) al riu Matasnillo i a la Bahía de Panamá. la costa va quedar de color rosa.

2003, EEUU: acomiada 3700 treballadors mentre pagava bonus per productivitat de 8.400.000\$ als seus sis càrrecs més alts. (?;?;?;?;?;?;?;?)

2003, EEUU: el 24% dels seus contractes indefinits són substituïts per temporals sense cap assegurança sanitària. els treballadors fixes no tenen pla de pensions i paguen 212\$ al mes per la seva assegurança sanitària (els de pepsi 41\$).

El març de 2004 the coca-cola company va reconèixer que la seva marca dasani envasava aigua de l'aixeta i no presa de les fonts.

Repressió sindical a Colòmbia: s'han documentat 9 assassinats i 179 casos d'amenaces, segrestaments i tortures a treballadors de la companyia, la qual empra paramilitars, per fer perdre força al sindicat sinaltrainal i el comitè de vaga.

1990: assassinat A. Eloy durant una vaga; era membre de la junta directiva del sindicat recent citat i del comitè de vaga. poc després ho són L.E. Giraldo i L.E. Gómez, tots ells treballadors de coca-cola, i dirigents sindicals del

municipi de Carepa, durant la negociació d'un ple de peticions.

1996. coca-cola tanca la seva planta per tal d'acomiar a 150 obrers de sindicats. es suïcida a la fàbrica G.G. Maigual davant la suspensió de pagament. 2 anys després, la planta reinicia l'activitat amb treballadors temporals.

1996: és assassinat al seu lloc de treball I.S.Gil, negociador principal del ple de peticions abans citat. el seu germà va abandonar el seu lloc per amenaces. la seva dona va ser assassinada l'any 2000.

1997: Luis Adolfo Múnera és assassinat després de guanyar un judici a coca-cola.

2001: assassinat O.D.Soto que havia substituït a I.S.Gil en les negociacions del mateix ple de peticions.

Aquesta és la cara de l'gegant 'the coca-cola company'. sabies que altres productes de la companyia són: fanta, bonaqua, sprite, aquarius, nestea, minute maid, tab, sonfil, finley, nordic mist, fruitopia... n'hi ha 324 diferents .

font: pàg de contrainfo d'internet. es prefereix no posar-la per si es fa difusió.

És necessari finançar tot això per tal de beure un refresc????? ?si en consumeixes, toca de peus a terra, també n'ets culpable!! no per oblidat deixa d'ocórrer!

Tu sabràs que fas, qüestiona't si tens consciència si després de conèixer tot això continues bevent aquests refrescos.

Recollida de signatures per reclamar una gran coalició nacionalista a Madrid

Per una gran coalició nacionalista a les Corts

Davant la proximitat de les eleccions generals de 2008 es presenta novament l'oportunitat d'aconseguir representació pròpia a les Corts al marge dels grans partits i, una vegada més, aconseguir un diputat o diputada per les Balears esdevé cabdal i prioritari per rompre el bipartidisme ferotge que hem de patir.

Altres territoris de l'Estat espanyol fa estona que l'han aconseguit i amb això han estat capaços de situar les seves qüestions nacionals dins el debat polític. És ben hora que les Illes Balears tinguin una veu pròpia i diferenciada, no sotmesa a disciplines de partits estatals i que resultin imprescindibles al nivell de l'Estat a l'hora

de prendre decisions que afecten les Illes (el model d'Estat, el desplegament de l'Estatut d'Autonomia, l'habitatge, la immigració, l'ensenyament, l'economia, les infraestructures, la gestió dels aeroports, el finançament, etc.). Són massa les qüestions i els temes que es decideixen a Madrid i que no tenen l'efecte desitjat a les Balears perquè pesa més la disciplina dels grans partits que no els interessos reals de les Illes.

Cada dia sentim parlar del País Basc, de Catalunya, de Galícia, d'Aragó o de les Canàries, i això és perquè tenen representació pròpia. Les Illes Balears han de tenir entitat per si mateixes i hem de convenir que

això s'ha de fer a partir de partits polítics i societat civil que tenen per prioritat les Illes Balears. Ens convé tenir un espai diferenciatiu per desmarcar-nos de les dinàmiques en clau espanyola i mirar per nosaltres.

A partir de les eleccions del mes de maig de 2007 s'ha configurat un nou pacte de centre-esquerra al Govern, als Consells, al l'Ajuntament de Palma i d'altres ajuntaments. Tots els partits han hagut de fer renúncies i concessions per tal de poder relegar el PP a l'oposició. Si som capaços d'aconseguir-ho en unes eleccions autonòmiques, quin impediment hi ha per aconseguir un pacte finalista, entre les diferents forces polítiques que es decla-

rin nacionalistes o sobiranistes? Els resultats electorals d'aquests partits a les darreres eleccions demostren de manera clara que, sumant, es pot aconseguir un diputat o diputada al Congrés. Els 45.000 vots necessaris per aconseguir-ho són possibles. La unió d'aquestes forces n'és la garantia.

Cal que el PSM, UM, Esquerra, Entesa per Mallorca i tots aquells partits independents que s'hi vulguin sumar, superin les qüestions que els separen i consolidin totes aquelles que els uneixen per assolir un objectiu imprescindible: representació de les Illes Balears a les Corts mitjançant una gran coalició nacionalista.

Associació d'Usuàries i Usuaris del Tren

(tarifes del transport públic)

A la vista de les dificultats que observem en el Consorci de Transport de Mallorca (CTM) per a que la EMT de Palma accepti la fórmula de corones per a les noves tarifes, l'Associació d'Usuaris del Tren (AUT), volem manifestar el nostre desacord amb el nou model de tarifes per corones i reivindicuem que a l'hora de fixar les tarifes del transport públic s'adoptin criteris socials i ambientals.

Les noves tarifes que el CTM ja ha anunciat que s'aplicaran a partir del proper mes de gener, no són les que nosaltres reclamem. Es cert que en comparació a la proposta de l'anterior administració s'han rebaixat molt les tarifes dels recorreguts més llargs, però seguirem sense tenir unes tarifes solidàries i el model de targeta que utilitzarem (passar-la dues vegades, a l'entrada i a la sortida) comporta molts d'inconvenients per als usuaris del tren.

Tant el sistema quilomètric d'abans, com el nou sistema de corones, són injusts perquè segueixen pagant més els usuaris que fan el trajecte més llarg.

Reduir el transport motoritzat a Mallorca, es avui una necessitat social i ambiental de primer ordre. Per això l'Administració Pública s'ha d'esforçar per a facilitar al màxim, el transvasament de usuaris del cotxe particular al transport públic, amb qualitat, eficiència i suficiència de medis i abonaments de tarifa única per a tots els trajectes.

El criteri solidari i ambiental de tarifa única que defensem l'AUT, es el mateix que s'aplica a la Seguretat Social, no per que algú necessiti més atenció sanitària ha de pagar més, tots els usuaris de la Sanitat Pública paguem per igual i pitjor està la persona que més assistència sanitària necessita, amb el transport públic passa el mateix, una persona que necessita passar més de 2 o 3 hores diàries de la seva vida viatjant en tren-bus-metro, està pitjor que la que sols viatja 20 o 30 minuts diaris i no es just que encara pagui més.

El transport públic no es una atracció turística ni una activitat d'oci, es una situació penosa per a qui la viu a diari i pitjor està la persona que més hores viatja.

Amb el nou sistema de corones, les persones que realitzen trajectes més llargs han de pagar més, però a més hi ha situacions

il·lògiques que no podem acceptar de cap manera. No pot ser que realitzant un recorregut de menys distància, una persona de Binissalem pagui més per anar a Inca que una altra de Sineu ò que una de Santa Maria pagui més per anar a Festival Parc que una altra de Palma.

L'abonament T-40, es l'abonament més econòmic del nou sistema que ens proposen, però per a molts d'usuaris del tren no resultarà convenient, perquè té un termini de caducitat de 45 dies i són molts els usuaris habituals del tren que en ocasions requereixen dos mesos o més per a consumir els 40 trajectes que s'han d'abonar per anticipat.

L'abonament mes-tren que l'han de fer desaparèixer, es en molta diferència el que realment es molt bo per a els grans usuaris del tren, persones que tenen un horari partit de feina, que realitzen 4 viatges diaris i tenen moltes dificultats per a conciliar la vida laboral amb la vida familiar.

Els Serveis Públics han de afavorir la cohesió social i es bo que s'adoptin criteris de solidaritat i s'afavoreixi a les persones amb més dificultats. En el cas de fer desaparèixer l'abonament mes-tren, les persones que l'utilitzen es veuran perjudicades, perquè amb el nou sistema de targeta ja no hi haurà la possibilitat d'adquirir una modalitat que permeti dins un període determinat viatjar indefinidament com fins ara.

Els usuaris del tren volem una targeta com la de la EMT de Palma, que el saldo no caduqui, que funcioni semblant a una targeta moneder, sense corones, que pugui carregar-se a totes les estacions i que en carregar-la no es perdi la memòria del saldo anterior i quedi acumulat.

Les persones que disposen de Targeta Ciutadana de Palma, seguiran tenint la possibilitat de viatjar amb el Bus de la EMT, per tant sols 46 cèntims un temps de 90 minuts. Els usuaris del tren, per 5 minuts de viatge pagarem 90 cèntims.

No ens pareix ni justa ni correcta la proposta del CTM i sincerament creiem que l'Administració Pública, pateix un dèficit important de tècnics que creguin amb el transport públic i que de veres el vulguin potenciar com una alternativa real al cotxe privat.

Guillem Ramis i Canyelles
Portaveu de l'Associació d'Usuaris del tren

La Nit de la Cultura més reivindicativa de l'OCB

Diumenge, 16 de desembre

Ahir va tenir lloc al Teatre Principal de Palma la gala de la Nit de la Cultura, que anualment organitza l'Obra Cultural Balear; una gala on es va recordar l'escriptor i poeta Blai Bonet, de qui es compleixen nou anys de la seva mort, i una gala que també va representar el clam de la cultura catalana d'arreu del territori contra les agressions que pateix dia a dia. A més a més la Nit de la Cultura de l'OCB va ser l'escenari també de l'entrega dels premis 31 de Desembre, que l'Obra Cultural ofereix a persones i entitats que s'han destacat pel seu compromís amb la llengua, la cultura i el territori.

Unes 700 persones van omplir la gala de l'OCB, retransmesa en directe pel Canal 33 i la Televisió d'Andorra, i en difer-

it per IB3. Precisament el president de l'OCB, Jaume Mateu, va carregar contra el govern valencià de Francisco Camps per la censura de les emissions de TV3 al País Valencià, mentre lamentava que alguns valencians ja no hagin pogut veure aquesta gala a través de la televisió pública del Principat, pel tancament del repetidor d'Alacant (i l'imminent tancament dels altres repetidors d'Acció Cultural del País Valencià).

A diferència d'altres anys, a la gala hi assistiren

nombrosos representants de les institucions de les Illes Balears, començant pels consellers Vicenç Thomas i Bàrbara Galmés. No hi va assistir el president del govern, Francesc Antich, però si que ho feu la presidenta del Consell de Mallorca, Francina Armengol, i també la batlessa de Palma, Aina Calvo.

El traïdor Tummy Bastard, un enemic de Mallorca dins l'administració USA

L'OCB i l'STEI s'han vist obligats a recordar als USA que a Mallorca la llengua maltractada i perseguida no és el foraster sinó el català. En l'informe anual sobre els drets humans elaborat pel Departament d'Estat s'afirma que el castellà està discriminat en els territoris de llengua catalana sota administració espanyola. D'on ha sortit aquesta visió tan esbiaixada i falsa? Dons ha sortit de la persona i a hores d'ara -afortunadament- excònsul dels USA a Balears **Bartolomé Bastard**, més conegut com **Tummy Bestard**.

Tummy Bastard, un conegut gonella amic de **Miguel Nigorra**, traïdor, fatxa, ultraespanyolista, vinculat a la "màfia" madrilenya és un fidel assistent a totes les misses negres en forma de conferències que organitzen els invasors forasters d'El

(In)Mundo. Enemic públic de la llengua catalana i dels independentistes mallorquins, **Tummy Bastard**, no ha deixat d'escampar merda dins l'administració USA contra Mallorca durant tot el temps que ha estat cònsul.

lobbyperlaindependencia.org

L'OCB i l'STEI recorden als EUA que no es maltracta el castellà sinó el català

XEZ Palma. L'OCB i l'STEI participaren ahir en una acció de la Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana (FOLC) durant una visita al cònsul dels EUA a Palma que demana al Departament d'Estat que redueixi el maltracte al català en l'informe anual sobre drets humans, on encara es percep que la llengua minoritzada és el castellà i no el català. L'acció es fa simultàniament a diverses capi-

tals dels Països Catalans, assegura el membre de l'OCB Miquel Calafat, que acudí al cònsul amb el membre de l'STEI Montserrat Martí. Aquesta iniciativa continua una idea que esmentà l'any passat, quan es descobrí que en l'informe 2005 de Drets Humans del Departament d'Estat dels EUA es reflectia la llengua castellana com una llengua discriminada en els diversos territoris de llengua catalana sota admi-

**Cercam telefonista-comercial
seixantina per a l'Estel**
Sou, assegurança i comissions
Tel 971 858 589- 657 012 568
Bellavista 44 Sant Joan

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua
Volem viure plenament
EN CATALÀ
PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

FIRA DE SANT TOMÀS DE SINEU

Fa 15 anys que les germanes Nadal són de la directiva de Prodis Pollença, associació que ajuda als discapacitats. Tenen el local al carrer de Sant Josep, 45 de Pollença. Tel. 971 534 363

ALGAIDA

Fa 20 anys que en Ferran Maya i na Maria Oliver regenten el Bar Marfil al carrer Manacor Km. 21'500 a Algaida. És el bar del camioners i de la sort: has despatxat dues vegades el cupó de la ONCE. Tel. 971 665 01

CAMPANET

Fa 30 anys que en Miquel Socies va obrir el magatzem de material de construcció, transports i excavacions M. Socies i Fills a Campanet. Fa poc que s'ha mudat a la sortida 35 de l'autovia i ha afegit ferreteria al magatzem. Tel. 971 516 134

Fa 2 anys que en Sion Morro i en Pere Llabrés obren la Immobiliària BONSAIRES a sa Carretera, 31 de Campanet. Compren i venen cases arreu de Mallorca. A la foto amb la secretària Marga Solivelles. Tel. 971 509 999

25 SASTRE

Embaldosados
Pintura Decorativa
Pintura en General
Pulidos y Vitricados

*Nuestro Trabajo
nuestra mayor garantía*

Tel. 670 33 11 12
Fax: 971 50 39 36

La justícia a Catalunya:

EN CATALÀ

Volem viure plenament
PLATA FORMA PER LA LLENGUA

Velera J. Matheu

SAILMAKER
SEGELMACHER

Capitán Ramonell Boix, 170 (esquina C/ La Cala)
07007 Palma de Mallorca
Tel./Fax: 971 273 887
esp1755@hotmail.com

El llibre de sexe de Núria Roca ara també en Valencià

El llibre *Sexualment* de la mediàtica Núria Roca, acaba d'aparèixer també en valencià, gràcies a l'èxit de l'edició castellana. L'editorial Bromera ha publicat aquesta versió nostrada, on Roca explica diferents situacions relacionades amb els diversos àmbits del sexe. La presentadora i ara també escriptora, va néixer a Montcada de L'Horta, el 1972.

L'Estel

PERUQUERIA • GABINET D'ESTÈTICA

TEL. 971 54 27 10

C/ TRAGINERS, 15-A, BAIXOS

• 07420 SA POBLA

Intermotor Muro, S.L.
SERVICIO OFICIAL

Juan Sabater Molinas
GERENTE

Avda. Santa Margarita, s/n.
07440 MURO (Mallorca)

Tel. 971 53 81 89
Fax 971 86 04 45

Audi
VW

CARNICERIA LA MALLORQUINA
CHARCUTERIA

SERVICIO A DOMICILIO

Especialidad en: Carnes Selzetes:
Productos Ibéricos Cordero Mallorquin,
Quesos Nacionales Lechal, Cabrito
& Importación Cochinillo y
Lechona Mallorquina

C/. Bartomeu Sureda i Miserol, 3 Local 3
07013 Palma de Mallorca - Tel.: 971 79 00 31

Cuina mallorquina • carn torrada
i peix fresc

Restaurant Sa Taperera

~ menjar per endur-se'n ~

TANCAT DIUMENGES HORABAIXA I DILLUNS TOT EL DIA

C/. Dr. Fleming, 5 • © 971 52 21 95 • 07430 Llubí

Centro del Bienestar
Salud y Belleza

* Nutrición deportiva
* Pérdida de peso
* Mantenimiento
* Engordar

* Cosmética capilar
* Exfoliante para el cuerpo

**Para más información llamar al
971 86 26 49 de 10h. a 16h.**

Antisemitisme espanyol. A propòsit del tancament de TV3

Pel seu interès i per la seua actualitat, val la pena que llegiu aquest article d'opinió signat per Rafael Ramos i Armengol, tècnic lingüístic de la Universitat de València i secretari de Política Lingüística del BLOC, que ha estat publicat en el diari Levante, en la seua edició del dimecres 12 de desembre del 2007

www.bloc.ws

La plaça de l'Òpera de Berlín és el cim de la Carrasqueta. Si el 10 de maig de 1933 es va fer tristament famós per la crema, per part dels nazis, de 20.000 llibres "antialemanys" (amb obres de Freud, Proust, Wells, Mann, London...), el 9 de desembre de 2007 passarà a la història com el dia que el PP va tallar les emissions de TVC al sud valencià. Com en el cas alemany, la censura, la injustícia i l'opressió es disfressen de legalitat, mentre els mitjans del règim amplifiquen la versió oficial i silencien les veus discordants.

Si la comparació us sembla desproporcionada, recordeu la broma de Sigmund Freud a un periodista de l'època: que tal fenomen era un avanç en la història humana, ja que "en l'edat mitjana m'haurien cremat a mi". No es devia imaginar que les seues paraules eren premonitòries. Els qui van començar botant foc a les idees dels jueus van acabar incinerant els jueus mateixos. Què precintaran en el futur els qui ara tanquen els repetidors?

Diguem-ho clar: l'Espanya contemporània està assignant als catalans el mateix rol de boc emissari que tenien els jueus a l'Alemanya dels anys 30. Com que els reis catòlics ja es van encarregar d'expulsar els jueus fa cinc-cents anys, han de ser Catalunya i la llengua catalana els dimonis contra els quals es construeix i es cohesiona la nació espanyola. El nacionalisme espanyol menysprea (i, en secret, admira) la catalanitat, tal com el nazisme feia amb la intel·lectualitat jueva. L'anticatalanisme és, ni més ni menys, l'antisemitisme espanyol.

Algú dirà que aquestes afirmacions són exagerades, que no tots els espanyols són anticatalanistes, i que ningú no ha reclò els catalans –de moment– en camps de concentració. Certament. Però el fet és que el PP ha pogut dur a terme impunement la seua crema de llibres particular, amb la passivitat còmplice del PSOE. L'esquerra espanyola –el nacionalisme espanyol d'esquerres– cuidarà molt que l'acusen de sionista/catalanista i, en el millor dels casos, es mirarà el linxament de reüll, amb indiferència.

L'anticatalanisme s'ha "normalitzat" també entre la població valenciana. En massa converses de bar o de gimnàs, els catalans o el català son culpables de tants o més mals que els immigrants magribins, sud-ameri-

cans o romanesos. En alguns cercles, fer comentaris anticatalans esdevé una marca de valencianitat genuïna. I com ens ha d'estranyar? Aquestes actituds han estat alimentades durant dècades, amb total impunitat, des d'alguns mitjans de comunicació, instrumentalitzades pels partits polítics de la dreta, tolerades pels de l'esquerra i aplicades programàticament des de l'administració pública.

Perquè aquesta variant espanyola de l'antisemitisme ja fa temps que ha passat del discurs polític a la praxi administrativa. Es concreta, en el cas valencià, en el boicot del Consell als títols de llengua de les altres administracions (inclosa la llicenciatura en Filologia Catalana!), en l'obsessió per expurgar els pocs textos que es publiquen en valencià de qualsevol forma lingüística considerada "catalana", en les campanyes milionàries (amb diners públics!) que apel·len a l'anticatalanisme per reclamar el lucratiu (i irracional) transvasament de l'Ebre, i, ara, en el tancament de les emissions de TVC al País Valencià.

Els valencianistes som gent de bé i només volem que la nostra cultura visca dignament. Pensem que l'administració té l'obligació de posar tots els mitjans tècnics i legals per assegurar la recepció plena i lliure, pel 100% de la població, de tots els canals de ràdio i televisió en la nostra llengua. Això vol dir que els valencians hem de poder veure els canals catalans i balears, i viceversa. No demanem massa, atès que fins i tot així la majoria de canals disponibles estarien en castellà. Qualsevol demòcrata pot entendre que això no perjudica ningú i beneficia tothom.

Els fets del 9 de desembre de 2007 constitueixen una victòria de l'espanyolisme goebbelsià del PP i bona part del PSOE. Però, per als valencianistes i per als demòcrates en general, és un dia trist. El dia en què la policia del règim ha impedit, per la força, que els valencians del sud vegem els quatre canals d'una televisió digna en la nostra llengua. A la crema de llibres de la plaça de l'Òpera de Berlín van seguir altres fets que tots coneixem. No permetem que la nit dels vidres trencats arribi a València.

Rafael Ramos i Armengol, tècnic lingüístic de la Universitat de València i secretari de Política Lingüística del BLOC

Fa falta, de manera urgent, dur la República

De la ma de la Unió Europea s'ha anat produint el desmantellament de la economia productiva i dels serveis públics; la regressió de les condicions de vida i treball de la majoria se fa patent. El pretés "creixement econòmic impulsat per les polítiques de la Unió Europea s'ha basat en el creixement dels beneficis especulatiu. Ningú pot dubtar que aquesta política la dicten les multinacionals i la banca.

No obstant això, hi ha un obstacle cert: els treballadors han estat capaços d'utilitzar parcialment les seves organitzacions per tal de defensar-se.

Ara, quan hi ha la ratxa de grans beneficis basats en el desmantellament econòmic, en la rebaixa del vllorde la força del treball i en la enginyeria fiancera, ens exigeixen més i majors sacrificis amb rapidesa. A la ona de tancaments i deslocalitzacions industrials, a l'increment constant de la flexibilitat laboral s'hi ha d'afegir noves contrareformes del mercat laboral, més economies i privatitzacions en la sanitat i en l'ensenyança públiques.

És clar que si l'obstacle són els treballadors i la seva capacitat d'actuar units amb les seves organitzacions en tot el territori, en l'espai econòmic comú en el que han aconseguit arrabassar drets i garanties, per defensar-se i recuperar lo perdut, s'imposa trencar la seva unitat i les seves organitzacions, dividir-los regionalment per tal d'enfrontar-los pel repartiment de els miques que deixen els pressupostos de l'Estat, el Pacte d'Estabilitat.

En aquest marc s'hauria d'interpretar l'enfrontament entre Zapatero i Montilla. El primer anuncia que en la pròxima legislatura prosseguirà les transferències a les autonomies i la mateixa política econòmica, que ha donat lloc, per exemple, al caos de els infraestructures de Catalunya, o a la guerra de reclamacions pressu-

postàries orquestrades amb la distribució dels PGE, o una reforma dels estatuts d'autonomia el la que tots els governs autonòmics se reclamen amos de tot el que els passa per la ment. Es a dir, Zapatero pretén abordar la crisi econòmica, social i institucional aplicant la política de la Unió Europea, i crida als franquistes, els principals beneficiaris polítics d'això, al consens.

Montilla adverteix a ZP en el madrileny Foro Nueva Economía que aquestes polítiques "alimenten un pòsit de desafecció i d'allunyament de la ciutadania amb respecta a la política. Un estat d'ànim que té bases reals, molt reals; Al mateix temps, explica que els Pressupostos de la Generalitat pel 2008 "culminen el Pla de Sanejament dissenyat pel període 2005-2008 i aconsegueixen l'objectiu d'equilibri financer previst, de manera que haurem passat d'un dèficit de 1.264 M en 2003 a un dèficit 0 en 2008. Per això, la mateixa política orquestrada des de Brussel·les, aplicada en el seu àmbit per PSC, ERC, i EU-IC.

Aquesta política mina les condicions d'existència dels treballadors i sembla l'enfrontament entre els pobles, en particular condueix al xoc obert als País Basc i Catalunya.

Per aturar l'espiral de divisió i enfrontament, se fa necessària la intervenció en la unitat dels treballadors i les seves organitzacions en defensa de la democràcia i la fraternitat entre els pobles, en deensa dels drets dels obrers i de les conquestes socials. Per evitar l'enfrontament cal preservar i recuperar la independència de els nostres organitzacions, derogar totes les contrareformes, trencar amb la Monarquia i la Unió Europea. Fa falta, de manera urgent, dur la República.

Pere Felip i Buades

Bandes llatines

La púrria sudamericana provoca la màxima tensió a Palma

LLOC DE CONCENTRACIÓ DE LES BANDES FORASTERES I SUDAMERICANES QUE SEMBREN EL TERROR A MALLORCA

Llocs de concentració dels **Bling Bling**, l'escòria dominicana que va assassinar el jove guineà Eusebio Ebulabate: Plaça de Santa Pagesa, Plaça Alexandre Fleming, Plaça Serralta, Parc de son Costa i barriada de so n'Oliva.

Llocs de concentració de la banda dels **Ñetas**, que també són sudamericans: Plaça de Pere Garau i la zona de s'Arenal.

Llocs de concentració dels **GhettoArmy (G.A.)**, banda de guineans i de la qual formava part el jove assassinat : Plaça Coronel Franco i carrer Indalecio Prieto

Els assassins i els seus amics són dominicans? Per què ho amaga la policia i la justícia forastera?

Per què la justícia i la policia colonials oculten la identitat i l'origen dels assassins? Mallorca té dret a saber-ho tot sobre la púrria assassina que ompl de sang els nostres carrers i és una amenaça de mort directa per als nostres fills que no poden anar tranquils als centres escolars o pels carrers. I els nostres polítics, on són? On és en Grosske? També anirà a fer-se una foto devora els assassins com va fer amb la narcotraficant de Son Banya, La Paca? I el Bloc, on és? I ERC? I UM? On és en Nadal, en Ferrer i companyia? No tenen res a dir sobre tot el que està passant i que ha creat una gran alarma social? I n'Antich, tampoc no té res a dir? De què ens serveix mantenir amb els impostos tot un Govern balear si a l'hora de la veritat, quan la sang comença a córrer pels carrers de Palma, senzillament es fan el desentès i miren cap a una altra banda?

Davant la inop-

erència de la nostra classe política no és d'estranyar que alguns mallorquins ja parlin d'organitzar grups d'autodefensa abans que no sigui massa tard i alguns dels nostres fills acabin ganivetejats a mans dels últims invasors desembarcats a ca nostra.

Del partit faxa foraster PP ja no n'esperam res perquè durant els últims anys s'ha dedicat a reclutar gran part dels sud-americans arribats a les colònies com a força de xoc per arraconar els mallorquins a la reserva índia i per combatre la presència del català a l'escola, per exemple, als centres públics de Calvià.

Dolça Mulet visita la "Bona Gent"

El passat dia 9 de desembre, la consellera de Benestar Social del Consell de Mallorca, Dolça Mulet, visità la Associació d'Amics de la Tercera Edat Bona Gent, de la popular i marinera barriada de Santa Catalina de Ciutat

Fou rebuda pel portaveu de l'entitat i col·laborador de l'Estel Pere Felip. Acte seguit, entrà al local social, ple de gom en gom (unes 600 persones), al compàs de la Balanguera interpretat per la coral de bona Gent.

A continuació, inaugurà una exposició de pintura a l'oli, quadres tots pintats pels associats de la entitat catalinera, les edats dels quals oscilen entre

els 65 i 90 anys.

Hi va haver parlaments a càrrec de Pere Felip i Pep Company, director de Bona Gent, i de Dolça Mulet que alabà la gran labor social que desenvolupa la entitat catalinera del carrer del Ferro.

Així mateix hi v haver ball d'aferat amb música en viu, rifes i un bon berenar per tots els assistents.

Per acabar, se lliurà a Dolça Mulet un molinet de vent, elaborat per les alumnes dels tallers de bona gent amb dedicatòria a la seva persona.

Redacció

Manifest en pro de les relacions Catalunya-Estats Units d'Amèrica

1r. L'estat espanyol va prohibir el partit de futbol amistós Catalunya-USA, per impedir la bona sintonia entre ambdues nacions; i la projecció i la ressonància internacionals, que l'esdeveniment representava per a la nostra Nació.

2n. L'estat espanyol fomenta, promociona i potencia l'anti-nordamericanisme als Països Catalans, per retardar tant com pugui, la consecució del nostre inevitable ESTAT PROPI dins de la Unió europea.

3r. L'estat espanyol sap molt bé que sense el vistiplau i/o el recolzament de la primera potència del món, mai tindrem el nostre ESTAT PROPI. Encara que una majoria folgada de catalans l'exigeixi.

4t. Els Estats Units han alliberat, per activa – Woodrow Wilson l'any 1918 –, i per passiva – les nacions sotmeses al URSS –, molts països d'Europa al llarg del segle XX. I ara estan

a punt de fer-ho amb el Kosovo.

5è. En un futur, sempre valdrà més ser un ESTAT aliat dels USA, que uns esclaus colonitzats per Espanya i França. És de forassenyats seguir directrius contràries.

6è. El pare de l'actual president Bush va afirmar: "La política exterior del USA, no es fa a remolc del nombre de manifestants antiamericans que surten als carrers de Barcelona". Exemple paradigmàtic de falsa ruta.

7è. Bill Clinton, en la conferència pronunciada al Palau de Congressos de Catalunya va afirmar: "El món serà català o talibà". Els mitjans de manipulació hi van passar de puntetes, o ho varen censurar. I els nostres representants polítics ho silenciaren.

LOBBY PAU CLARIS

Redéu

Un relat de l'home d'arena (05-12-2007)

Advertiment seriós! Aquest relat pot ferir la sensibilitat, o faltar al respecte, o fer trontollar les creences. El que avisa no és traïdor. Bon profit.

Un dia, dijous per ser precisos, déu va tornar a baixar a la terra.

Com ja deveu saber, és cert, no era la primera volta. I és que ell sempre procura visitar cadascun dels racons de la seua obra, al menys un parell de voltes al llarg de l'eternitat.

Hom es pensa que l'eternitat dóna per fer de tot. Però no, n'hi ha molta ingenuïtat respecte d'aquell concepte. I és que la immensitat del seu reialme és tan infinita com l'eternitat, i això comporta problemes ben seriosos d'agenda.

Arribats ací, i com us tinc per llestos, sé que estareu preguntant-vos: “i d'allò del do de la ubiqüitat, què?” Què, de què? us retreu jo. Perquè ací, déu se'n riuria. I és que encara que siga cert que déu és ubiqüista (o com collons es diga) és ben complex d'usar, aquest do, i perillós, sobretot per a l'oremus. Lo de desdoblar-se, triplicar-se, quadruplicar-se, etc, pot comportar col·lapses severes de la personalitat, i fins i tot déu n'ha de tenir cura. La resta és fantasia pura, i queda per als guionistes de les pel·lícules despetorrades.

Tots els dons tenen un límit, una ratlla ben fina. Més enllà, comença el territori del psiquiatra. Aquesta és la pura veritat.

I parlant de psiquiatres, crec que teniu dret a saber que, aquell a qui agosaradament cert sector de seguidors acarnissats i fonamentalistes (altrament dits tocats de l'ala), anomenen el maligne, o dimoni, és en realitat un psiquiatra.

El Psiquiatra, diria jo.

El psiquiatra de déu.

I és que si us pareu a pensar, només per un moment, en la faena que comporta ser déu, convindreu amb mi que n'hi ha per a psiquiatra, i alguna cosa més.

Però bé, deixem-nos de destapar secrets, no siga que ara m'acuseu d'haver fet trontollar els pilars de la civilització, i vulgueu tallar-me els ous per perillós agent desestabilitzador de l'ordre còsmic.

Us deia que un dijous de novembre, déu va tornar a la terra. Per suposat, ho va fer en forma humana. I ací, em prenc la llibertat de l'escriba, i faig un a part per fer palesa una obvietat. No us creureu que allò de “a imatge i semblança”, anava en serio, veritat? A hores d'ara, supose, que tindreu clar que és una altra bajanada. Perquè ni de lluny, tenim res amb què comparar-nos. Com diria Batiste Conillo, veí meu, i pudent, i borratxo, a més no poder: “Ni en el pixar, xé! Ni

en el pixar!” (Especifique que pudent està emprat ací amb el significat de permanentment empenyat).

Bé, com anava dient, aquell dijous 20 de novembre, déu va baixar a la terra. Imagin que teniu clara la data, que sou ben conscients del seu significat, o que com a mínim us sona. També, però, i açò no teníeu perquè saber-ho, que déu no en tenia ni idea.

Sí, ja ho sé! La omnisciència!

Doncs, una altra exageració! I és que qui no sap de què parla, sempre té tendència a exagerar, i no només em refereixo als exegetes.

Déu és sabut.

Sí.

I tant que ho és.

Com sinó hagués pogut fer, en sis dies, tot l'univers?

Ei! que no estem parlant d'una urbanitzacioneta de tres mil xalets de merda, parlem de tot un univers.

Poca broma, ah!.

Però de tenir aquell do no se'n deriva, necessàriament, l'obligació de recordar-ho tot. Això podríem fer, com si no tingués una altra faena millor que recordar totes les dades senyalades.

Que estem parlant de l'univers! I no són quatre gats els que hi viuen. Que n'hi ha una burrada de personal.

Només li faltava al pobre déu tenir present totes i cadascuna de les festes dels infinits calendaris, dels infinits móns.

El psiquiatra ja li diu: “Xe, excesiva carga de trabajo, dios mio. Debés aprendé a seleccioná. Este... a establese un orden de prioridades. Vos no podés atendé a todo. Debés prevenir el estrés. Un estado ansioso puede devenir en trastornos más graves y complejos, ¿No es sierto? ¿Vos pensaste en tomar unos dias de descanso?”.

Doncs això, dijous, 20 de novembre, les 12 del migdia, i el “Valle de los caídos huevos”.

Perdó, ha estat un lapsus, és que se m'han creuat els cables, o lexemes, o sememes, i he barrejat “de los caídos” amb els ous caiguts, altrament dits ous fregits per aquesta terra. No es poden tenir tantes coses al cap, perquè al remat tot s'empastra. Però veus, parlant de menjar, l'omnipotència sí que és un encert. Només cal pensar en el que t'abelleix, i plas! a taula, o al llit, que qui més, qui menys té les seues cosetes. Ja m'enteneu, no?

Ves per on, aquesta pregunta retòrica em fa pensar si déu no us va donar la raó, entre d'altres coses, perquè li féreu costat en allò dels desitjos insaciables.

Però bé. Tornem al que interessa: Dijous, 20 de novembre, migdia, “el Valle

de los Caidos huevos”, un sol que bada penyes, un fred que “te cagas” (a l'ombra), i déu que apareix, de sobte, assegut al caramull d'aquella creu colossal i fruit d'algun deliri malsà. La plaça plena, banderes amb pardalots, “Cara al Sol”, i un crit esgarriant que surt de la gola d'algué que més bé sembla una gàrgola grisa, desdentada, i torta (de l'ull esquerre, clar):

- Caballeros legionarios!! Hijos de la gran España!!! El ha vuelto. Ha vuelto!!!! Mirad! Viva Franco! Arriba Españaaaaaa!!

Enrenou. Sorpresa. Llàgrimes. Lloances. Reverències. Salutacions a la romana. I caiguda de genolls, a la veu de ar!, de tot el personal alhora. Ni que ho hagueren assajat. Fins i tot aquells que anaven en cadira de rodes s'hi van llançar, presos d'una energia sobtada, a provar d'agenollar-se davant d'aquell miracle. I clar... més d'un nas, i més d'un morro, van quedar ben aixafats al topar amb el terra de formigó antic i pastat a consciència. Perquè, com ja deveu saber, tota aquella obra la van fer obrers qualificats a força de consignes i garrot, (pel seu bé, clar, i amb missa diària, després de confessió i més garrot per l'ànima). Perquè aquell santuari devia ser far, guia del destí en l'universal, signe i senyal de resolució, força i martell d'heretges i separatistes, per tota l'eternitat (de la qual ja n'hem parlat). O si més no, fins el “fin de los tiempos”, quan la glòria de déu descendís per posar a cadascú al seu lloc. Excepte els rojos, dels que ja se n'havien fet càrrec els mateixos promotors de l'obra, per estalviar-li faena al “sumo hacedor”.

A tot això, haig de dir que el caure allí no va ser volent. Vull dir, que déu no va triar aquell indret de forma conscient. Es va fer present allà com s'hagués pogut presentar a les cataractes del Niàgara, o al wàter de ta casa. Que el pobre s'havia desendollat del tot, que s'havia pres uns dies de descans seguint els consells del maligne, vull dir del psiquiatra.

No aneu a pensar-vos que a ell li preocupen les ideologies, o que en té de preferides, demostraríeu una ingenuïtat pròxima a la del tonto del poble. I ell tal volta s'empenyara, com el Conillo, i us llevara el poc seny que us queda.

Sí, ja sé que no ha estat una comparança políticament correcta, la del tonto del poble, però l'he emprada per fer-me comprensible. Per a déu, al menys, no n'hi ha massa de diferència entre els tontos, i els altres. És com allò de quilo i mig, i quilo i quatre-cents noranta-cinc grams. No es nota.

Així que: Dijous, 20 de novembre, migdia, “el Valle de los Caidos huevos”, un sol que bada penyes, un fred que “te cagas” (a l'ombra), i déu que apareix,

de sobte, assegut al caramull d'aquella creu colossal. La plaça plena. Banderes amb pardalots. “Cara al Sol”. Un crit esgarriant. Enrenou. Sorpresa. Llàgrimes. Lloances. Reverències. Salutacions a la romana. Caiguda de genolls de tot el personal alhora com si ho hagueren assajat. I déu sense adonar-se'n, i fumant-se un cigarret tot relaxat, i fent estiraments de coll i espatlla amb moviments reposats i plaents.

Perquè déu fuma, sabeu. Però d'amagat, això sí.

Sap ben bé que la tos, i la veu de barranc, i els xiulets del pit, vénen del fumar (Camel sense boquilla).

Si, també ha llegit el que diu a la caixa: “Fumar puede matar”. Però allò el fa riure, i el riure tossir, i ha decidit no llegir-ho més.

Us preguntareu: i on collons compra el tabac? i que n'ha fet de les infinites puntetes de cigarret? i de les infinites caixetes, etc?

Colla d'ignorants, que no recordeu lo de l'omnipotència? No li costa ni una perra. I les deixalles, només amb un moviment indolent de la mà es volatilitzen.

Sense destruir-les, és clar.

Ell és molt respectuós amb les lleis de la física: “la matèria no es crea ni es destrueix, només es transforma”.

Quina mena de déu seria, si jugara a fer trontollar l'ordre (i ací li entra el riure idiota), que els savis diuen controla tot l'univers cognoscible (i amb lo de cognoscible, riu més encara, quan obvia lo de “scible”. Coses de déu, què puc dir-vos?).

Però bé, allà el tenim. Postura zen, fumant-se'n un, i del tot relaxat. Quan de sobte, una veuassa metàl·lica i eixordadora li arriba com una galtada ben pegada, i quasi li fa perdre equilibri, i aquell posat hieràtic.

Perquè de sobte, un núvol aterridor s'ha format a sobre el seu cap, i se senten trons, i es veu lluminària de llamps... tot allò que anuncia una tempesta de collons. Però, com és déu, s'asserena en un tres i no res, i aquell pandemòni que venia, s'esvaeix de seguida.

Per fi mira cap avall, més per curiositat que per una altra cosa, i amb la bona vista que té (és déu, clar) des d'aquella altura apunta a un personatge vestit de militar, que amb un megàfon encoratja tota una gentada a la veu de: Franco! Franco! Franco!

Aquell nom li diu ben poca cosa. (Ja us he dit lo de la memòria selectiva, no? Per cert un mecanisme d'autodefensa recomanat pel dimoni, -Punyeta!- vull dir, el psiquiatra). Aleshores, pensa que deu ser una festa pagana, i allò l'empenya (lo de pensar, és clar. Perquè de normal a ell no li cal). Per uns moments

torna a formar-se el núvol. Però recorda els consells del psiquiatra, i es relaxa. Es posa seriós i circumspecte, com aquell dels pantocràtor. I pensa, assenyadament, (com és norma) que caldrà esborrar de la ment d'aquelles criatures tot el que han vist, que no en quedi ni el record, i ací no ha passat res.

Però no, avui té el dia tonto. I decideix jugar una mica.

Així que s'alça, i comença a caminar.

Per l'aire!

Allò fa que els crits, i els brams del megàfon, pugen de intensitat. I que un frenesí descontrolat prengui possessió d'aquell ramat de cridaneres bestioles que es retorcen i ploren alhora. Fins i tot, veu personal que trau bromera per la boca.

Pensa que aquelles criatures mai no estaran preparades per a pair déu, i que tal volta les va crear amb algun defecte.

Sí, déu també comet errades. Què passa?

Però si en comet, ho fa per economia. Que no estem per llançar res. I amb bona voluntat (déu no en té d'una altra classe), arreplega les deixalles, i procura fer-les servir el millor possible.

O és que vosaltres sou de casa rica?

Parlant de rics. És cert que ho tenen difícil per entrar al cel. Però per culpa de la inflor, i de la porta. Respecte de la segona causa, és perquè són antigues (normal), i altes, altíssimes. De dues fulles, però una està encallada (la humitat, i és que tan de núvol no és bo per la fusta, i això que són de mòbila), i l'altra no s'obri massa. Respecte la causa primera, la vanitat, la supèrbia, etc, inflen tant el personal, que per allí no hi entra qualsevol.

Res de llistats de pecats, i Sant Pere a la porta, ni coses d'eixes. D'això res de res. Tot es problema de flato, i humitat.

Coneixeu la història de la meretriu i la monja grassa?

Pense contar-la igualment. Farem un intermedi.

Podeu aprofitar per anar al wàter (compte per si se'l trobeu allà).

Diuen que una meretriu es va trobar a les portes del cel amb una monja grassa que s'havia passat la vida refregant-li per la cara el seu ofici, i dient-li que l'infern l'esperava com una boca pestilent i oberta. Mentre que, a ella, que es reservava en esperit i cos (sobretot cos) per déu, l'esperava la glòria eterna.

Totes dues provaren de travessar la porta. La monja per inflada no va passar (les flatulències). La meretriu, esvelta i ben plantada, sí. Aleshores, la monja es va posar a cridar histèrica perduda. S'arrencà aquella cosa que porten al cap les monges, i s'estirava els cabells entre brams d'un pesar apocalíptic, tot i preguntant-se per què, i per què. Assenyalant, amb un dit gras i curt, la meretriu, amb cara furiosa, s'aclamava a déu indicant-li que era impossible que aquella meuca (perdó) pogués entrar-hi! Aleshores, l'altra dona li va dir, assaborint cada paraula: Au! A

fotre's! Que no era pecat!

Bé, tornem-hi. Confie en no haver-vos trasbalsat amb aquesta història, del tot verídica. I tampoc, que per saber-la ara, us llanceu tots a muntar orgies i bacanals. Ja sabeu: tot és bo, però amb trellat i mesura. D'una altra manera, sense control, déu s'emprenyaria.

I jo no us aconselle fer-lo empenyar.

Per on anàvem? Ah! Sí.

Dijous, 20 de novembre, migdia, "el Valle de los Caidos huevos", un sol que bada penyes, un fred que "te cagas" (a l'ombra). I déu que apareix, de sobte, assegut al caramull d'aquella creu colossal. La plaça plena. Banderes amb pardalots. "Cara al Sol". Un crit esgarriant. Enrenou. Sorpresa. Llàgrimes. Lloances. Reverències. Salutacions a la romana. Caiguda de genolls de tot el personal alhora com si ho hagueren assajat. I déu sense adonar-se'n, i fumant-se un cigarret tot relaxat. Postura zen. De sobte, una veuassa metàl·lica i eixordadora li arriba com una galtada ben pegada, i quasi li fa perdre equilibri, i el posat hieràtic de pantocràtor. Així que s'alça, i comença a caminar. Per l'aire! I un frenesí descontrolat pren possessió d'aquell ramat de cridaneres bestioles, mentre un maleït megàfon encoratja tota la gentada a la veu de: Franco! Franco! Franco! Allò l'empenya. Però li passa, i decideix jugar una mica amb aquelles bestioles, que es retorcen, ploren i trauen bromera per la boca davant aquella visió que, per un involuntari error de fabricació, no poden pair. I és que la visió de déu impressiona.

És ben forta una cosa així.

Impressiona, sobre tot, el silenci, un silenci total, i després una aclaparadora vibració interna que col·lapsa el vident sense remei.

Res de fanfàrries, ni seguici de sants i santes, ni querubins, ni núvols color rosa, ni llum blanquíssima.

Ni tron, ni barba, ni triangle equilàter, ni coloma.

Això és literatura, pintura remullada en absenta. Un muntatge del que déu no en sap res.

Perquè si en tinguera coneixement (no us haig de tornar a explicar allò de la memòria selectiva, veritat?), de seguida en prendria mesures.

Perquè ell no és donat a l'ostentació, ni a la caguera, ni a la tonteria. És més bé senzill de gustos, i poc amant de que li llepen el cul.

Això si, el cafè calent, amarg, fort, espès, expresso, i més de quatre al dia. Sap que li pega mal: la tensió, l'ardor d'estómac, però és déu. Heus ací la bondata de l'omnipotència.

De ben segur que alguna vegada heu desitjat tenir-ne, d'omnipotència. Però, rai! Conforme sou, de segur que algú es faria amb ella i l'empaquetaria a trossos, per vendre-la a la resta i enriquir-se. O se la guardaria tota per a ell, i la faria servir per fer la mà a la resta, o convertir-la en un ramat de borregos amargats. Perquè els diners, i el manar, els teniu voltant pel cap tothora. Us donen un gra-

pat de bitllets, i una gorra, i au! a fotre al personal. Com si no hi hagués res més a la vida! La vostra clar, que és ben minsa, i a sobre, la desaprofiteu per defectuosos, o massa llestos, o babaus. Per a ell no n'hi ha, de diferència.

Bé.

Déu inicia el descens. Aquell silenci del què us parlava senyoreja aquella construcció malsana. Només quatre d'aquelles bestioles es mouen, tremolen agenollades, preses d'un fervor i un temor reverencials sense mesura, i és que la resta s'han desmaiats, o mort d'un atac de cor, traient bromera per la boca.

Després d'un aterratge suau i perfecte (tampoc no podria ser d'una altra manera), déu parla.

La seua veu ni és tronant, ni tampoc aterridora, és més bé aflautada, de tenor desapropiat.

Podria ser de qualsevol altre timbre, i intensitat, però no se la cuida, i tampoc no li dóna importància, ni creu precis canviar-la.

- Què, de festa, no? Quina cosa celebren?

Us semblarà poc adequat per a déu, però és que ell és així, com vol, i ha decidit dir el que ha dit, i no una altra cosa.

O és que penseu que sempre parla, i diu, amb serenor, i autoritat, circumspecte, seriós, i tronant? Allò de "en plan pantocràtor", és mentida. Una més. Tot fum de canyot, teatre, perquè aparenta una mena de jutge executor severíssim. Muntatge que convé a la colla flatulenta. Ai! No vull ni pensar quan acabi la teràpia, i no li calgui lo de la memòria selectiva

Ell és planer, i directe. Però quan li toquen els ous, i posen en la seua boca, o mans, coses que no diria o faria, s'empenya de tal manera que... Sabeu res d'allò que en diuen supernoves? O dels efectes d'atipar-se de marisc en mal estat? Sí, allò semblant a la maledicció aquella... Redell! Com era? Ah sí: "Mala ventura te venga al vientre. Y que cuanto más camines, más te apriete. Y cuando te pares, revientes."

Doncs tot això no és res comparat amb el que pot fer. Coses de l'omnipotència.

Però tornem on érem.

Deu havia dit, en confiança, amb un mig somriure de intel·ligència, fent l'ullet:

- Què, de festa, no? Quina cosa celebren?

I...

- ¿Como? ¿Un separatista català? ¡Cabrón! ¿Como osas venir a mancillar este sagrado santuario! Te voy a sacar las entrañas, maldito polaco de mierda! ¡No vais a quedar ni uno, rojos separatistas, maricones, hijos de puta!

Aquell individu encartonat va saltar com si l'hagués picat un sacre. Semblava catatònic, i jas! Ulls sangonosos, boca torta, bromera, odi irracional... (claríssimament, conseqüències d'ésser defectuosos). I és que déu, sense adonar-se'n, va emprar el català per adreçar-se a aquel-

la criatura que ara enarbora una pistola Luger ben engreixada.

Déu coneix els infinits idiomes que es parlen a l'univers, i els parla sense accent, perfectes. I sense estudiar! Ni fer exàmens!

Direu que no té mèrit, que tot és gràcies a l'omnisciència. Però i triar el que cal, on, i quan toca? I l'empastrada mental que comporta? A que ara ja no us fa tanta gràcia? I si, a més et pillen en ofside, i selectiva memòria? Què? Ah? Què?

Déu va emprar el català com hagués pogut emprar-ne qualsevol altre. El xiricaia, per exemple, al que li troba una musicalitat encisadora, i que comporta un joc de llengua i paladar que l'esborrona. Però no oblideu que estava de vacances, amb la memòria selectiva a tot garbellar. Per això no s'hi va preocupar alhora de triar-ne l'idioma. Va parlar amb el primer que li va arribar a la boca. Qui anava a pensar que la llengua també fos motiu de brega? Qui anava a pensar que era 20 de novembre, i allò "el valle de los caidos huevos"? Redeu! Amb la de coses que es poden fer amb ella.

Pam! Pam! Pam!

Déu ni es va moure. Perquè ho havia de fer?

Amb una mà, va fer un gest de molèstia, un de sol, amb indolència, fent com qui no fa, com qui aparta una mosca punyetera.

I aleshores, va tronar, va llampegar... I tot, lloc i personal, va desaparèixer.

No va ser volent. Va ser com un acte reflex. I és que allò de l'omnipotència també juga males passades. Sobretot quan et pilla de vacances, amb memòria selectiva per consell del dimoni, collons!, del psiquiatra, i eres déu, i t'has oblidat de l'omnipotència.

Però no cal preocupar-se.

Ja us he dit que ell és del tot respectuós amb les lleis i teories indígenes: "la matèria no es crea ni es destrueix, només es transforma". I ara seran una altra cosa.

Així que, Dijous, 20 de novembre, migdia, "el Valle de los Caidos huevos", un sol que bada penyes, un fred que "te cagas" (a l'ombra). I déu que apareix, de sobte, assegut al caramull d'aquella creu colossal...

- QUE NO PENSES VENIR AL LLIT?

Aquesta veu si que n'és, de tronant, i impressiona pel poder que traspua, aclapara... I fa que déu deixi el llapis, i digui mentre s'enlaira (de la cadira):

- Ja vinc, ja vinc – mentre pensa, confiant en que no li endevinen el pensament: això és omnipotència!

- DEIES ALGUNA COSA!

- No, no, ja vinc!

Perquè déu té parella, o és que tam poc no ho sabíeu?

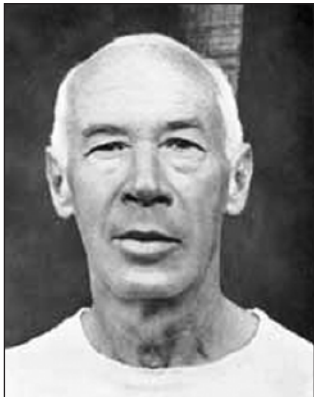
Au! A viure!

Eroscatalà

[Cites](#) Humbert Humbert (12/12/2007)

Henry Miller i l'erotisme

“L'erotisme és sempre una relació sexual imprevisible, fàcil, desenfrenada, amb una dona abans mai vista, o amb prou feines coneguda. És perfecte la primera i la darrera vegada. De la dona només interessa el sexe, res més. Ell les toca i es desencadena el procés. És un gest màgic que no admet excepcions, una potència irresistible. Totes estan excitades, ufanoses, engrescades, són insaciables. Laraó, la civilització, l'educació, són fràgils barreres que el mínim contacte eclipsa en un instant.”

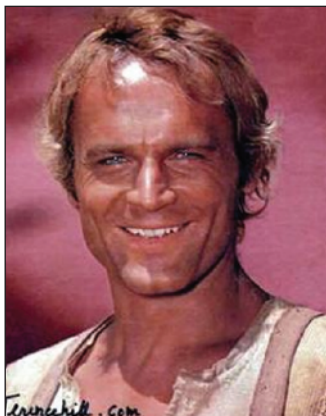

[Llegendes de l'erotisme](#)

Dolores Haze (12/12/2007)

Terence Hill, ros, guapo i intel·ligent

Mario Girotti (Venècia, 1938) va ser només Mario Girotti fins que a finals de la dècada dels 60 va decidir d'adoptar el nom de Terence Hill per protagonitzar una sèrie de pel·lícules de gènere western. Anteriorment havia estat descobert mentre es banyava en una piscina i va ser incorporat per participar en diferents produccions italianes, habitualment com a galant. La seva trobada amb Bud Spencer va propiciar una col·laboració que es va perllongar en el temps, ell com a ros, guapo i intel·ligent, i l'altre com a gros, lleig i maldestre. Hill va sobresortir en la sèrie de pel·lícules de Trinidad, però també com a policia, com a estafador o com a missioner. Indubtablement però els seus pantalons de cama recta i entrecuix concís, han passat a la història cinèfila com uns dels més contemplats pel públic femení.

[Humor](#) Chinaski (16/12/2007)

Tetra Pits

[Mites d'avui](#) Gwen Stacy (07/12/2007)

Ryan Phillippe, el noi objecte ideal

Darrera de la seva imatge de jovenet innocent,

que tota sogra voldria per la seva filla i segurament per ella mateixa, s'hi amaga un dels actors més sol·licitats de l'actual escena cinematogràfica. Després de debutar a la televisió com el primer actor juvenil homosexual que apareixia en una sèrie matinal nord-americana, Ryan Phillippe (1974) ha conreat una trajectòria amb pel·lícules bastant destacables, malgrat el seu aspecte de noi objecte, com ara *Sé què va fer l'últim estiu*, *Studio 54*, *Gosford park*, *Crash* o *Banderas de nuestros padres*. Durant més de mitja dècada va estar casat amb Reese Witherspoon, però pel que sembla la relació ja fa uns anys que està cancel·lada. Si alguna s'atreveix...

[Actualitat](#) Dolores Haze (06/12/2007)

El calendari Pirelli es vesteix amb quimonos en l'edició 2008

El calendari pioner de l'erotisme, el Pirelli, ha celebrat els seus 40 anys d'existència traslladant-se a la Xina. 23 retrats corresponents a 11 models del nivell de Gemma Ward o Coco Rocha, han estat fets des de l'estètica oriental, sense ensenyar gaire carn i amb molts de quimonos i de llapis de llavis. Només se'n repartiran 20.000 exemplars, o sigui que com sempre, acabarà com a peça de col·leccionista.

[Videoteca](#) Jim Beam (18/12/2007)

L'Onorevole con l'amante sotto il letto

La profesora de educación sexual (L'onorevole con l'amante sotto il letto) és un dels títols més emblemàtics de la comèdia eròtica italiana de finals dels setanta i principis dels vuitanta. Reeditada recentment per Manga Films en versió videogràfica, la pel·lícula és una de les més divertides mostres de la sèrie de pel·lícules que van protagonitzar Alvaro Vitali i Lino Banfi, aquest cop amb la majestuosa Janet Agren com a tia bona acompanyant. L'argument és simple, però amb prou esclatxos com per poder veure com l'anatomia de les dones d'aquella època era molt més rotunda (com a mínim pel què respecta a les cinematogràfiques) que no les actuals. Una professora d'educació sexual (Agren) és expulsada del col·legi on imparteix classes, per haver ridiculitzat als fills bessons de l'alcalde, i es veu obligada a tras-

lladar-se a Roma, on demana al seu amant (Banfi), un polític de pes, perquè li busqui una nova ocupació. Però el seu nòvio en realitat està casat, i en adonar-se de la seva condició d'amantella també es dedica a fer de les seves. Un embolic d'aquells de petar-se la caixa, infinitament més entretingut i trempador que les collonades de les escenes de matrimoni de Tele 5.

[Ocellota de la setmana](#) Chinaski (17/12/2007)

Amaral

Quina noia més curiosa l'Amaral.

Conilla no es vol deixar retratar. Però si li regales un pardal. S'ho arriba a repensar. Llavors treu un biquini de l'armari. Que sembla talment transparent. I quan ja tenim la mel als llavis. Ni ens convidava a l'apartament.

[Política i societat](#) Clare Quilty (17/12/2007)

Bruni i Sarkozy, idil·li a la vista

Unes fotografies on es veia junts al president de la república francesa Nicolas Sarkozy, i a la cantant i exmodel Carla Bruni, han despertat l'interès de mitja Europa. La veritat és que l'aparició d'aquestes fotos només dos mesos després de la separació del polític conservador, poden estar motivades per la presència d'una bellesa com na Bruni. Clar que del mal gust de la cantant millor no parlar-ne. Uns altres veïns, els espanyols, també van tenir algunes filtracions en l'anterior legislatura, aleshores entre el president del govern i una actriu que presenta un programa de cine a la tele.

Poesia

Sa meva vida passada

CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Ja tenc noranta quatre anys
I vaig recordant ma vida
En tot moment l'he seguida,
Amb gestes extravagants.
He posat els meus afanys
Amb lo que ha estat necessari
He fet la meva pregari
Han petit els meus tamanys.

Dins casa de tres germans,
Tots surats de pare i mare,
Dins una casa llogada,
Només de quatre llenyams.
Dues pessetes de guanys,
Tenia mon pare al dia,
Ja me direu com vivia
Sa gent pobre temps llunyans.

Quan els nins eren surats,
Que quatre anys ells tenien,
De porquers los oferien,
Per esser alimentats.
Allà eren ensenyats
Així ells s'acostumaven,
Quant els vuit anys arribaven
De parellers assenyalats.

Cada dos mesos anavem,
En es poble de potó,
Amb molta d'il·lusió,
A casa nostra arribavem,
A sa mare s'aferraven
I a son pare també
Sa salut bona ell té
Amb això contents quedaven.

Aquell diumenge el passavem
Amb els pares i els germans,
Els elogis eren grans
I tots plegats disfrutavem.
Els germans me demanaven
Com era el meu menjar,
De carn sempre en sobrà,
Que conill i xot mataven.

El pa allà no mancava,
Això ben fort ho puc dir,
Encara puc afegir
Que en pastar coca enforjava,
A ella se l'adornava
De llom i d'esclatassangs
No hi mancaven trossos grans
De sa bona sobrassada.

Després d'haver passejats
Am la família el matí,
Era l'hora d'anar-hi,
A ca nostra a dinar,
Me mare al foc posà
Sa gran olla dalt el foc,
El nin se sorprengué fort,
Faves mesclades amb pa.

Me feu pena aquell menjar,
No hi estava avesat,
Amb franca serenitat,
A ma mare demanà:
-Quina classe de menjar,
Variau dins sa setmana?
-Només en ciurons i fava,
De carn no en podem comprar

.

(continuarà)

Mallorca ha canviat

Totes ses masses fan mal
De petits mos ensenyaren
Aquest avís magistral
Mos va servir de fanal
i, drets, sempre caminarem.

Teníem tranquil·litat
Deixàvem sa clau al pany
Així, de cap a cap d'any
Teníem seguretat
I una gran llibertat.

Avui tot ha canviat
Amb molta força ha arribat
Un immens estol de masses
Que mos amarguen sa vida.
Agressions de tota mida
Acompanyen nostres passes.

Massa cotxes, massa gent
Massa asfalt. Massa ciment.
Massa turista deficient.
Que és de nul rendiment.

Massa lladres, delinqüents.
I fins i tot assassins
D'homes i dones i nins
Han envaït nostres illes
I perilla nostra vida
La dels fills o de les filles
Si a lloure van aquests veïns.

Per millorar nostre ambient
Que tant mos han destrossat
Recordarem el passat.
Tothom quedarà content.

Joan Rosselló

Nadala catalana

Que a cada poble de la terra
li sigui reconeguda
la seva identitat
Sense guerra
sense mentida d'una falsa unitat.

Nadales valencianes:
<http://www.cajaruralvillarreal.com/node/283>

Recull a càrrec d'en Ricard Colom

(Pot ser lliurement reproduït, si
és sens afany de lucre).

✱ “La boca del just fa créixer la saviesa, però la llengua perversa serà tallada” (Proverbis 10:31, de Salomó, 1020-929 a. de C., rei d’Israel).

A FAVOR DE LA LLEN- GUA INDÍGENA.

✱ “Alguns religiosos, fervorosos i moguts de devoció, van de vegades als països bàrbars a convertir infeels, i com que, entre nosaltres, no han après la llengua d’ells, ben poca cosa poden fer-hi. No tenen efectivament qui els instrueixi bé ací en llengües estrangeres –i d’això en tenc experiència, perquè vaig ser un d’aquests- i els infeels se’n rieun i els menyspreen, per tal com, allò que prediquen o diuen, ho expressen de forma molt confusa per la deficiència de llur parla. De manera semblant, quan disputen amb els infeels mitjançant intèrprets, tampoc no aclareixen res, perquè els torsimanys no capten el sentit de la fe cristiana ni saben mots suficients per a expressar la nostra fe” (*“Liber de Fine / Darrer Llibre sobre la Conquesta de Terra Santa”*, 1305, de Ramon Llull, 1235-1315, català de Mallorca, místic i savi).

✱ “Atès que l’arcàngel Rafel ens adverteix que

és “cosa digna de descobrir i proclamar les obres de Déu” (Tb 12:7), és perillós de callar i amagar els miracles del Crist, els quals cobren major atractiu comunicats en un llenguatge corrent i planer. En efecte, l’esplendent bellesa de la virtut s’enterboleix si hom la maquilla i la tenyeix amb un discurs exuberant” (*“Lletra Circular”* 1:1, de Sever de Menorca, principis s. V).

✱ “Tant de bo hi hagués traduccions a totes les llengües a fi que aquests escrits (la Bíblia) poguessin ser llegits i coneguts” (*Erasmus de Rotterdam*, Desiderius [Geert, Geertz], *ca. 1466-1469-+1536, filòsof i màxim teòleg humanista neerlandès).

✱ “Difícil però necessari és que els predicadors predicassin ab la llengua pròpia dels Comtats, i d’aquí, evidentíssimament, resultarian molts profits. Com dels treballs i conceptes d’ells per lo estudi particular fan se formen les agudeses, propietats i demés coses ben dites, dins poc temps se tornaria la llengua a son punt i de molts graus millorada, i, sens dubta, après més agradable. D’aquí, los llibres i demés actes honrosos s’anirien escrivint ab la mateixa llengua, i dels treballs i freqüentació d’uns i altres, i, essent més comuna rebent sa finor, se li tornaria a tenir afició” (Al *“Sumari, Índex, o Epítome dels Admirables, y Nobilíssims Títols de Honor de Cathalunya, Rosselló y Cerdanya”*, estampat a Perpinyà, escrit per Andreu Bosch, 1628, franciscà de Perpinyà).

✱ “Déu entra per una porta privada en cada individu” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, pensador nord-americà).

✱ “El coneixement més cristià és el de les llengües, car uneix la gent” (Lev Tolstoi, 1828-1910, escriptor cristià rus, socialitzant i no violent).

✱ “El fet de Sant Ciril i Sant Metodi inventant l’alfabet i donant forma a la llengua eslava, no és l’únic; i sempre i en tot lloc l’Església, que ha contribuït poderosament i essencialment a la formació del pensament, ha treballat amb igual amor a fixar i determinar la llengua...sempre que es tracta de llengües poc conegudes i llunyanes, de gramàtiques o vocabularis difícils, sempre hi trobem el nom d’algun frare o sacerdot catòlic que posà les pedres fonamentals en l’estudi d’idiomes gairebé desconeguts...En això de les llengües, com en tot, l’Església ha demostrat el diví instint que posseeix d’interpretar degudament la naturalesa humana. Ja des del principi les grans, les vertaderes unitats socials, són per a l’Església les que forma la unitat de llenguatge: no diu que l’Evangeli sia predicat en totes les províncies de l’Imperi, sinó en totes les llengües, *omni lingua*...i del chor admirable de totes les llengües alabant el sant nom de Déu, devem per ventura treure’n la llengua catalana?” (*“La tradició catalana”*, cap. IV, 1892, d’en Josep Torras i Bages, 1846-

1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

✱ “La fe i la llengua són agermanades per la voluntat de Déu en la nostra terra catalana, i no es pot perjudicar l’una que no es perjudiqui l’altra. El qui es posa i obra contrari a aquest fet, sigui capellà o laic, es posa i obra malament davant de Déu i davant de la Pàtria” (Lletra de Monsenyor Juli Carselade, bisbe de Perpinyà a la Lliga Espiritual de la marededéu de Montserrat, 14-11-1911).

✱ “L’evangelització en llengua estrangera és un costum detestable, perniciosíssim i destructor de la fe...” (Conclusions de l’Assemblea de la Lliga Espiritual de la Marededéu de Montserrat, 1919).

✱ “(Si bandeja la llengua materna per l’oficial) “un rector deixaria d’ésser un pare per a ésser un empleat. L’oficialisme civil faria perdre l’oficialisme diví, en parlar igual que els policies i els caps d’estació...S’ha fet moltes vegades obra d’antipentecostès...el cristianisme no es dirigeix als Estats, sinó a les nacions...Extirpar la veu catalana és un crim contra la glòria del cel” (Dr. Carles Cardó, acte de la Lliga Espiritual de la Marededéu de Montserrat, 1919).

✱ “Si el teu Déu és tan gran, per què no parla la meua llengua?” (Qüestió d’un amerindi cactxiqel a Cameron Townsend, de 21 anys, quan aquest distribuïa Bibles en espanyol a Guatemala l’any 1917).

✱ “L’Església, fundada pel Salvador, és única per a tots els pobles i per a totes les nacions, i davall la seua volta troben lloc tots els pobles i totes les llengües” (Encíclica antinazi *“Mit brennender Sorgen”*, 1938, Pius XI [Ambrogio Damiano Achille Ratti], 1857-1939, Papa durant 1922-1939).

✱ “En el camp d’un nou ordre fundat sobre els principis morals, no hi ha lloc per a oprimir ni oprimament ni dissimuladament, les peculiaritats culturals i lingüístiques de les minories...” (Pius XII Radiomissatge de Nadal de 1941, ho deia quan a Catalunya el règim catòlic de Franco havia prohibit totalment el català i el clergat catòlic duia el Diccionari sota palí).

✱ “Respon, en canvi, a una exigència de justícia que els poders públics aporten la seua contribució a promoure el desplegament humà de les minories amb mesures eficaces a favor de llur llengua, de llur cultura, de llurs costums, de llurs recursos i de llurs iniciatives econòmiques” (Encíclica *“Pacem in terris”*, Joan XXIII [Angelo Giuseppe Roncalli], papa oberturista durant 1958-1963).

✱ “Encara que la llengua vulgar a la que ara es dona lloc a la litúrgia, ha de ser planera, per tal de ser entesa de tothom, els xiquets i els rudes inclosos; això no obstant, sempre, com bé sabeu, cal que sia digna de les realitats tan excelses que a través d’aquesta vénen expressades; és menester que sia diversa de la manera quotidiana de parlar a carrers i places, ha de ser tal que toqui la sensibilitat de l’esperit per a inflamar els cors en l’amor de Déu. És palès, que no és tampoc la mateixa, la forma que usen els traductors, per a interpretar els diversos passatges, trets de la Sagrada Escripura, que conté la paraula de Déu i les oracions i els himnes. Els qui es dediquen a aquest treball, han de conèixer tant la llengua llatina cristiana, com la llengua pròpia de cadascú. També han de conèixer l’art de la música. D’aquesta manera amb un enginy aguditzat i amb treball constant,

tots mireu d'aconseguir que la comunitat litúrgica, es pugui posar una vesta d'elocució nítida i acomodada als diversos moments; així com deia Sant Jeroni: *Poder copsar una bella unitat interna*. Ara que, per motiu del bé pastoral, s'han abandonat en part l'encant i la riquesa de l'expressió romana, mitjançant la qual per tants de segles a l'Església Llatina s'ha fet oració i s'ha retut a Déu el culte de lloança i d'acció de gràcies; amb més raó, cal que els vostres treballs, realitzats amb saviesa i diligència, facen resplendir en les versions dels textos litúrgics, una tal bellesa en les expressions i frases que li sia comparable. De quanta dificultat és el treball d'una traducció, el mateix Sant Jeroni, competentíssim en aquest art, ho expressa quan diu: *Si traducesc literalment, sona com absurd; si em veig en la necessitat de canviar alguna paraula del seu lloc original o de posar una expressió més lliure, pareixerà que m'he apartat del meu ofici*" (Discurs al Congrés de traductors de la litúrgia a les llengües vernacles. Roma, 11 de novembre de 1965, Pau VI)

"La Nació és una comunitat. I és en aquesta comunitat on la família comença la seva tasca mitjançant la llengua, que permet a l'home en formació d'esdevenir membre de la comunitat (...) Sóc fill d'una nació els veïns de la qual l'han damnada a mort repetidament, però que ha sobreviscut i ha restat fidel a si mateixa (...) Jo us dic: per tots els mitjans de què disposeu, vetlleu per aquesta sobirania fonamental que posseeix cada nació en virtut de la seva pròpia cultura. No permeteu mai que (...) sia la rapinya de cap interès polític o econòmic. No permeteu que s'esdevingui víctima de totalitarismes, imperialismes o hegemonies, per a les quals l'home sols compta com a objecte de dominació i no com a subjecte de la seva pròpia existència humana.

No és cert que hi ha, si mirem el mapa d'Europa (...), nacions que posseeixen una meravellosa sobirania històrica que prové de llur cultura, però que ensems estan privades de llur plena sobirania?

Aquesta sobirania existent (...) ha de ser el criteri fonamental per a enfocar un problema important de la humanitat d'avui: el dels mitjans de comunicació social. No poden ser mitjans de dominació sobre els altres (...). Han de respectar la cultura de la Nació i la seva història" (Joan Pau II, [Karol Józef Wojtyła], *1920, nacionalista polonès i integrista catòlic).

"No volem a Déu parlar

com si fos un foraster
ell que ens donà la llengua

en cap terra és estranger" (No en consta l'autor).

"En la Bíblia trobem que, pels seus conceptes culturals, Pere va trigar anys abans d'acceptar el que Déu desitjava fer amb els gentils (Gàl. 2:11-14). No va poder ser un missioner per als gentils pels seus conceptes culturals. Déu va aixecar a un home, Pau, que tenia una comprensió molt més àmplia de la cultura grega i romana, de manera que va poder funcionar eficaçment, va predicar les mateixes veritats, però estava disposat a fer-se jueu als jueus i gentil als gentils. És fàcil superespiritualitzar tots els factors culturals, sense tenir en compte que les cultures són les formes d'expressió i l'estructura que els pobles han desenvolupat amb el temps. La persona que entén la cultura, entendre com plantar la llavor de l'Evangeli per a aconseguir el millor desenvolupament" (Enrique Zapata, en la revista evangèlica "Adelante", nov. 1987).

LA PARAULA DE DÉU A FAVOR DE LES LLENGÜES AUTÒCTONES.

"...de totes nacions i tribus i pobles i llengües" (Apocalipsi o Revelació, 7:9, darrer llibre de la Bíblia cristiana, escrit per Joan "el profeta", ca. 95).

"Sabeu que els governants de les nacions les dominen com senyors... Però entre vosaltres no sia així" (Jesucrist a l'Evangeli segons Mateu 20:25-26; escrit per als jueus a les darreries s. I).

"Però al foraster no seguiran, sinó fugiran d'ell, perquè no coneixen la veu dels forasters" (Evangeli de Joan, 10:5-6, ca. 69-90 d. C.).

"En aquells dies... va haver-hi murmuració dels grecs contra els hebreus, que les vídues d'aquells eren desateses ..." (Fets dels Apòstols 6:1, atribuït a l'apòstol Lluç, datat cap al 60 d. C.).

"No sabeu que els injusts no heretaran el regne de Déu?" (1ª Llettra als Corintis, 6:9, de l'apòstol Pau, ca. 55-57). "Mir d'adaptar-me en tot a tots, i no cerc el que a mi em convé, sinó allò que convé als altres perquè se salvin" (1ª Llettra als Corintis 10:33, de l'apòstol Pau, ca. 55-57).

"Quan se sentí aquella remor, la gent s'aplegà i van quedar desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Sorpresos i meravellats, deien: -¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs com és que cada un de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? (Fets 2-6-8). Pentecosta és el camí de tornada que Déu dona en el Nou Pacte a la confusió de llengües de Babel de l'Antic: D'Ell va ser la decisió de la varietat de llengües en Babel i d'Ell igualment la d'utilitzar la varietat lingüística per a la predicació del seu Evangeli. És a dir, Déu vol la diversitat lingüística doblement: per a evitar l'orgull (imperial) humà (Babel), alhora que vol ser donat a conèixer en totes les llengües (Pentecosta)" (Autocitació).

"Els purifiqué, doncs, de tot el que era foraster i vaig restablir-hi els ministeris dels sacerdots i dels levites, cadascun segons el seu ofici... Déu meu, tingueu-m'ho en compte, per al meu bé" (Llibre de Nehemies 13:30-31, escrit ca. 431-430 a. C., profeta i polític jueu del retorn de l'exili).

DÉU PARLA TOTES LES LLENGÜES.

"...creiem que les llengües són do diví. El Laci, Egipte, Atenes, els tracis, els àrabs, els hispànics confessen llur Déu; l'Esperit Sant entén totes les llengües" ("Llettra Segona (al germà Sempronià)" IV, del bisbe Pacià de Barcelona, 370-390).

"La traducció està pregonament relligada a la concepció original de l'Evangeli: Déu, Qui no té favorits lingüístics, ha determinat que tots nosaltres tinguem les Bones Noves en la nostra llengua nadiua" (Dr. Lamin Sanneh, Universitat de Yale, EUA).

"Si mantenim atenta l'oïda, Déu ens parlarà en la nostra pròpia llengua, qualsevol que sia" (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

"¿Perquè diuen la missa en valencià? ... Perquè és un deure de l'Església, que s'ha d'adaptar a totes les llengües i a totes les cultures, seguint l'exemple del Salvador, que va ésser membre d'un poble i d'una llengua que estimà profundament. El Senyor parlava, ni més ni menys, la llengua que havia après de llavis de sa Mare, Maria. I Jesucrist pregava al Pare en la llengua materna. Nosaltres també. ... Catòlics castellonencs: la nostra ciutat va tenir l'honor d'ésser el lloc on d'una manera oficial i manifesta, per primera vegada en la història es celebrava la santa missa en valencià. ¡Alegrem-nos-en! I seguim endavant" (Mossèn Amorós, "Al Vent", revista juvenil universitària de Castelló).

"-Escolta-te'l -digué en Darya molt content-, parla com nosaltres, Leilamani. Has oït mai fins ara qualche blanc parlar com nosaltres?" ("Come, my Beloved / Vine, aimia", cap. 5, de Pearl S. Buck, 1892-1973, escriptora estatounidenca).

"Quan va arribar la diada de Pentecosta es trobaven reunits tots junts. De sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se sentí del cel una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls van aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cada un d'ells. Tots van quedar plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües, tal com l'Esperit els concedia d'expressar-se.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacions que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquella remor, la gent s'aplegà i van quedar desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Sorpresos i meravellats, deien:

-¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs com és que cada un de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Parts, medes i elamites, habitants de Mesopotàmia, de Judea i de Capadòcia, del Pont i de l'Àsia, de Frígia i de Pamfília, d'Egipte i de les regions de Líbia tocant a Cirene, i els qui han vingut de Roma, tots, tant jueus com prosèlits, cretencs i àrabs, els sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu.

Sorpresos i desconcertats, es deien els uns als altres:

-Què vol dir tot això?

Però d'altres, rient-se'n, deien:

-És que el vi els ha pujat al cap!

(Fets dels Apòstols, 2: 1-13, escrit per St. Lluç devers 60-70 d. C.).

"Així com la llum ràpida

s'estén de cosa en cosa,
la llur color variant-ne
segons allà on es posa,
tal ressonà múltiple
la veu de l'Esperit:
del Part, Sirià i Àrab
en llur parla a l'oït" (Alessandro Manzoni, 1785-1873, poeta, dramaturg i novel·lista, gran figura del romanticisme italià).

"L'Esperit no és ja aqueix colom que cobria els homes sota ales de pau, sinó un Verb visible, la llengua de foc del qual parla tots els idiomes de la terra, amb una eloqüència que aixeca o ensorra imperis"

(“*El Geni del Cristianisme*”, 1828, de François René, bescomte de Chateaubriand, 1768-1848, escriptor, traductor i polític francès).

✱ “I com que en aquesta província una part de la població sap ensems el grec i el siríac, però una part sols el grec i una altra sols el siríac, i com que el bisbe, encara que sàpia el siríac, parla sempre sols en grec i mai no en siríac, per això hi ha sempre un prevere que tradueix al siríac allò que el bisbe diu en grec, per tal que tothom entengui les seves explicacions. I també per les lectures que són llegides a l'església, com que és menester llegir-les en grec, hi ha sempre algú que les tradueix al siríac, per tal que el poble sia sempre instruït. Quant als llatins que hi ha ací, que no saben ni el siríac ni el grec, perquè no es contristin, hom els fa també una explicació, per tal com hi ha altres germanes que parlen el grec i el llatí, que els ho expliquen en llatí” (“*Peregrinatge a Terra Santa*” 47:3-4, 381-384, d'Egèria, cristiana hispanogalaica).

PEL GENOCIDI LINGÜÍSTIC.

“Parl castellà a Déu, italià a les dones, francès als homes i alemany al meu cavall” (atribuït a Carlos I/Karl V, 1500-1558, emperador-rei de gran part d'Europa, i de tots els països catalans inclosos).

“(Ni) en la más perfecta lengua de los indios se puede explicar bien con propiedad los Misterios de nuestra Santa Fe Cathólica” (1550, raó esgrimida per l'Emperador Carles I en ordenar la castellanització lingüística d'Ameríndia -al revés de l'Esperit Sant a la Pentecosta).

“El primer de gener del 1567, una proclama reial redactada per mandat d'Espinosa i publicada pels pregoners en àrab i en castellà, ordenava a tots els moriscos d'abandonar llur manera de vestir, idioma, costums i pràctiques religioses en el plaç d'una anyada, sota pena de multes i presó. La Inquisició i l'Audiència s'encarregaren plegades del compliment d'aquesta proclama” (“*Felip II*”, d'en Geoffrey Parker).

“Cuando los pueblos están sujetos a un mismo imperio, los vasallos tienen obligación de aprender la lengua de su dueño” (1595, Josep Estevan, bisbe d'Oriola -llavors ciutat catalanoparlant-, projecta cam-

panya contra la llengua àrbiga dels moriscos: queda oberta la porta al futur genocidi lingüístic contra el català).

“Se extingan los diferentes idiomas de que se usa en los mismos dominios y solo se hable el castellano...” (Reial Cèdula del considerat “tolerant” rei Carlos III, 1716-1788).

“(La falsa religió) amb la qual, han fornicat els reis de la terra” (Apocalipsi cap. 17 i 18, de Joan “el profeta”, ca. 95).

“...que en las escuelas no se permitan los libros en lengua catalana, escribir y hablar en ella dentro de las escuelas y que la doctrina cristiana sea y la aprendan en castellano” (De l'informe de José Patiño a la “Consulta del Consejo de Castilla sobre el Nuevo Gobierno que se debe establecer en Catalunya”, 13 de juny de 1715).

“Nos complacemos mucho en que (conforme a las instrucciones del Capítulo Provincial) todos nuestros religiosos entre sí hablen Castellano y a todos mandamos hablen entre sí y con los demás, o en latín o en castellano, so pena de pan y agua por cada vez que tuviesen con los nuestros conversación tirada en Catalán” (Article 10 del Decreto de Visita de l'any 1755 del Provincial de los Escolapios, per a Jorge Caputi, a Mataró, trobat a “*Las Memorias Históricas de las Escuelas Pías de Catalunya*” de Llogari Picanyol, Sabadell 1963, p 141).

LLENGUA I ESPERIT.

“Cantava l'ocell en el verger de l'Amat. Vingué l'Amic, el qual digué a l'ocell: -Si no ens entenem pel llenguatge, entenem-nos per l'amor, car en el teu cant es representa als meus ulls el meu Amat” (“*Llibre d'Amic e Amat*”, ca. 1275-1285, de Ramon Llull, 1235-1316, català de Mallorca).

“Allò que Tu vulguis, quan Tu vulguis, com Tu vulguis. Preferesc dir aquestes tres frases des del meu cor en la meua llengua materna (a Déu) que ser professor de totes les llengües d'Europa” (John Newton, 1725-1807, escriptor anglès, en lletra del 23-4-1779).

“No hi ha major sacrilegi ni cosa més inútil que pretendre engrillonar lo que Déu ha fet espiri-

tual i lliure: el verb humà, resplendor feble i mig esborrada, però resplendor al fi, de la paraula divina” (Marcelino Menéndez Pelayo, 1856-1912, pensador espanyol).

“Sé que hauré d'oblidar, per poder-te comprendre,

les paraules que he après amb la carn d'aquest món, o Déu silenciós, que de música i cendra ordenes un llenguatge darrere del meu front.

I és sols a mi mateix que em sembla cega i vana com una àguila viva dintre d'un pou colgat, aquesta opaca, estèril, borda paraula humana. Tu tal volta comprens el jou que ens has donat.

Fràgil arpegi, acord de la teva arpa immensa! Menysprear-la, potser seria més que un crim.

Però jo vull fugir d'aquests mots on morim, i somniar la llengua d'una major naixença on sigui cada síl·laba com el batec d'un cor fent ritme en el torrent d'una sang que no mor”.

(20-5-1939, de Màrius Torres, Lleida, 1910 – St. Quirze Safaja, 1942, poeta català).

“Irlanda gairebé perdé la llengua i ara l'està recuperant (actualment el gaèlic és ja l'únic idioma oficial a Èire). El basc només és parlat normalment per un 20-25% de la població, tanmateix són molt més fermes que els catalans. Molts votants del PPSOE parlen català al PV. El quid de la qüestió no és tant l'idioma sinó la conjunció nacionalisme-creença religiosa, que forma un ciment caracteriològic molt dur i resistent. Nosaltres (igual que els andalusos, occitans, gallecs...), molt secularitzats, som dèbils, front a bascs, irlandesos, croats, lituans, etc. Allà on hi ha molts nacionalistes religiosos, allí el nacionalisme és molt fort (i al revés): tu mateix pots comprovar analitzant cas per cas” “Quan la societat autòctona està podrida de superficialitat i materialisme, hi ha crisi demogràfica i la immigració és imprescindible, per més que això vulgui dir anorreament cultural: és el camí triat pel mateix poble autòcton. Si un tira devers la deixadesa i el caprici il·lògic, Déu l'abandonarà. I amb el poble decaurà també la llengua. És un problema espiritual” (Autocitacions).

Refransys

- Qui no recull un fesol no en menja quan vol.

- Qui va a missa matinal per tot el dia li val.

- Un bon pa i un bon vi escurcen el camí.

- Qui molt beu no pot anar a peu.

- Vingui d'on vingui el vent de la dona sigui parent.

- Tant si et lleus com sinó et lleus vés a dormir a les deu.

- Als sants i als minyons no els prometsis si no els dons.

- No et fiïs d'aigua que no corri ni de gat que no mioli.

- De moliner et pots mudar, de lladre no et pots escapar.

- Qui molt corre poc camina.

- A la taula i al llit hi arribes al primer crit.

- Cantaret nou fa l'aigua fresca.

- Forasters vindran i de casa ens trauran.

- Qui té treballadors i no se'ls veu, es fa pobre i no s'ho creu.

- Qui vol la capa de l'amic no és bon amic.

- A la taula del Bernat qui no hi és no hi està comptat.

- L'oració tocada, la mossa retirada, i qui no es retirará el llop se la menjarà.

- Tot bon català té fred després de menjar.

- Al llit i a la presó coneixeràs ton companyó.

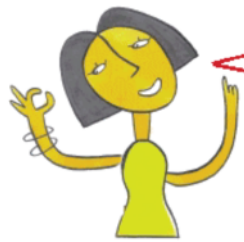
Salut

Salut jove

Guia de salut per joves

TABAC

SAPS QUE EN UN CIGARRET HI HA MÉS DE 4.000 SUBSTÀNCIES TÒXIQUES DIFERENTS?

L'ús del tabac és molt antic. La planta del tabac prové d'Amèrica, on era consumida per la població indígena com a ritual cultural. Ara el seu consum s'ha estès per tot el món.

La publicitat ens presenta el tabac en ambients de competicions esportives, aventures de tota mena, personatges famosos, vaixells, música... És a dir, tot allò que sol atreure els nois i les noies. Així doncs, el tabac sembla formar part de l'entorn dels més joves.

Aquesta percepció només és l'estratègia de les empreses que fabriquen tabac i de la seva publicitat. No sempre ha estat així (recordes el cow-boy dels anuncis antics?). Però el fet que cada vegada hi hagi menys persones fumadores adultes s'intenta compensar econòmicament fent que fumin les més joves.

Per què et diem tot això? Perquè tinguis una opinió crítica. Has de tenir tota la informació, saber realment a qui li interessa que fumis, per poder decidir què vols fer amb la teva vida i la teva salut.

De bon rotllo... el millor seria **no començar a fumar**, ja que si hi penses una mica això no t'aporta res. Però si ja has començat no t'atabalis:

DEIXAR DE FUMAR ÉS POSSIBLE I BENEFICIÓS

Si no tens cap intenció de deixar de fumar, després de llegir aquest capítol segur que ja en tindràs. Si prefereixes no saber res sobre el tema, mai et podràs beneficiar d'aquesta informació i **els teus pulmons ho patiran**.

2. QUÈ ÉS EL TABACQUISME?

És una intoxicació crònica produïda pel tabac que pot provocar una sèrie de trastorns respiratoris, digestius, cardíacs i circulatoris. També pot produir **CÀNCER!!**

I el més important: produeix una **dobla dependència, psicològica i física**, que vol dir que les persones que fumen necessiten el tabac per sentir-se bé. A partir d'aquest moment estàs perdent la llibertat de decidir!!! Et sents amb les mans lligades. I, a més a més, quan no es fuma apareix la síndrome d'abstinència nicotínica, que fa que la persona no se senti bé.

3. PRINCIPALS PROBLEMES QUE AFECTEN ELS JOVES

Factors socials

Un dels principals problemes és que es pot accedir fàcilment al tabac: hi ha molts punts de venda i els preus són assequibles, però no et deixis temptar. Si

no fumes estalviaràs uns diners que podràs gastar en aquelles coses que més t'agraden: música, cinema, etc.

Malgrat que els efectes nocius del tabac sobre la salut fa molts anys que es coneixen, i les autoritats sanitàries de tot el món així ho fan saber a la població, la publicitat del tabac no para de dir-nos que fudem. Com que el tabac provoca addicció, un cop que es comença a fumar ja es perd la llibertat de deixar-ho.

Sembla que el tabac s'accepta com una cosa normal: –Per què fumes? –Perquè és normal, oi? Ho fa tothom...

Sovint sentim respostes semblants. Deixa que et digui una cosa: ni és normal ni ho fa tothom! Encara més, no fumar és una decisió molt encertada!

Pot ser que el teu pare i la teva mare fumin, però això no és excusa. Perquè, des de quan fas tu el mateix que ells?

El tabac està present en molts anuncis que t'intentaran convèncer que això és el millor del món. Tu saps que no és cert! De vegades els teus companys o companyes poden oferir-te un cigarret, i tu pots sentir-te diferent si no l'acceptes. No sentis cap obligació! Tens tot el dret de refusar-lo. Encara més: **tu tens el dret de mantenir les teves opinions i la teva pròpia personalitat**. Recorda que tu ets responsable de les teves decisions.

HAS DE SABER QUE HI HA LA LLEI 10/1991 DEL PARLAMENT DE CATALUNYA QUE PROHIBEIX LA VENDA DE TABAC A MENORS DE 18 ANYS

Factors personals

Molts cops pots sentir la necessitat de buscar noves sensacions, curiositat, rebel·lia i ganes de ser diferent. Pots pensar que tot això t'ho pot donar el tabac. Certament això és una equivocació! Has de saber que després dels primers cigarrets el tabac passa a ser un hàbit mecànic i gens original...

També hi ha qui pensa que fumar aprima. Això és fals. Només mira al voltant teu: les persones que no fumen no estan més grasses i n'hi ha moltes d'obeses que fumen. Reemplaçar àpats per cigarrets és un mal vici que, a la llarga, comporta greus desequilibris alimentaris. Hi ha moltes maneres de "matar la gana" sense recórrer al tabac (beure aigua, menjar fruita, prendre un xiclet, etc.).

Efectes del tabac a curt termini

Provoca **mal de cap i dificultats per concentrar-se**.

Dificulta al respiració i la pràctica de l'esport.

Disminueix l'elasticitat de pell i provoca rucs.

Afavoreix l' **acne**.

Provoca **cansament**.

Torna les **dents grogues**.

La boca fa **mala olor**, els vestits **fan pudor** i genera brutícia (cendra, burilles ....)

Efectes a llarg termini

És la causa d'entre un 15 i 20% de totes les **morts**. A més a més, et pot arribar a prendre 20 o 25 anys de la teva vida!

Pot donar **problemes cardíacs**: infart de miocardi, angina de pit, hipertensió...

Provoca el 85% de les **malalties cròniques de l'aparell respiratori** (bronquitis, emfisema, etc.).

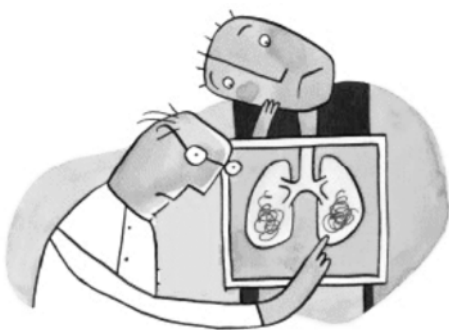
Empitjora molt l' **asma**.

És la causa del 30% de tots els **càncers** entre els quals els de pulmó, tràquea, laringe, faringe, cavitat bucal, esòfag, pàncrees i bufeta urinària.

Provoca **úlcers d'estómac**.

Empitjora la circulació sanguínia i pot ser causa de **gangrenes i amputacions d'extremitats inferiors**.

Pot **retardar el creixement del fetus i augmentar les complicacions durant l'embaràs** i al moment del naixement.

I què és el que també dona el tabac?

Disminueix les defenses, produeix picantor als ulls i a la gola i bla bla bla... Suposo que a hores d'ara no cal que segueixi. Recorda que sempre és un bon moment per deixar de fumar.

Més endavant et donem unes pautes per fer-ho, o, en el cas que necessitis ajut, unes adreces i uns telèfons on pots adreçar-te. Si amb tot això no en tens prou, segueix llegint perquè vol dir que encara no t'has adonat dels efectes nocius del tabac.

**RECORDA: JO PREFEREIXO LA SALUT,
PER AIXÒ NO FUMO**

I has pensat el que t'estalviaràs?

Si et gastes unes 250 ptes. en un paquet de cigarrets cada dia, en una setmana hauràs gastat aproximadament unes 1.750 ptes. (bé, ara caldria traduir-ho en euros!). És a dir, que en un mes t'hauràs gastat unes 7.000 ptes.

1 dia	250 ptes		Equival a:
1 setmana	1.750 ptes		2 entrades de cinema
2 setmanes	3.500 ptes		1 concert musical 1 compacte
1 mes	7.000 ptes		1 walkman de "luxe"
2 mesos	14.000 ptes		1 caçadora "guapíssima"
5 mesos	35.000 ptes		1 bitllet de tren per anar de viatge...
			1 bitllet d'avió a París, Londres o un altre indret, bitllet interrail
			aparell de música o ..... el que més desitgis.

I vés sumant ..... !!!

**FUMAR + PÍNDOLA ANTICONCEPTIVA AUGMENTA
20 COPS EL RISC DE MALALTIES CARDIOVASCULARS**

**FUMAR + EMBARÀS POT DANYAR EL TEU FILL I
AUGMENTAR EL NOMBRE D'AVORTAMENTS,
PARTS PREMATURES, RISC DE MALALTIA...**

4. PREVENCIÓ: QUÈ CAL FER?

El millor seria no començar a fumar. "Per què?" em diràs. Perquè no val la pena! No et dona res i et pren moltes coses. Perquè encara que inicialment et pugui agradar, facilitar la teva relació amb els altres companys i companyes i fer-te sentir important... com que danya la teva salut i et crea una dependència molt forta no compensa. Així de senzill? SÍ, SÍ, SÍ!!! Si encara no ho veus clar torna a llegir tots els problemes que et donarà!!

5. QUÈ FER SI JA HA SUCCEÏT I NO HE POGUT PREVENIR-HO?

Consells pràctics

Deixar de fumar **ÉS DIFÍCIL**: qui ho ha intentat ho sap prou bé! Malgrat tot **NO ÉS IMPOSSIBLE!!** Més de 40 milions de persones ho han aconseguit a Europa en els darrers 15 anys i cada vegada ho fa gent més jove. A més a més, científicament s'ha demostrat que és més fàcil deixar de fumar quan l'hàbit encara no està arrelat i la dependència no és tan forta. Aprofita-ho **doncs, i DEIXA-HO ARA!!!**

Si vols conèixer la teva dependència nicotínica pots fer el **Test de Fagerström** i mirar la puntuació total per saber si ets molt o poc dependent de la nicotina.

Qüestionari de dependència de la nicotina (Test de Fagerström):

- Quan triges a fumar el primer cigarret després de llevar-te?

5 minuts	3	
60-30 minuts	2	
31-60 minuts	1	☐
Més de 60 minuts	0	
- Et costa no fumar en llocs on és prohibit fer-ho? (cinema, autobús, etc..)

Si	1	☐
No	0	
- A quin cigarret et costaria més renunciar?

El primer del matí	1	☐
Altres	0	
- Quants cigarrets fumes cada dia?

31 o més	3	
21-30	2	
11-20	1	☐
10 o menys	0	
- Fumes més durant les primeres hores del dia que durant la resta del dia?

Si	1	☐
No	2	
- Si estàs tan malalt que passes la major part del dia al llit, fumes?

Si	0	☐
No	1	

Puntuació total del test: ☐

Es considera que amb una puntuació total:

- < 4 persona poc dependent de la nicotina
- 4-6 persona dependent de la nicotina
- > 6 persona amb una dependència forta de la nicotina

Per deixar de fumar **NO HI HA CAP FÓRMULA MÀGICA**: ningú ho pot fer per tu.

No n'hi ha prou amb voler-ho, **CAL UN ESFORÇ PERSONAL, TEMPS I UNA DECISIÓ FERMA**.

Comença a escriure els motius

Motius pels quals fumo Motius pels quals vull deixar-ho

Llegeix-ho diversos cops al dia i **pensa en el seu significat**.

Comença per no fumar "automàticament": això vol dir que abans d'encendre cada cigarret cal que t'aturis a pensar si realment és imprescindible, o si ho fas per pura rutina.

Et pot ser útil registrar durant uns dies el moment i la raó o circumstància en la qual o per la qual fumes.

Deixar-ho de cop o progressivament?

Cal deixar-ho totalment i de cop.

Fixa una data clau per deixar-ho. No ajornis aquesta data sota cap condició.

Procura que no sigui una època d'excés de feina, exàmens...

La nit abans llença tots els cigarrets que et quedin. També amaga tots els encenedors i cendrers.

El dia assenyalat

No pensis que no tornaràs a fumar mai més; simplement decideix que avui no fumaràs i respecta aquesta decisió.

Aixeca't una mica més d'hora, beu líquids abundants (per exemple, suc de fruita) i no et deixis vèncer per la rutina i els gests mecànics (com asseure's davant la televisió).

Ompler les estones lliures amb una afició que t'agradi (veure una pel·lícula, llegir...), et relaxarà. També pots practicar algun esport (com córrer, nedar, fer un partit d'handbol o jugar a tennis...).

Quan el desig de fumar sigui molt fort: que cal fer?

Aquesta necessitat només dura uns instants, passa de pressa. Si pots superar-ho, hauràs vençut el tabac. Fes alguna cosa mentrestant: beure un got d'aigua, mastegar un xiclet, comptar fins a 100, respirar profundament, mirar com gira l'agulla dels segons del rellotge, etc. Pensa que aquests moments dolents aniran disminuint fins que desapareguin.

Pensa en la vida que t'espera: ser més àgil, tenir una satisfacció personal, gaudir d'un cos més saludable...

Si no pots deixar-ho a la primera, **intenta-ho un altre cop.**

**RECORDA: FUMAR NO T'AJUDA,
NOMÉS ET DÓNA PROBLEMES**

Si no ets capaç de deixar-ho consulta el personal mèdic o d'infermeria, o bé el farmacèutic: et podran ajudar i guiar en el teu intent. També pot ser que et prescriviguin algun producte de reemplaçament nicotínic (com xiclet, un pegat transdèrmic) si és que ja ets molt dependent de la nicotina.

Reemplaçament nicotínic	Temps	Observacions	Alliberament de nicotina
Xiclet	3-4 mesos 3-7 dies d'adaptació prèvia	Allibera nicotina 15 minuts més tard respecte al cigarret S'ha de mastegar lentament i no consumir-ne més de 20 peces/dia 90% de nicotina els primers 20-30 minuts	A través de la mucosa bucal
Pegat transdèrmic	3 mesos, aproximadament	S'ha d'aplicar 1 cop al dia en una àrea cutània intacta, seca, neta i sense pèl Cal prémer-lo uns 10 segons	Via transdèrmica
Esprai nasal i inhalador bucal	Són dos productes molt nous útils en certes persones fumadores molt dependents.		

**PER PODER UTILITZAR QUALSEVOL
PRODUCTE DE REEMPLAÇAMENT
NICOTÍNIC CAL DEIXAR DE FUMAR
COMPLETAMENT**

**Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80**

El Paradís de l'Ateisme d'Estat (o Estat confessional Ateu)

**TIRANIA STALINISTA
HEREDITÀRIA.**

Les 'eternes' semblances de Kim Il-Sung i Ramón Serrano Suñer <http://nosaltres.vilaweb.com/info/vilaweb/cercau.noticia?pidint=100000739105>

La tirania embogida i supermilitaritzada de Corea del Nord

A Corea del Nord, el règim més totalitari del món segons "Amnesty International", tenen un pla quinquenal per a exterminar les "supersticions religioses", que consisteix a internar creients del que sigui en camps de concentració on solen morir de fam, perquè a fora dels camps també hi ha milions de nord-coreans que pateixen gana i mengen herbes.

Mentrestant, el govern comunista, que té armes nuclears, exigeix menjar a l'Occident capitalista a canvi de pau. Les donacions occidentals van a parar a l'Exèrcit i al Partit Comunista. Corea del Nord és l'Estat més militaritzat del món i on la censura és tan fèrria que ni tan sols en saben res els xinesos veïns.

El govern "republicà i comunista" és... hereditari! I el culte a la personalitat és de l'estil d'una supersecta i recorda a l'escena final d'Apocalypse Now. Potser recordeu les escenes d'histèria col·lectiva als carrers nordcoreans amb motiu del soterrament del pare de l'actual Dictador.

Aquest demencial culte a la personalitat, més o menys aguditzat, és normal en tots els règims "comunistes", i els Dictadors solen rebre sobrenoms de molt autobombo -i que farien riure si la pobra gent no sabessin què els pot costar de riure-se'n-, com ara Ceaucescu, que es feia dir "estel polar pensant". "Si s'esdevingués allò que Marx va predir, l'únic que succeiria fos que el despotisme es transferiria" ("Diaris", 1898, Lev Tolstoi, exemple d'aquells qui, per viure en les veritats, les veuen venir i poden perfectament profetitzar). "La frase dictadura del proletariat no té cap sentit. Es del mateix ordre que aquesta altra: l'omnipotència dels conductors d'òmnibus. És palès que si un conductor d'òmnibus fos omnipotent abandonava de seguida la seva professió" (Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor anglès catòlic i liberal).

Això sí, en aquest "Paradís del Proletariat" i de la Revolució, els plans quinquenals contra la religió funcionen a cop de baioneta. I és que els qui ataquen Déu és simplement perquè ells pretenen adquirir les prerrogatives pròpies de Déu. "Hi ha gent qui detesta qualsevol idea d'un ésser excepcional. Exigeixen als altres d'estar al seu nivell o bé per sota" (David Herbert Lawrence, 1885-1930, escriptor britànic).

"L'ateisme és una crossa per als qui no poden pas suportar la realitat de Déu" (Tom Stoppard).

"El comunisme, com qualsevol altra religió revelada, està fet principalment a base de profecies" (Henry-Louis Mencken, 1880-1956, escriptor i editor estatunidenc).

"El comunisme és l'opiaci dels intel·lectuals. I sense remei, excepte en el sentit que puguin dir que una guillotina és un remei per a la caspa" (Clare Boothe Luce, 1903-1987, política i diplomàtica novaiorquesa).

"El comunisme no és sinó el feixisme dels pobres" (Guillermo Cabrera Infante, *1929, escriptor cubà).

La persecució dels cristians a Corea del Nord

Publicat el 4 de Març del 2007

Corea del Nord s'ha convertit en el nou Auschwitz per als creients. Segons l'ONU el règim comunista continua soment els cristians a treballs forçats, tortures, fams i execucions. L'Alta comissionada de les Nacions Unides per als Drets Humans ha denunciat que al voltant de 100.000 cristians es troben actualment empresonats en camps de treballs forçats del país. Tant exfuncionaris com presoners que han aconseguit escapar-se afirmen que, en aquestes presons, els cristians sofreixen pitjor tracte que els que han comès delictes greus.

L'alarma no acaba aquí

Des de l'any 1953 que s'instaurà el règim comunista a Corea del Nord, més de 300.000 cristians han desaparegut i gaire-

bé no queden pastors i sacerdots. Tampoc es tenen notícies de Francis Hong Yong-ho, l'últim bisbe de Pyongyang, la capital de Corea del Nord, ni dels cinquanta sacerdots que hi havia censats a la seva diòcesi el 1962, data en la qual es perdé el rastre de tots ells.

Control estalinista

Segons l'Informe sobre Llibertat Religiosa en el Món, que cada any presenta el Departament d'Estat Americà, la situació a Corea del Nord és definida com "un règim stalinista on la llibertat religiosa no existeix i que podria tenir el nombre més alt en el món de presoners a causa de la religió." A Corea del Nord no està permesa cap presència religiosa, ja sigui budista o cristiana, ni tampoc qualsevol pràctica d'activitat missionera. L'únic culte possible és el tribut a Kim Jong-il, el comandant suprem de l'exèrcit i cap de l'Estat. Qualsevol organització religiosa o social s'ha d'inscriure i ser controlada pel Partit Comunista, en cas contrari s'exposen a ser perseguits i castigats amb penes severes.

Una còpia de la Xina

L'Associació d'Ajuda a les Esglésies Necessitades (AIN) estima que més de 500.000 ciutadans es declaren cristians, que suposa un escàs dos per cent de la població total, majoritàriament agnòstica "per obligació".

El nivell de desnutrició -especialment en els infants-segueix extremadament alt i el Programa Alimentari Mundial de les Nacions Unides alertà el 2005 que més de sis milions de persones podrien morir en el país si no s'hi intervenia amb ajuda humanitària massiva urgentment.

P E T I T S A N U N C I S

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Compartiria pis a s'Arenal amb dona d'una quarantena d'anys. Jaume Sánchez. Tel. 617 005 901

Cala d'Or, venc casa adossada, 96 m2. tres hab. Ximenea, terrassa amb porxo. Aparcament exterior, piscina comunitària. Tel 607 160 010

Se traspasa restaurant en ple rendiment, caixes demostrables a la zona del General Luque d'Inca. Tel. 971 883 856

Inca, es ven cotxeria de 270 m. Amb duplex a sobre de 200 m. De vivenda amb més de 100 m. De terrasses tot de primera qualitat. Preu a convenir. S'accepten permutes. Tel. 639 517 310.

Traspàs tenda en el centre de Manacor. Excel·lent parròquia, totalment equipada, local de 60 m2. més magatzem. Única en les seves característiques. 20.000 € negociables. 606 047 283.

Venc xalet 250 m2. útils dins una quarterada de terreny. Piscina i forn de pedra, ximenea, arbres fruiters i palmeres, 5 habitacions, 3 banys a la zona des Pil·larí 800.000 € Tel. 971 743 159.

Passeig Marítim, venc pis 130 m2. 3 habitacions, 2 banys, sala menjador, vistes a la mar. 300.000 € Tel. 871 949 471.

SERVEIS
PROFESSIONALS

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de

Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Ventad'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres-Montuiri K. 4'8. Tel. 677 449 608- j.garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICARAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Tel 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20 Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuiri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuiri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

PERRUQUERIA Saló Antònia. Cristòfor Colom, 24 Tel. 971 647 610 Porreres.

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628- 629 005 089 itgrimalt-sl@hotmail.com www.itgrimalt-sl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgaymorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610 057 779 jofoba@terra.es

CANBATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

Senyora 41 anys, diplomada en tenir cura d'ancians cerca feina. Tel. 671 871 405E

S'ofereix cap de cuina, especialista en cuina antiga, selecta mallorquina. Tel. 680 281 873

Necessit al·lotes amb títol de Puericultura o de geriatria per a guarderia infantil. Tel. 667 233 892.

Cursos privats d'anglès i alemany per a nins i adults. Horari flexible, també dissabtes i diumenges. A la ciutat de Lluçmajor. Tel. 607 477 960

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisos-catalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Al·lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

Afinació de pianos. Sol·licitar termini al 639 518 471.

PERSONALS

Home de 51 anys cerca feina d'ajudant de menjador. Telefonar hora-baixes al 617 005 901

Home de 51 anys de Mallorca cerca dona de la mateixa edat o un poc més Jove. Si et trobes sola, crida'm Tel. 617 005 901

Mallorquí de 49 anys cerca mallorquina fins a 45 anys per noble relació. 1'65 d'altària mínima, Electrocorreu xmuntaner@yahoo.es

Universitària, divorciada de 50 anys, li agradaria trobar una bona persona per compartir la vida. Electrocorreu: xisca9tv3.mail.com

Mallorquí de 34 anys sense lligams de cap tipus, coneixeria dona per compartir amistat i possible relació de futur. Electrocorreu cavallers53@hotmail.com

Universitària, 49 anys, divorciada, voldria compartir amistat i amor amb home afí. Teresajuliol@hotmail.com

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si som-mieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Anoia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

La Colla Castellera des Raiguer cerca gent castellera per pujar, fer pinya o tocar la gralla o el tabal. Assatgem els divendres a les 8'30 a can Beia d'Alaró. Tel. 620776181.

Es Lloga habitació a Palma en lloc centric amb dret a cuina i els altres serveis de la casa. Interessats Telefonar 971757831 665246023.

Empresari, mallorquí, vol conèixer dona de 30 a 45 anys per a possible relació seriosa. Imprescindible viure a Mallorca. Contactar al telèfon 971 900 140.

Senyora mallorquina de 50 anys, separada, sense lligams de cap tipus, li agradaria trobar una bona persona per compartir amistat i una relació de futur si es possible. Podeu telefonar al 971900140.

Hola, som un jove de 35 anys i m'agradaria conèixer al·lotes de sa meua edat més o menys per arribar a trobar sa meua mitja taronja. Tel. 971 900 140.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els

demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080.

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, c/ Sant Miquel, 58, pral. 3. 07002 Ciutat de Mallorca. Tel. 971 72 88 26.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@.servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensennians a distància de la Yenwa Andalussa) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com//lluïta

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Unitat Nacional Catalana és un partit independentista de recent creació. Som un partit de centre, democràtic i obert a tothom, per tal d'assolir la llibertat nacional de tot Catalunya. La nostra web és www.unitat.org. Si esteu interessats en militar-hi o rebre informació, podeu escriure a: correu@unitat.org.

BORSA DEL
MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venta de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65- Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 - SA RENALT SON FERRIOL

VENDES

Se ven piano (88) digital Roland multifuncional 1200 €. Tel. 655 417 727 Joan.

Aigua, gas, calefacció. Exposició i venda de material sanitari. Carrer del fletxa jover coll, 19. Tel. 971 428 064. 07198 Son Ferriol.

Mobiliari de cuina, bany i electrodomèstics. Carrer Llevant, Local 4 Tel. 971 866 313. 07470 Port de Pollença.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom ..... DNI .....

Cognoms ..... Tel. ....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL, Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Cuina

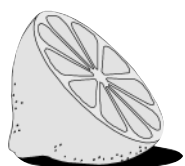
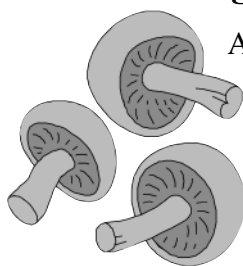
Cargols amb catxapanda

Ingredients:

Cargols, tupí de porc (si no se'n té, pernil), ceba, tomàquet madur, pebrot vermell, albergínia, all, bitxo, farigola, llorer, orenga, romaní, sucre, sal i aigua.

Preparació:

Es posen els cargols, dejunats i rentats, amb les herbes i sal, en una olla amb aigua freda i es deixen bullir durant un quart. En una cassola amb un bon raig d'oli, es posa a fregir la ceba, tallada pel llarg i després el pebrot, trossejat i, finalment, l'albergínia, també trossejada i lleugerament ensucrada. Quan comença a tenir color, s'hi afegeix el tomàquet ratllat i es deixa confitar bé, fins que hagi perdut l'aigua. Llavors s'hi tiren els cargols, escorreguts, un raig d'aigua i una bona cullerada de porc del tupí, a trossos, amb el seu oli; es tapa la cassola i es deixa ofegar durant un quart d'hora més.

Arròs brut

Arròs de carn mallorquí.

Ingredients:

Uns quants trossets de carns assortides (pollastre, conill, costella i llom de porc, guatlles, caça, etc.), ceba, tomàquet madur, arròs, clavell en pols, sal, oli i aigua. Per acompanyar, pebrot verd i tendre o raves.

Preparació:

Es posa a bullir l'aigua, en quantitat suficient per a què l'arròs quedi clar.

En una cassola de terra, amb una mica d'oli i un pessic de sal, es fregeixen els trossets de carn, fins que siguin ben rossos. Després, s'hi afegeix la ceba picada i es deixa fer ben rossa, també. Llavors s'hi tira el tomàquet ratllat i es deixa coure bé, fins que el sofregit sigui fosc.

Quan estigui, s'hi posa l'aigua. Quan bulli fort, s'hi posa l'arròs, el clavell i la sal. Es deixa coure durant vint minuts i s'aboca, acte seguit, en el recipient de servir-lo, per parar l'ebullició i que l'arròs no es covi.

Mentre es menja, es va mossegant el pebrot o el rave, sense amanir, per desembafar.

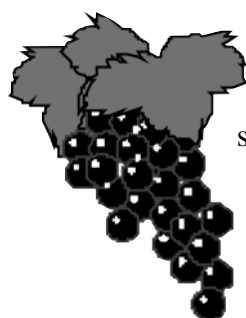
Ciurons trempats

Ingredients:

Cigrons cuits, ceba, oli, vinagre, sal i pebre vermell.

Preparació:

Es barregen els cigrons amb una mica de ceba picada, ben fina. S'amaneix amb unes gotes de vinagre, un raig d'oli i sal. Es remena i s'hi tira un pols de pebre vermell. Ja es pot servir.

Albergínies al forn

Recepta del "Motel de l'Empordà" de Figueres.

Ingredients:

Albergínies, tomàquets madurs, anxoves, farina de galleta, marduix, sucre, sal, pebre negre, oli i aigua.

Preparació:

Es posen a dessalar unes quantes anxoves. Es tallen les albergínies pel llarg, en dos i s'hi fan uns talls en forma de malla; després, s'ensucren lleugerament. Es tallen el tomàquets a rotllanes i es posen sobre les albergínies. Sobre el tomàquet, les anxoves, un pessic de marduix picat, sal, pebre negre, un pols de farina de galleta i oli. Es posen les albergínies en una plata amb mig dit d'aigua i s'enfornen a 180°C., fins que siguin cuites.

Espardenyada

Si el suc d'anguiles porta també bons trossos de pollastre rep el nom d'espardenyada —vulgarment "espardenyà"— terme plebeu que, com altres tants, tant d'èxit ve tenint dins de certes classes benestants, més o menys, parvenus, un nom que dona a entendre molt expressivament la vulgar i pantagruèlica suculència d'aquesta barreja promíscua.

El pollastre (per a 4 racions, un mig quilo o menys, i sols mig d'anguiles) entra en escena, naturalment, en el sofregit primer, després del pa, després dels alls; i sols quan els trossos estan ben fregits, es tira el pebre-roig i l'aigua.

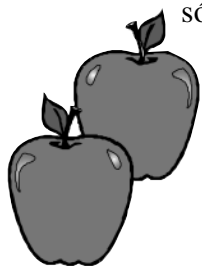
Truites a la llosa

Ingredients:

Truites de riu, llard i sal.

Preparació:

Es fa una bona foguera i si escalfen unes lloses de pissarra o altra pedra plana. Quan són ben calentes, s'hi posa un trosset de llard al damunt de cada una. Quan s'haurà fos, es posa una truita, neta i salada, damunt una llosa i es tapa amb l'altra. Quan les lloses són tèbies, les truites es poden menjar.

Carquinyolis

Ingredients:

100 g. d'ametlles crues, 2 ous, 1 llimona, 100 g. de sucre, 175 g. de farina, 1 cullerada de llevat en pols, 1/2 cullerada de canyella en pols, unes gotes d'anís.

Preparació:

Formeu un volcà amb la farina i el llevat sobre el marbre; en el centre poseu-hi un ou, el sucre, la raspa dura de llimona i la canyella; treballeu-ho una mica i després afegiu-hi les ametlles crues senceres; aromatitzeu la massa amb anís.

Barregeu-ho tot, amassant fins al punt de poder formar unes barretes d'uns tres centímetres d'amplada per la meitat d'alçada. Pinteu les barretes amb rovell d'ou barrejat amb unes gotes d'aigua.

Escalfeu el forn prèviament i, damunt d'una safata untada perquè no s'enganxin, introduïu les barretes; deixeu-les coure fins que siguin daurades, amb el forn a temperatura suau.

Quan estiguin cuites, tal·leu-les diagonalment mentre siguin toves, perquè si es tallen fredes i seques es trencaran.

Torneu a col·locar-les en la mateixa safata, fins que s'assequin i quedin daurades a dintre el forn.

S A P O B L A M U R O

Fa 15 anys que n'Antònia Tugores va obrir la botiga Pa, Fruita i Verdura al carrer dels Traginers, 3 de Sa Pobla. Tel. 971 862 463

Fa 7 anys que les germanes Vallespir regenten la Perruqueria i Estètica l'Encís al carrer dels Traginers, 15 A de sa Pobla. A la foto amb la seva oficiala Catina. Tel. 971 542 710

Fa 9 anys que na Malena Ramis regenta Sa Perruqueria al carrer General Marzo, 3 de sa Pobla. Demanau hora al 971 862 722

Fa 2 anys que na Maria Estelrich regenta el Bar can Moragues al carrer de Santa Anna, 105 de Muro. Despatxa els variats i els pepitos. Tel. 971 537 298

CIUTAT

Fa un any que en Bernat Monhino regenta la peruqueria unisex Monhino al carrer Ansel Turmeda, 6 de Ciutat. Tel. 871 930023

SINEU

Quan tenia 20 anys, en Pere Ramis va obrir l'empresa de pintures Ramis al carrer Tramuntana, 68 de Sineu. Pinta cases i edificis. Tel. 629087003

Davant el tancament de TV3 al País Valencià

L'equip Criteri (<http://www.e-criteri.cat>), davant l'actuació del govern valencià de tancar els repetidors de TV3 al País Valencià, començant pel de la Carrasqueta a Alacant, valora que aquest és un gest sense precedents a l'Europa democràtica contemporània.

L'equip creu que, amb aquesta mesura, els ciutadans veuen vulnerats els drets democràtics d'accés a la informació i a la cultura, a la llibertat d'expressió i pluralitat informativa, així com els drets lingüístics més bàsics. Acció Cultural del País Valencià, titular dels repetidors, i la societat civil en general varen fer una tasca decisiva en l'obertura d'uns repetidors que han permès durant més de 20 anys la recepció de TV3 al País Valencià, contribuint a la creació d'un espai comunicatiu i referencial comú. Ara, aquest espai ha estat dinamitat amb aquesta actuació del govern valencià.

Criteri creu que el tancament és una mesura pròpia d'un règim dictatorial i predemocràtic, i que constitueix un dels atacs més greus contra la llengua i cultura catalanes de la història contemporània recent. A més, es denuncia la passivitat del govern del Principat i del govern de l'Estat espanyol, que han permès aquesta impune violació dels drets civils dels ciutadans sense intervenir-hi, tot i tenir la capacitat política per a fer-ho.

Davant l'estat d'indefensió creat, Criteri ha endegat una campanya per protestar enèrgicament i denunciar internacionalment aquesta situació. La intenció es fer conèixer al món aquesta injustícia, tot adreçant una carta a les institucions europees, en les persones de Viviane Reding, Comissària de Societat de la Informació i Mitjans de Comunicació; Ján Figel, Comissari d'Educació, Formació, Cultura i Joventut; Hans-Gert Pötering, President del Parlament Europeu i P. Nikiforos Diamandouros, defensor del poble europeu.

La campanya busca que aquestes autoritats es pronunciïn sobre aquesta qüestió i juguin un paper clau per aturar aquest atac a la llibertat d'expressió. A més, es fa una crida a tothom per adherir-s'hi aturant aquesta barbaritat en ple segle XXI.

Equip Criteri info@criteri.org

Es pot obtenir més informació de la campanya a: <http://www.e-criteri.cat/index.cfm?plana=participa.cfm?ID=16>

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

Adreça.....

C.P. .... Població .....

C.I.F. .... Tel .....

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)